

420.7

ว 3937

ร 3

21

การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ
และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับ
การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับแนวการสอนตามคู่มือครู

ปริญญานิพนธ์

ของ

นัคดา ขจรนที

ว 1 พ.ค. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สิงหาคม 2530

ลิขสิทธิ์ เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177962

การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ
และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่ได้รับ
การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับแนวการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ
ของ
นัคกา ขจรนที

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สิงหาคม 2530

การศึกษากครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และความคงทนในการจำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับแนวการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชา อ 021 (Read and Write) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ของโรงเรียนบางมดวิทยา กลุ่มตัวอย่างนี้ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 60 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู ใช้เวลาในการเรียนกลุ่มละ 13 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาเดียวกันในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน และเขียนจำนวน 40 ข้อ และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีความเชื่อมั่น .87 และ .89 ตามลำดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ t-test แบบ Independent

ผลการทดลองพบว่า

1. ความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความคงทนในการจำของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A COMPARATIVE STUDY OF MATHAYOM SUKSA I STUDENTS' ENGLISH READING
AND WRITING ABILITIES, MOTIVATION AND RETENTION THROUGH
THE CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTER TEACHING METHOD
AND THROUGH THE METHOD IN THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

NUDDA KAJORNNATEE

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the master of Education degree
at Srinakharinwirot University
August 1987

The purpose of this study was to compare Mathayom Suksa I Students' English Reading and Writing Ability Motivation, and Retention through the Concentrated Language Encounter teaching method and through the methods in the Teacher's Manual.

The Sample used in this study was 60 Mathayom Suksa I students learning "Read and Write" (E 021) of Bangmodvittaya School, Bangkok in Academic Year 1987. This sample was simply randomized and divided into the experimental and control groups with thirty students in each. The randomized control group pretest - posttest design was used in the experiment. The experimental group was taught through the Concentrated Language Encounter teaching method; whereas the control group was taught through the method in the Teacher's Manual. Each group was taught with the same content for thirteen 50 minutes' periods.

The instruments used were the English Reading and Writing Ability test and the questionnaire on motivation in Learning English administered by the researcher with the reliability of .87 and .89 respectively. The data were statistically analysed by the t-test for Independent.

The finding of the study revealed that

1. The English Reading and Writing Ability of the students taught through the Concentrated Language Encounter teaching method and the methods in the Teacher's Manual was significantly different at the .01 level.

2. The motivation in learning English of the students taught through the Concentrated Language Encounter teaching method and the methods in the Teacher's Manual was significantly different at the .01 level.

3. The Retention of the students taught through the Concentrated Language Encounter teaching method and the methods in the Teacher's Manual was significantly different at the .01 level.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบได้พิจารณา
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการสอบ

.....เลอศักดิ์ รัตนกุล.....ประธาน
.....สว. 2222.....กรรมการ

.....เลอศักดิ์ รัตนกุล.....ประธาน
.....สว. 2222.....กรรมการ

...๔๐/...สว. 2222...กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากสโมสรโรตารีสากล ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ และ Dr. Richard Walker ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำเกี่ยวกับทฤษฎีมุ่งประสบการณ์ภาษา ตรวจแก้ไขเครื่องมือ พร้อมทั้งจัดหาทุนมาสนับสนุนในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ชาญวิทย์ เทียมบุญประเสริฐ อาจารย์จร สุธรังสรรค์ ดร.พัชรประภา อกุลวิทย์ ดร.สุศิมา เจียมศิริ และรองศาสตราจารย์ประพันธ์ ภักษา ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือแนะนำ ให้คำปรึกษา ตลอดจนการตรวจสอบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและระลึกถึงความห่วงใยของท่านอาจารย์เป็นอย่างมาก จนมีอาจจะสรรหาคำกล่าวใดมาตอบแทน นอกจากขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบพระคุณ Mrs. Coralyne Armstrong แห่ง Northern Territory Department of Education ที่ให้ความอนุเคราะห์ในด้านเอกสารในการค้นคว้าอันเป็นประโยชน์ยิ่งต่องานวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดภาษาอังกฤษ ณาจารย์โรงเรียนบางมดวิทยา ที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการวิจัย และขอขอบใจนักเรียนที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คุณสุเทพ เจริญวัลย์ ที่ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนในด้านการศึกษา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของท่านเป็นอย่างมาก จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ วิชาเอกการมัธยมศึกษา (การสอนภาษาอังกฤษ) ที่มีส่วนให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้

และท้ายที่สุดนี้ ขอโน้มรำลึกถึงพระคุณของคุณแม่ ซึ่งเป็นผู้ให้ทุกสิ่งทุกอย่างแก่ผู้วิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทุนอุดหนุนในการศึกษา รวมทั้งครู อาจารย์ทุกท่านที่มีส่วนประสิทธิประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยมาตั้งแต่ต้น

นัคตา ขจรนที

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
	เอกสาร เกี่ยวกับการอ่าน	10
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน	30
	เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา	42
	เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการจำ	69
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	76
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	77
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	77
	เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	78
	การสร้างและหาคุนภาพของเครื่องมือ	79
	การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	91
	การวิเคราะห์ข้อมูล	92
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	92

4	การวิเคราะห์ข้อมูล	96
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	96
	การวิเคราะห์ข้อมูล	96
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	97
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	101
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	101
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	101
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	102
	การวิเคราะห์ข้อมูล	103
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	104
	อภิปรายผล	104
	ข้อเสนอแนะ	110
	บรรณานุกรม	112
	ภาคผนวก	125
	ภาคผนวก ก	126
	ภาคผนวก ข	160
	ภาคผนวก ค	165

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แบบแผนการทดลอง	78
2	แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการ อ่านและเขียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองสอน	97
3	แสดงการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ ภายหลังการทดลองสอน	98
4	แสดงการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง	99
5	แสดงการเปรียบเทียบความคงทนในการจำของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ภายหลังการทดลองสอน 2 สัปดาห์	100
6	ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ วัดความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ	161
7	ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ	163

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในชีวิตประจำวันของมนุษย์เรานั้นต้องใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ประเภทคือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ในการสื่อความหมาย สร้างเสริมสติปัญญาและ แสดงความรู้สึกนึกคิดให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาตนเองและสังคม (บุปผา ชังพุก 2524 : 1)

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลภาษาหนึ่งซึ่งมีผู้ใช้กันมากในการติดต่อกับคนต่างชาติ (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526 : 1) กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อสารอย่างถูกต้องและเหมาะสมทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน (ศึกษาธิการ 2520 : 31 - 33)

ในบรรดาทักษะทั้ง 4 การอ่านมีบทบาทสำคัญมากในสังคมปัจจุบัน เพราะทุกคนต้องพยายามค้นคว้าหาความรู้จากการอ่านหนังสือ ตำรา จุลสาร และนิตยสารต่าง ๆ เพื่อรับรู้ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี นอกจากนั้นการอ่านยังให้ความเพลิดเพลินใจด้วย (Meyer and others. 1980 : 73) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ทักษะการอ่านเป็นสิ่งสำคัญและเป็นประโยชน์มากที่สุด ดังที่ สตีเวนสัน (Stevenson. 1973 : 10) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญต่อตัวนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมากกว่าทักษะด้านอื่น ๆ และนักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้มาไปใช้กับเนื้อหาอื่นได้ ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก็จึงเป็นผู้ได้เปรียบในอันที่จะเสาะแสวงหาความรู้จากเอกสารต่าง ๆ และได้ข้อมูลที่มีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ (ณรงค์ โฉมเฉลา 2526 : 81)

ส่วนทักษะการเขียนนั้น กล่าวได้ว่าเป็นทักษะสุดท้ายที่ค่อนข้างยากและซับซ้อนที่สุด (Valette. 1977 : 284) ภาษาเขียนทำให้มนุษย์สามารถติดต่อสื่อสารตลอดจนเผยแพร่ความเจริญก้าวหน้าทางงานวิชาการ และเทคนิคต่าง ๆ ดังนั้นการเขียนให้ถูกต้องจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก (วิไลวรรณ ชนิษฐานันท์ 2521 : 39) ในการเขียนภาษาต่างประเทศจะต้องมีความรู้ในเรื่องลักษณะและองค์ประกอบของภาษานั้น ๆ รวมทั้งสัญลักษณ์ที่ใช้ในภาษานั้น ๆ ด้วย องค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของการเขียนภาษาต่างประเทศก็คือคำศัพท์ การสะกดคำ โครงสร้างไวยากรณ์ ความสามารถเขียนได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษาตลอดจนสามารถเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความหรือความเรียงได้

จากการสำรวจของกองวางแผนการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นศึกษานิเทศก์ ผู้บริหาร และครูผู้สอนภาษาอังกฤษมีความเห็นว่า ควรเน้นการอ่านและเขียนแก่เด็กไทยถึง 44.8 % ในขณะที่เห็นว่า ควรเน้นการฟังพูดเพียง 24.8 % ดังนั้นทักษะการอ่านและเขียนจึงควรได้รับความสนใจมากขึ้น (กองวางแผนการศึกษา ม.ป.ป. : 373)

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ทักษะการอ่านและการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญ ยากและเราต้องใช้อย่างสม่ำเสมอ การอ่านเป็นทักษะที่เราต้องการให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจถึงแนวคิดของผู้เขียนและในบางครั้งในฐานะผู้เขียนเราก็กต้องการให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเรื่องที่เราจะเขียน (เน่งน้อย เพียรสุขสวัสดิ์ 2525 : 3) การเขียนและการอ่านเป็นของคู่กัน การเขียนเปรียบเสมือนฝ่ายผลิตและการอ่านเปรียบเสมือนฝ่ายบริโภค และการอ่านเกี่ยวข้องกับการตีความซึ่งผู้เขียนได้เขียนขึ้น ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านก็ก็จะมีความสามารถในการเขียนอีกด้วย (Krashen. 1984 : 4) จากงานวิจัยของ วู้ดวาร์ด และฟิลลิปส์ (Krashen. 1984 : 6 citing Woodward & Phillip. 1967) แอปเปิ้ลบี (Krashen. 1984 : 6 citing Applebee.1978) ไรอัน (Krashen. 1984 : 7 citing Ryan.1977) พบว่า ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านก็จะเป็นผู้ที่มีความสามารถในการเขียนอีกด้วย จึงกล่าวได้ว่าทักษะทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน และจากงานวิจัยของ กุสุมา มานะสุนทร ในปี 2519 (กุสุมา มานะสุนทร 2519 : บทคัดย่อ) อูโร แฉล้ม ในปี 2522 (อูโร แฉล้ม 2522 : บทคัดย่อ)

พบว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แต่จากงานวิจัยเกี่ยวกับความรู้ความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะด้านการอ่านและเขียนของปิตุภัณฑ์ศึกษาระดับต่าง ๆ เช่น เบลูจอร์นัล ฉัตรนระรัชต์ (เบลูจอร์นัล ฉัตรนระรัชต์ 2524 : 79 - 80) พบว่า ความสามารถในการอ่านเอาความของนักศึกษามหาวิทยาลัยในชั้นปีที่ 1 อยู่ในระดับต่ำ จากงานวิจัยของ กองกัญจน์ นิธิพงศ์ ในปี 2516 (กองกัญจน์ นิธิพงศ์ 2516 : 60) นภพร ทรัพย์ทวีบุญ ในปี 2516 (นภพร ทรัพย์ทวีบุญ 2516 : 62) ประชีป รุ่งทรานนท์ ในปี 2517 (ประชีป รุ่งทรานนท์ 2517 : 47) อุไร แฉล้ม ในปี 2522 (อุไร แฉล้ม 2522 : 39) พบว่า นักศึกษาระดับต่าง ๆ มีข้อบกพร่องในด้านการเขียน ด้านการใช้คำศัพท์ การเข้าใจความหมายของคำ การสะกดคำ โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน กุสุมา มานะสุนทร (กุสุมา มานะสุนทร 2519 : 1) ได้ศึกษาพบว่าความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จากมหาวิทยาลัย 5 แห่ง อยู่ในระดับที่ไม่เป็นที่น่าพอใจ

สรุปได้ว่า นักเรียนไทยในระดับต่าง ๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีปัญหาในด้านการอ่านและการเขียน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการค้นคว้าหาแนวทางในการสอนวิธีสอนใหม่ ๆ กิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ และสนุกสนานมาสอนนักเรียน เพื่อให้บังเกิดผลดีขึ้น วิธีสอนวิธีหนึ่งก็คือ วิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounter Teaching) ซึ่งเป็นแนวการสอนของ ดร.ริชาร์ด วอล์คเกอร์ ดร.เบรندن บาร์ตเลต และ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (Dr. Richard Walker, Dr. Brendan Bartlett and Dr. Saowalak Rattanaavich) วิธีนี้ได้นำมาใช้สอนในประเทศไทยครั้งแรกในโครงการศูนย์การอ่าน (Reading Centre) ในปี พ.ศ. 2527 ที่โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคือ ให้นักเรียนพัฒนาความเข้าใจความหมายของตัวเขียนก่อนที่จะเริ่มพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนหรือตัวสะกด ทั้งนี้เพื่อให้เกิดแรงจูงใจตามธรรมชาติของการอ่าน ซึ่งผู้อ่านต้องการสื่อความหมายจากตัวเขียนได้อย่างรวดเร็ว เมื่อนักเรียนได้ประสบการณ์จากเรื่องทีอ่านแล้ว ก็จะเป็นขั้นตอน

ของการเขียนโดยนักเรียนจะได้ใช้ประสบการณ์เดิมจากเรื่องทีอ่านนำมาประยุกต์ใช้ในการเขียน ช่วยกันผลิตผลงานของกลุ่ม หลังจากนั้นครูจะนำผลงานที่นักเรียนทำเสร็จแล้ว และตรวจถูกต้องแล้วมาสอนโดยใช้กิจกรรมทางภาษาที่ครูเห็นว่าเหมาะสมต่อไป

จะเห็นได้ว่า วิธีสอนภาษาแบบนี้ เป็นวิธีการที่ผู้เรียนได้อ่านและเขียนไปพร้อม ๆ กัน ทั้งนี้เพราะการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กัน (Rivers. 1978 : 213) มิลเลอร์ (Miller. 1982 : CS 207262) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียนว่าการอ่านและการเขียนควรจะเรียนไปด้วยกัน เพราะทักษะทั้งสองเป็นกระบวนการทางภาษา และนักเรียนควรจะต้องแสดงได้ว่า ทักษะต่าง ๆ ที่ได้รับรู้ขณะอ่านสามารถประยุกต์ใช้ได้ในการเขียนนั่นคือ แนวทางในการใช้ประสบการณ์ทางภาษาให้เป็นประโยชน์นั่นเอง

สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาชั้น ครูที่สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่สร้างขึ้นโดยผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษและศึกษานิเทศก์ เพื่อให้ครูได้ใช้เป็นแนวทางในการสอน

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าถึงความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยแนวการสอนตามคู่มือครูว่าจะแตกต่างกันอย่างไร ตลอดจนศึกษาแรงจูงใจและความคงทนในการจำที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่เรียนด้วยวิธีทั้งสองนี้ ทั้งนี้เพราะปัจจัยในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้นประกอบด้วยความคงทน (Brown. 1981 : 113) และจะศึกษาความคงทนในการจำระหว่างการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาและแนวการสอนตามคู่มือครู เพราะความคงทนและการจำถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเรียนรู้ (จำเริญ ช่างโชติ 2520 : 11) ทั้งนี้เพราะจะต้องนำประสบการณ์เดิมที่เรียนรู้มาแล้วและได้จำไว้มาใช้ในการเรียนรู้เรื่องใหม่ ซึ่งครูมักจะประสบปัญหาในการสอนเสมอว่า ทาอย่างไรนักเรียนจึงจะจดจำสิ่งที่เรียนแล้วได้เร็วและจำอย่างนาน (อบรม สนิทบาล ม.ป.ป. : 134) การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการเลือกยุทธวิธีในการสอนอ่านและเขียนอย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนในแต่ละระดับชั้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับเด็กนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับเด็กนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับเด็กนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

จะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในการที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะช่วยให้เด็กเรียนมีโอกาสได้ประสบการณ์ทางภาษาในสถานการณ์ที่จริงใจและมีผลต่อความคงทนในการจำของนักเรียน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร
ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนางมควิทย ภาควิทยาที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ เสริมทักษะ อ 021 (Read and Write) จำนวน 300 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนโรงเรียนนางมควิทย ภาควิทยาที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ อ 021 (Read

and Write) จำนวน 60 คน ได้มาจากการจับฉลากจากกลุ่มประชากรจำนวน 300 คน แล้วจับฉลากเข้ากลุ่ม กลุ่มที่ 1 จำนวน 30 คน กลุ่มที่ 2 จำนวน 30 คน จากนั้นจึงจับฉลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม

3. เนื้อหา

เนื้อหาแบ่งเป็น 3 ประเภท

3.1 Literary

fiction คือ เรื่องเล่า (narrative text) นิทาน หรือโคลงกลอนต่าง ๆ ที่ให้ความเพลิดเพลิน สนุกสนาน

3.2 Expository

factual report คือ เรื่องที่อธิบายรายละเอียดหรือรายงานเรื่องจริงต่าง ๆ ได้แก่ หนังสือจำพวก "how to" do something เช่น 'Making Maps'

3.3 Functional

Serving a purpose คือ สัญลักษณ์ต่าง ๆ โฆษณา ตารางต่าง ๆ ป้ายหรือฉลาก

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นเนื้อหาที่ผู้วิจัยเลือกมาโดยพิจารณาจากความง่ายอยู่ในระดับเดียวกับหนังสือที่กระทรวงอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 เรื่อง คือ

1. when You Talk to a Monkey
2. The Best Beast in the Jungle
3. A Paper Weight or Ornament

5. ระยะเวลา

กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองใช้เวลาทดลองกลุ่มละ 13 คาบ คาบละ 50 นาที ใช้เวลาทดลอง 7 สัปดาห์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530

6. ตัวแปรที่จะศึกษา คือ วิธีการสอน 2 วิธี ได้แก่

6.1 การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา

6.2 การสอนตามแนวคู่มือครู

ตัวแปรตาม จากการสอนทั้ง 2 วิธี ได้แก่

1. ความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ
2. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
3. ความคงทนในการจำ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หมายถึง วิธีการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนพัฒนาความเข้าใจในคำความหมายของตัวเขียนก่อนที่จะเริ่มพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนหรือตัวสะกด เพื่อให้เป็นไปตามธรรมชาติของการอ่าน โดยยึดหลักวิธีสอนของ ดร. ริชาร์ด วอล์คเกอร์ ดร. เบรนต์ บาร์ทเลต และ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย มีลำดับขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องที่ละประโยคให้นักเรียนฟัง พร้อมอธิบายความหมายด้วยคำพูดง่าย ๆ หรือใช้สื่อประกอบ เช่น รูปภาพ

ขั้นที่ 2 ครูถามหรือสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านและให้นักเรียนอ่านตามทีละประโยค จากนั้นให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติจากเรื่องที่อ่าน

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนช่วยกันเขียนเรื่องที่อ่านลงในกระดาษแผ่นใหญ่พร้อม ๆ กันโดยครูทำหน้าที่ซักถามและช่วยเขียนให้ด้วยตัวพิมพ์

ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและช่วยกันเขียนข้อความต่าง ๆ ตามเรื่องที่เขียนในขั้นที่ 4 ลงเป็นเล่มเพื่อทำหนังสือเล่มใหญ่ (Big Book)

ขั้นที่ 5 นำหนังสือเล่มใหญ่ที่นักเรียนทำเสร็จแล้ว มาจัดกิจกรรมทางภาษาที่ครูเห็นว่าเหมาะสม เช่น เล่นเกม tic tac toe, เกมตัวสะกด หรือเขียนคำบอกตามครู ฯลฯ

ขั้นที่ 6 ประเมินผล โดยการหาแบบฝึกหัดของเรื่องที่อ่านไป ครูเป็นผู้ให้คำแนะนำ และอธิบายหลังจากทำแบบฝึกหัดแล้ว

2. วิธีสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ

คือการทำให้นักเรียนเกิดความตั้งใจจดจ่อในบทเรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักเรียน โดยครูอาจใช้วิธีการพูดเร้าใจ สนทนาซักถาม หรือใช้รูปภาพสร้างสถานการณ์ ใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ

ขั้นที่ 2 แจงจุดประสงค์

เป็นการแจ้งให้นักเรียนทราบว่า เมื่อนักเรียนเรียนจบขั้นตอนในเนื้อหาแล้ว นักเรียนสามารถอ่านเรื่อง เข้าใจความหมายของเรื่องตลอดจนสามารถใช้ภาษาสำหรับการเขียนได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็นก่อนนำมาใช้

ครูจะทบทวนความรู้เดิมที่นักเรียนควรจะมี โดยการใช้คำถามหรือวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อถามนักเรียนเป็นการทบทวนในเรื่องคำศัพท์ ส่วนวน และโครงสร้างไวยากรณ์

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่

ครูเสนอบทเรียนใหม่โดยการอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตาม ครูอธิบายความหมาย คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ต่าง ๆ โดยการใช้อุปกรณ์ เช่น รูปภาพ บัตรคำ ฯลฯ

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้

โดยการให้นักเรียนอ่านออกเสียงด้วยตนเอง ครูคอยแก้ไข จากนั้นให้นักเรียนตอบคำถามที่ครูกำหนดให้ คำถามที่ใช้เป็นประเภท Yes/No questions or Wh-questions

ขั้นที่ 6 ให้นักเรียนอ่านเรื่องด้วยตนเอง และทำแบบฝึกหัดลงสมุด

ขั้นที่ 7 แวงผลการปฏิบัติ คือให้คำชมเชยเมื่อนักเรียนทำงานได้ถูกต้อง

แก้ไขเมื่อนักเรียนทำผิด อธิบายเพิ่มเติมเมื่อไม่เข้าใจหรือมีปัญหา

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการเรียนรู้ โดยสังเกตจากการอ่านและแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอน โดยการให้นักเรียน

ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม

3. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง การที่นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการตีความ แปลความ ขยายความ และเรียงลำดับเหตุการณ์ จากข้อความหรือเนื้อเรื่องที่ได้ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว

4. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง การที่นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างสามารถใช้ภาษาสำหรับการเขียนได้อย่างถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการใช้ศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ รวมทั้งเครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและได้ทำการทดสอบหาคุณภาพแล้ว

5. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง การชวนการทางจิตใจซึ่งผลักดันให้ผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง แสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น ความต้องการ ความพยายาม ลักษณะนิสัย ความรู้สึกของตนในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ เป็นต้น ซึ่งจะวัดได้จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ สุกดา ชาตรีนันท์ (สุกดา ชาตรีนันท์ 2527 : 137 - 141)

6. ความคงทนในการจำ หมายถึง ปริมาณความรู้ที่นักเรียนยังสามารถระลึกได้ภายหลังจากการจบบทเรียนไปแล้ว แสดงออกโดยการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษฉบับเดิม โดยทิ้งระยะห่าง 2 สัปดาห์

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารตำรารวบหางานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้ดังนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการอ่าน
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
3. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการเขียน
4. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา
5. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ
6. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความบกพร่องในการจำ

เอกสารเกี่ยวกับการอ่าน

1. ความหมายของการอ่าน

เดอชองท์ (ดูดิ ยีร์มย์รีน และเพ็ญศรี รังสิยากุล 2521 : 3 - 5 อ้างอิงมาจาก Dechant. 1970) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อนมาก เพราะเรารู้ว่า การอ่านที่ใดก็ตามต้องอาศัยการทำงานของสมองในขั้นสูงทุกอย่าง นั่นคือ

1. การนึกย้อนกลับ (Recall)
2. การหาเหตุผล (Reasoning)
3. การประเมินผล (Evaluation)
4. การใช้จินตนาการ (Imagination)
5. การจัดรวบรวมให้เป็นหมวดหมู่ (Organization)
6. การนำไปใช้ (Applying)
7. การแก้ปัญหา (Problem Solving)

ทั้ง 7 ประการดังกล่าวนี้ เป็นกระบวนการทำงานของสมองที่สัมพันธ์กับการอ่าน แต่มีได้หมายความว่า การอ่านทุกครั้งจะต้องมีกระบวนการทั้ง 7 ประการนี้ทั้งนี้แล้วแต่เนื้อหาที่เราได้อ่านว่าอยู่ในระดับใด อย่างไรก็ดี การสอนอ่านให้เด็กในระยะเริ่มเรียน เราต้องสอนให้เด็กรู้จักคิดให้ถูกต้องด้วย

บอนด์ และทิงเกอร์ (Bond and Tinker. 1957 : 19) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นความเข้าใจตัวอักษร ซึ่งเราให้ผู้อ่านระลึกถึงความหมายที่ได้สร้างขึ้นจากประสบการณ์ และความหมายที่ได้ใหม่จะเป็นผลของความคิดรวบยอดที่มีอยู่เดิม กล่าวง่าย ๆ ก็คือ กระบวนการอ่านประกอบด้วยความหมายของผู้เขียนรวมกับการตีความ การประเมินผล และการตอบสนองของผู้อ่านที่มีต่อความหมาย

ลาโด (Lado. 1964 : 14) กล่าวว่า การอ่านเป็นการรวมทักษะในการถอดความ การวิเคราะห์คำ ความหมายของคำ ความเข้าใจเนื้อเรื่อง การตีความ และการให้ข้อคิดเห็น

กูดแมน (Goodman. 1970 : 5 - 11) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน เพราะผู้อ่านต้องพยายามสร้างความหมายขึ้นจากตัวอักษร การอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องคิดอยู่ตลอดเวลา ผู้อ่านจะต้องอาศัยการสังเกตจากสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในข้อความเพื่อใช้เป็นเครื่องช่วยในการใช้ความหมายที่เหมาะสมที่สุดจากข้อความเหล่านั้น

นิวเวลล์ และไซมอน (Newell and Simon. 1970 : 310 - 315) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางภาษาศาสตร์ทางจิตวิทยา ในการอ่านผู้อ่านจะใช้ระบบการรับข่าวสารในการรับรู้สิ่งที่อ่านโดยใช่ตาเป็นอวัยวะสัมผัสจับสิ่งที่อ่านที่เป็นตัวหนังสือส่งไปยังหน่วยรับรู้ลึกเกี่ยวกับการอ่าน แล้วส่งไปยังกระบวนการความจำเมื่อสิ่งที่อ่านผ่านกระบวนการจำไปแล้วจะถูกส่งกลับมายังตัวรับหน่วยสิ่งที่อ่านใหม่อีกครั้งแล้วส่งมายังหน่วยปฏิบัติการอ่านออกมาเป็นเสียงหรือความเข้าใจ

เมดเลย์ (Medlay. 1977 : 30) กล่าวว่า การอ่านเข้าใจความ จะต้องเกี่ยวกับความสามารถในการจำ ความสามารถที่จะเชื่อมโยงตัวอักษรหรือ กลุ่มคำเข้ากับเสียง จากความหมายของคำแต่ละคำผสมผสานกับข้อสังเกตทางไวยากรณ์ และความหมายเข้าด้วยกัน เชื่อมโยงสิ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้ เข้ากับความรู้สึกทั่ว ๆ ไป และความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ของผู้อ่าน

จากความหมายของการอ่านดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า การอ่านเป็น กระบวนการที่มีความซับซ้อน และมีองค์ประกอบหลายอย่าง คือ ผู้อ่านจะต้องถ่ายทอด สัญลักษณ์หรืออักษรออกมาเป็นเสียง ขณะเดียวกันก็พยายามเข้าใจความหมายของ เนื้อเรื่องที่อ่าน และต้องใช้ความคิดพิจารณาเลือกความหมายที่ดีที่สุด เข้ารวมกับ ความหมายที่ผู้อ่านมีอยู่แล้วและนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

2. ความสามารถในการอ่าน

แฮริส (Harris. 1969 : 59) กล่าวว่า ความสามารถในการ อ่านนั้น จะต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ หลายประการ เช่น ต้องมีความเข้าใจในภาษา สามารถจับใจความสำคัญ และรายละเอียดปลีกย่อยได้ สามารถสรุปความคิดจากการอ่าน ได้ถูกต้อง สามารถเข้าใจทัศนคติของผู้เขียนจากข้อความที่อ่าน และจัดลำดับในการเสนอ ความคิดของผู้เขียนได้

แฮริส (Harris) ได้กล่าวถึงความสามารถที่จำเป็นในการอ่าน โดยทั่วไปว่าประกอบด้วยความสามารถดังต่อไปนี้

1. ความสามารถทางภาษาและตัวหนังสือ ได้แก่ ความสามารถในการที่จะเข้าใจความหมายของคำใหม่ ๆ จากบริบท ความสามารถที่จะเข้าใจโครงสร้าง ของประโยค และความสามารถที่จะเข้าใจเครื่องหมายวรรคตอนและตัวพิมพ์ใหญ่ เป็นต้น

2. ความสามารถทางการคิด ได้แก่ ความสามารถที่จะระบุจุดประสงค์ ของผู้แต่ง ความสามารถที่จะเข้าใจความคิดสำคัญและความคิดย่อยที่สนับสนุนความคิดสำคัญ และความสามารถที่จะสรุปแสดงความคิด เห็น เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

5. ความสามารถในการตีความหมายจากน้ำเสียงที่ผู้เขียนแสดงออกและความสามารถที่จะระบุท่วงท่าของการเขียนของผู้เขียน

บอนด์ และทิงเคอร์ (Bond and Tinker. 1957 : 235)

กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านขึ้นอยู่กับทักษะพื้นฐานดังต่อไปนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ (Word Meaning) การเข้าใจความหมายของคำเป็นทักษะพื้นฐานของการอ่าน ถ้าหากนักเรียนรู้ความหมายของคำไม่เพียงพอ นักเรียนจะไม่สามารถเข้าใจประโยค (Sentence) อนุเฉท (Paragraph) และทำให้ไม่สามารถที่จะพูดหรืออ่านได้

2. การเข้าใจความหมายของกลุ่มคำ (Thought Units) นักเรียนจะเข้าใจความหมายของประโยคได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนรู้จักอ่านเป็นกลุ่มคำ การอ่านทีละคำทำให้ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน

3. การเข้าใจประโยค (Sentence Comprehension) นอกจากนักเรียนจะต้องเข้าใจความหมายเป็นรายคำและเป็นกลุ่มคำแล้ว นักเรียนจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำและความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มคำในประโยคด้วย นักเรียนที่ไม่สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำและระหว่างกลุ่มคำในประโยคจะไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน

4. การเข้าใจอนุเฉท (Paragraph Comprehension) นักเรียนจะเข้าใจอนุเฉทได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคในอนุเฉท การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคค่อนข้างจะยาก แต่ถ้านักเรียนขาดความสามารถทางคำนี้แล้ว นักเรียนจะไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้

5. การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุเฉท (Comprehension of Larger Units) นักเรียนจะสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องที่ยาวขึ้นได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนสามารถจัดลำดับความคิดของเรื่องที่อ่านได้ และจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างอนุเฉทด้วย

3. ความเข้าใจในการอ่าน

ชวาล แพร์ทกุล (ชวาล แพร์ทกุล 2520 : 134) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านว่า เป็นความสามารถในการผสมแล้วขยายความรู้ความจำให้ได้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุผล ซึ่งจะต้องมีคุณสมบัติ 4 ประการ คือ

1. รู้ความหมายและรายละเอียดย่อย ๆ ของเรื่องนั้นมากจนแล้ว
2. รู้ความเกี่ยวข้องความสัมพันธ์ระหว่างชิ้นความรู้ย่อย ๆ เหล่านั้น
3. สามารถอธิบายสิ่งเหล่านั้นด้วยภาษาของตนเอง
4. เมื่อพบสิ่งอื่นใดที่สภาพทำนองเดียวกับที่เคยเรียนรู้มาแล้ว ก็

สามารถตอบและอธิบายได้

ความเข้าใจสามารถแสดงออกได้ดังนี้

1. การแปลความ (Translation) คือ สามารถแปลความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้โดยแปลตามลักษณะและนัยของเรื่องราว ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้องและใช้ได้ดีสำหรับเรื่องรานั้น ๆ โดยเฉพาะ

2. การตีความ (Interpretation) คือ สามารถจับความสัมพันธ์ระหว่างชิ้นส่วนย่อย ๆ ของเรื่องนั้น จนสามารถนำมากล่าวแบบนัยหนึ่งได้

3. การขยายความ (Extrapolation) คือ ความสามารถขยายความหมายและนัยของเรื่องนั้นให้กว้างไกลไปจากสภาพข้อเท็จจริงเดิมได้

สมบุญ ชิตพงศ์ (สมบุญ ชิตพงศ์ 2524 : 27) กล่าวว่า ความเข้าใจ (Comprehension) เป็นความสามารถทางค่านิยมในการคิดเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ในค่านิยมการแปลความ ตีความ และขยายความในเรื่องราวและเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต

ส่วน เกทส์ (Gates. 1947 : 358 - 374) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน การพิจารณาจากสิ่งต่อไปนี้ คือ

ดังนี้

1. ชนิดของการอ่านเพื่อความเข้าใจ ซึ่งแบ่งออกเป็น 8 ประเภท

- 1.1 การอ่านเพื่อเก็บใจความสำคัญ
- 1.2 การอ่านเพื่อศึกษารายละเอียดสำคัญ
- 1.3 การอ่านเพื่อศึกษาและจดจำคำแนะนำต่าง ๆ
- 1.4 การอ่านเพื่อคาดการณ์ล่วงหน้าว่าเรื่องจะดำเนินต่อไป

อย่างไรและจะจบอย่างไร

- 1.5 การอ่านเพื่อประเมินคุณค่าของเรื่องที่อ่าน
- 1.6 การอ่านเพื่อสรุปความในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เรื่องย่อ และ

โครงเรื่อง

- 1.7 การอ่านเพื่อเปรียบเทียบ
- 1.8 การอ่านเพื่อจดจำเนื้อหาไปใช้

2. ปริมาณ ความสามารถในการอ่าน

ปริมาณความสามารถในการอ่านขึ้นอยู่กับระดับสติปัญญาและประสบการณ์ของผู้อ่าน ตลอดจนความยากง่ายของเรื่องที่อ่าน

3. ความถูกต้องในการอ่าน

ความถูกต้องในการอ่านพิจารณาจากจุดมุ่งหมายในการอ่านของ

ผู้อ่าน

4. ระดับความยากง่ายในการอ่าน

ระดับความยากง่ายในการอ่านขึ้นอยู่กับระดับสติปัญญา ความสามารถเกี่ยวกับคำศัพท์ และประสบการณ์ของผู้อ่าน เป็นต้น

5. ความเร็วในการอ่าน

ความเร็วในการอ่านขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่าน ความรวดเร็วในการรับรู้ตัวอักษร ความยากง่ายของเนื้อหา และประเภทของการอ่าน

จะเห็นได้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่ยุ่งยากซับซ้อนมาก การที่บุคคลจะอ่านได้เข้าใจนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษา ซึ่งได้แก่ คำศัพท์ และโครงสร้างของประโยค และความสามารถในการคิด ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมและระดับสติปัญญาของผู้อ่านเป็นสำคัญ

4. ประเภทของความเข้าใจ

สมุทรร เร็นเซาวิช (สมุทรร เร็นเซาวิช 2528 : 32 - 33) ได้แบ่งความเข้าใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความเข้าใจแบบทันที (Receptive Comprehension)
เป็นความเข้าใจที่ต้องอาศัยการรู้ความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ ที่ผู้เขียนใช้เป็นส่วนใหญ่ ต้องรู้คำศัพท์ต่าง ๆ มากพอ จะต้องเข้าใจความหมายที่สำคัญ ๆ ของสำนวนและประโยคต่าง ๆ ที่ผู้เขียนใช้ ขณะที่อ่านจะต้องมีสมาธิแน่วแน่ จะปล่อยให้จิตใจล่องลอยไปไหนไม่ได้เป็นอันขาด จึงจะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ตลอด
2. ความเข้าใจแบบไตร่ตรอง (Reflective Comprehension)
คือ ความเข้าใจที่ต้องอาศัยความรู้ ทักษะ และความสามารถในหลาย ๆ ด้านเป็นหลักใหญ่ เพื่อที่จะได้นำมาใช้เป็นเครื่องช่วยทำความเข้าใจต่าง ๆ ได้ถูกต้องตามจุดหมาย (Purpose) ของผู้เขียนว่า ต้องการจะให้ความเพลิดเพลิน อธิบายชี้แจง สั่งสอนหรือชักจูง นอกจากนี้จะต้องสามารถพิจารณาและไตร่ตรองหาข้อสรุป (Conclusion) ให้เป็นไปตามความนึกคิดที่ผู้เขียนต้องการ ความเข้าใจแบบนี้จะต้องพึ่งเหตุผล อาศัยการเปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์ต่าง ๆ หรือสิ่งที่ได้เคยพบเห็นมาแล้วในชีวิตเป็นสำคัญ

นพรัตน์ สรวยสุวรรณ (นพรัตน์ สรวยสุวรรณ 2527 : 17) ได้อ้างถึงระดับความเข้าใจในการอ่านตามแนวคิดของ Burmister โดยอาศัยแนวคิดพื้นฐานของ Sanders ซึ่งได้ดัดแปลงมาจาก Bloom's Taxonomy อีกทีหนึ่ง เขาได้กล่าวระดับต่าง ๆ ของความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้คือ

1. ระบายความจำ (Memory) เป็นระดัของการจำในสิ่งที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้ ได้แก่ การจำหรือการเข้าใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริง วันที่ คำจำกัดความ ใจความสำคัญของเรื่อง และลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง

2. ระบายแปลความ (Translation) เป็นการนำข้อความ หรือสิ่งที่เข้าใจไปแปลเป็นรูปอื่น เช่น การแปลภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง การถอดความ การนำใจความสำคัญของเรื่องไปแปลเป็นแผนภูมิ เป็นต้น

3. ระบายการตีความ (Interpretation) คือ การเข้าใจและมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้ เช่น หาเหตุเมื่อกำหนดผลมาให้ให้คาดการณ์ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป การจับใจความของเรื่องโดยที่ผู้เขียนไม่ได้บอกไว้

4. ระบายการประยุกต์ใช้ (Application) เป็นการเข้าใจหรือมองเห็นหลักการแล้วนำหลักการไปประยุกต์ใช้ จนประสบความสำเร็จ

5. ระบายการวิเคราะห์ (Analysis) คือ ความเข้าใจและรู้ในแง่ของการตรวจตราส่วนย่อยที่ประกอบเข้าเป็นส่วนเต็ม เช่น การวิเคราะห์โฆษณาชวนเชื่อ การแยกแยะวิเคราะห์คำประพันธ์ การรู้ถึงการให้เหตุผลที่ผิด ๆ ของผู้เขียน

6. ระบายการสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นการนำความคิดเห็นที่ได้จากการอ่านมาผสมผสานกัน แล้วจัดเรียบเรียงใหม่

7. การประเมินผล (Evaluation) เป็นการวางเกณฑ์แล้วตัดสินสิ่งที่อ่านโดยอาศัยหลักเกณฑ์ที่ตั้งไว้เป็นบรรทัดฐาน เช่น เรื่องราวที่อ่านอะไรบางอย่างที่เป็นจริง (Facts) และอะไรบางอย่างที่เป็นจินตนาการ (Fantasy) อะไรบางอย่างที่เป็นความคิดเห็น (Opinion) และอะไรบางอย่างที่เป็นความเชื่อของเรื่องที่อ่าน เป็นต้น

5. องค์ประกอบความเข้าใจ

ความเข้าใจมีองค์ประกอบที่สำคัญ ๆ พอสรุปได้ดังนี้ (สมุทร
เชื่นชาวณิช 2528 : 94)

1. สามารถตรวจเรื่องราวส่วนใหญ่ที่อ่านมาแล้วได้ เมื่อถึงคราวจำเป็นที่ต้องการจะใช้ประโยชน์หรืออ้างอิงถึงก็ทำได้โดยไม่ยาก

2. สามารถจับใจความสำคัญ ๆ ได้ สามารถแยกแยะหรือระบุประเด็นหลักออกจากประเด็นย่อยที่ไม่จำเป็นหรือสำคัญเกี่ยวข้องบ้างก็ได้ สามารถประเมินได้ว่าอะไรบางอย่างที่ควรสนใจเป็นพิเศษ หรือไม่ก็ตัดทิ้งไปได้เลย

3. สามารถตีความเกี่ยวกับเรื่อง รวบรวมหรือข้อคิด เห็นที่อ่านมาแล้วได้ว่า มีนัยสำคัญหรือลึกซึ้งมากน้อยขนาดไหนเพียงใด

4. สามารถสรุปลงความเห็นจากสิ่งที่ได้ถกเถียงมาแล้วได้อย่างถูกต้อง มีเหตุผลและน่าเชื่อถือ

5. สามารถใช้วิจารณญาณของตนพิจารณาไตร่ตรองข้อสรุป หรือการอ้างอิงต่าง ๆ ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้องและเป็นระบบไม่สับสน

6. สามารถถ่ายโอนหรือประสานความรู้ที่ได้จากการอ่านกับประสบการณ์อื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การอ่านกับความเข้าใจมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน จนมีอาจจะแยกออกจากกันได้

ทักษะพื้นฐานทั้งหมดตามที่กล่าวมาแล้วนี้ จะมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน กล่าวคือ ผู้อ่านจะเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้ก็ต่อเมื่อผู้อ่าน เข้าใจความหมายของคำ รู้จักอ่านเป็นกลุ่มคำ ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของการเข้าใจประโยค การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคจะทำให้เข้าใจอนุเจต และการเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจตจะทำให้เข้าใจเรื่องทั้งหมดยก

สรุปได้ว่า ความเข้าใจและความสามารถในการอ่าน คือความสามารถในการแปลความหมายของสิ่งที่อ่านได้ รู้ความสัมพันธ์ของรายละเอียดในเนื้อเรื่อง สามารถจับความตลอดจนสามารถที่จะขยายความของเรื่องที่อ่านได้

6. ความสำคัญของการสอนอ่าน

ว่าด้วยความสำคัญของการอ่านนั้น ระวีวรรณ ศรีครามภิน

(ระวีวรรณ ศรีครามภิน 2527 : 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านอยู่ในลักษณะที่ว่า ผู้อ่านมีความสามารถในการในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้หรือไม่

1. ความสามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านไปแล้วได้มากน้อยแค่ไหน
2. สามารถจับใจความที่สำคัญได้หรือไม่
3. สามารถที่จะเปรียบเทียบหรือแยกความแตกต่างได้ว่า ในบทความหรือสิ่งที่อ่านไปแล้วนั้น ส่วนไหนเป็นความจริง เป็นเนื้อเรื่องที่สำคัญ เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียนหรือความคิดเห็นโดยทั่ว ๆ ไป
4. เมื่ออ่านแล้วสามารถที่จะเข้าใจและปฏิบัติตามที่อ่านมาได้บ้าง ถูกต้องหรือไม่
5. สามารถที่จะตีความจากรูปภาพ แผนภูมิ แผนที่ หรือตารางแสดงได้บ้างถูกต้องมากน้อยแค่ไหน
6. สามารถที่จะรวบรวมความคิดเห็นจากการอ่านหลาย ๆ เรื่องให้เข้ามาสู่ประเด็นสำคัญตามที่ต้องการหรือไม่
7. เมื่ออ่านแล้วสามารถนิยามภาพตามแนวคิดที่ได้อ่านมาได้ตรงและถูกต้องมากน้อยแค่ไหน
8. สามารถจับใจความที่สำคัญ หรือได้สาระจากเนื้อเรื่องที่ได้อ่านมากน้อยเพียงใด

ดังนั้น นักเรียนจะอ่านได้ดีก็ต่อเมื่อมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่านอย่างถ่องแท้ ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนทำกิจกรรมการอ่านด้วยตนเองให้มากที่สุด โดยครูจัดบทเรียนที่น่าอ่านและสนุกสนานไว้ให้จัดบรรยากาศที่ดีในการเรียน เมื่อนักเรียนสามารถอ่านบทเรียนได้เร็วและสนุกสนานก็จะเกิดความรู้สึกที่ว่าตนประสบความสำเร็จในการอ่าน มีความสามารถที่จะอ่านภาษาอังกฤษได้ การสอนอ่านอย่างมีวิธีที่ตรง จะทำให้นักเรียนเหลือเวลาในการอ่านน้อยลง เพราะต้องไปติดอยู่ที่รายละเอียดของวิธีการสอน

7. กระบวนการในการสอนอ่าน

แฮริส และซิเพย์ (Harris and Sipay. 1979 : 19 - 20) กล่าวว่า การสอนอ่านมีกระบวนการสอนดังต่อไปนี้

1. การรับสัมผัส (Sensation) การอ่านจะเริ่มจากตาทั้งสองข้าง กระพกับเครื่องหมายและตัวอักษรโดยอาศัยแสง เป็นไปตามระบบการทางานของตา อันจะเป็นทางนำไปสู่ระบบสมอง สมองจะวินิจฉัยต่อไปว่าเห็นอะไร นั่นคือต้องใช้ ความรู้และประสบการณ์เดิมของตนว่าเห็นอะไร ด้วยกระบวนการนี้จะต้องอาศัย ตัวหนังสือที่พิมพ์ชัดเจน ขนาดพอเพียง แสงสว่างพอ และตาสามารถรวม (Focus) สิ่งนั้น ๆ ที่เปื้อนภายในตา (Retina) ได้ สายตาก็ต้องรวดเร็ว เคลื่อนไหว กวาด ไล่อย่างครอบคลุม

2. การรับรู้ (Perception) เป็นขั้นตีความโดยอาศัยประสบการณ์ เดิม (Concepts) เป็นกระบวนการหลังจากการรับสัมผัส (Sensation) แล้ว เมื่อสายตาส่งภาพที่เห็นหรือส่งตัวอักษรที่เห็นไปสู่สมอง สมองจะรับแฉะตีความออกมาว่าสิ่งที่เห็นคืออะไร ตัวหนังสือที่เห็นเป็นกาอะไร

3. ทำความเข้าใจ (Comprehension) คือ กระบวนการอ่าน ที่ต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของประโยค และความหมายในประโยคจาก กลุ่มคำที่พบเห็น และทราบว่าคำคำนั้นหมายถึงอะไร ทำอะไร เป็นอย่างไร มีบทบาท อย่างไร

4. การตอบสนอง (Reaction) เมื่อเข้าใจแล้วก็ตอบสนอง อาจจะเป็นการตอบสนองทางกาย หรือตอบสนองทางอารมณ์

กู๊ดแมน (Goodman. 1982 : 13) กล่าวว่า กระบวนการสอน อ่าน (Reading Process) มี 5 ขั้นตอนดังต่อไปนี้ คือ

1. Recognition-initiation หมายถึง ขั้นตอนที่สมองระลึก หรือจำตัวอักษรได้ตามผู้เขียนได้เขียนไว้ เป็นการมองเห็นคำแล้วจำได้ว่าคำคำนั้น เขียนแทนคำพูดว่าอะไร และการอ่านจะเริ่มขึ้น เป็นการเริ่มอ่านอีกแบบหนึ่งตาม ความคิดของเขาหรือการอ่านจะเริ่มด้วยการมองเห็นรูปภาพ รูปภาพนั้นก็จะเป็นตัวเริ่มต้น ในการอ่านได้อีกลักษณะหนึ่ง เป็นต้น

2. Prediction เป็นการคาดคะเนคาดการณ์ล่วงหน้าว่าเรื่องที่ อ่านนั้นเป็นอย่างไรจะดำเนินไปในลักษณะใด

3. Confirmation เป็นการหาข้อยืนยันว่าสิ่งที่ตนคาดการณ์ไว้นั้นถูกต้องไหม เป็นการหาข้อยืนยันในความคาดคิดของผู้อ่าน

4. Correction เป็นการแก้ไข หรือปรับ หรือจัดกระบวนการความคิดอีกครั้งหนึ่ง เมื่อผู้อ่านพบว่าสิ่งที่ตนคาดการณ์นั้นไม่ถูกต้อง เป็นการแก้ความผิดของผู้อ่านให้ถูกต้องนั่นเอง

5. Termination เป็นการสิ้นสุดการอ่าน คนเราจะยุติการอ่านเมื่อใดทำกิจกรรมทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว หรืออาจจะไม่ใช่การอ่านจบแล้ว แต่เป็นเพราะผู้อ่านจับความหมายในการอ่านไถ่จนพอ หรือผู้อ่านทราบเรื่องที่จะอ่านแล้ว มิฉะนั้นก็เป็นเพราะเรื่องนั้นไม่น่าสนใจก็ได้ เป็นต้น

การอ่านตามความคิดของ กูดแมน (Goodman) นั้นถือเป็นเกมการทายทางจิตวิทยาภาษาศาสตร์อย่างหนึ่ง (A Psycholinguistic Guessing Games) กล่าวคือ เริ่มจากผู้อ่านรับสัญญาณ (Signals) ไปสู่ตัวอย่าง (Samples) เดา (Guesswork) หาข้อยืนยัน (Confirm) แก้ไข (Correcting) ดังได้กล่าวแล้ว

ในการสอนอ่านภาษาที่สองนั้น กูดแมน (Goodman, 1982 : 68) กล่าวว่า หลักการสอนอ่านภาษาที่ 2 นั้น ครูผู้สอนควรคำนึงในเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. การอ่านภาษาที่ 2 นั้น สำหรับบางคนแล้วจะรู้สึกง่ายขึ้น หากได้มีการเปรียบเทียบกันระหว่างสิ่งที่เหมือนกันกับสิ่งที่แตกต่างกัน หรือกับภาษาของตนเอง
2. การอ่านจะทำให้เด็กรู้สึกยาก หากเนื้อหาที่อ่านไม่มีการคุมโครงสร้างไวยากรณ์บ้าง คือหากโครงสร้างไวยากรณ์ยากเกินไปสำหรับเขา ผู้อ่านจะรู้สึกยากและท้อแท้ใจ เบื่อหน่ายที่จะอ่าน

3. การอ่านสิ่งที่มีความหมาย (Strong Semantic) ถึงแม้จะอ่านในสิ่งที่เขียนควยโครงสร้างง่าย ๆ ก็จะเป็นการพัฒนาความสามารถทางการอ่านได้ดียิ่งขึ้น นั่นคือสิ่งที่แนะนำให้ท่านต้องเป็นสิ่งที่น่าสนใจ มีความหมายต่อชีวิตของผู้เรียน สอดคล้องกับภูมิหลังประสบการณ์ของผู้เรียนควย

4. สิ่งที่จะให้เด็กเริ่มเรียนภาษาป็นก่อน ควรหลีกเลี่ยงสื่อการเรียนที่ใช้ภาษาเป็นพิเศษเฉพาะตัว เช่น หลีกเลี่ยงเรื่องที่เกี่ยวกับวรรณคดี (Literature) สื่อการเรียน ที่จะให้เด็กอ่านควรเป็นเรื่องราว ๆ ไป เช่น ป้ายต่าง ๆ คำสั่ง คำบรรยาย บทสนทนา เป็นต้น การจะเลือกสื่อการเรียน ในลักษณะใดก็ต้องแล้วแต่ภูมิหลัง (Background) ของผู้เรียน

5. การอ่านจะช่วยให้เข้าใจเนื้อหาเขาได้พูด (Speak) สิ่งที่จะอ่านเสียก่อน สำหรับผู้เรียนในชั้นเริ่มต้น นั้น ควรจะจัดเนื้อหาให้เป็นขั้นตอน สำหรับพูดก่อนหลังจากนั้นจึงให้เขาอ่าน เช่นเดียวกับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ในระดับกลาง (Medium) ก็ควรจัดกิจกรรมให้เด็กพูดเรื่องนั้น ๆ ก่อน จึงค่อยให้อ่านภายหลัง

6. สำหรับการสอนอ่านต่อผู้ที่เริ่มเรียนภาษานั้น การสอนควรเป็นไปตามธรรมชาติ มุ่งหาความหมายในสิ่งที่อ่าน หลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่จำเป็นอื่น ๆ ก่อน มุ่งเน้นกระบวนการ เพื่อให้เกิดความเข้าใจเท่านั้น

ทฤษฎีโลตัสสัน (Schema) กับการสอนอ่าน

คานท์ (Silberstein. 1987 : 31 citing Kant. 1781) ได้กล่าวไว้ว่า ไม่ว่าจะเป็นข่าวสาร ความคิด หรือข้อมูลใด ๆ ก็ตาม จะมีความหมายได้ก็ต่อเมื่อผู้รับสามารถสัมพันธ์ข้อมูลเหล่านั้นเข้ากับสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ตัวเองมีความรู้หรือรู้จักอยู่แล้ว คากล่าวถึงความเกี่ยวข้องของอย่างมากกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และภาษาที่สองเพราะได้มีงานวิจัยในสาขการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีชื่อว่า ทฤษฎี Schema ได้แสดงให้เห็นว่า คากล่าวของ คานท์ นั้นได้ให้ความสำคัญกับความรูเดิม (Background Knowledge) ในขอบข่ายของจิตวิทยาภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวกับการอ่าน ซึ่งได้รับอิทธิพลจากจิตวิทยาภาษาศาสตร์ในรูปแบบที่ กูดแมน (Goodman. 1977 : 120 - 135) เรียกว่า เกมการทายทางจิตวิทยาภาษาศาสตร์ (Psycholinguistic Guessing Game) ที่เขาอธิบายว่า เป็นกระบวนการซึ่งเป็นวงจรที่เริ่มตั้งแต่การรับข่าวสารจาก สิ่งทีอ่าน (Input Text) การแปลความหมายหรือทายสิ่งทีอ่านนั้น การทดสอบ การทบทวน

หรือยากที่หายไปได้เลยในกระบวนการนี้ ผู้อ่านซึ่งถึงแม้ว่า จะเป็นผู้อ่านที่มีความเชี่ยวชาญ ในการอ่านก็ตาม จะมีได้ใช้ตัวแนะ (Cues) ทั้งหมด ซึ่งมีอยู่ในข้อความนั้นในการ เคาร ความหมายข้อความที่อ่าน แต่ผู้อ่านจะใช้ความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน จึงจะสามารถเข้าใจ เรื่องนั้นได้

เกี่ยวกับความรู้เดิมของผู้อ่านนั้น โคดี้ (Coady, 1979 : 7) ได้กล่าวไว้ว่า ความรู้เดิมนี้เป็นตัวแปรสำคัญ ที่ผู้สอนอ่านและผู้เรียนการอ่านพึงระมัดระวังที่จะไม่มองข้ามไป เพราะนักเรียนที่มีความรู้เดิมเกี่ยวกับประเทศตะวันตก และประเทศเจ้าของภาษามายาว จะเรียนภาษาอังกฤษได้เร็วกว่านักเรียนที่ไม่มีความรู้เดิมดังกล่าว ซึ่งความรู้เดิมเกี่ยวกับ ประเทศตะวันตกและประเทศเจ้าของภาษานั้นจะชักชวนในเรื่องความยากของรูปประโยคที่ นักเรียนอ่านได้เพราะความรู้เดิมจะทำให้นักเรียนมีความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้อย่าง มีเหตุผล และเข้าใจข้อความที่มีโครงสร้างซับซ้อนได้ดีกว่า

ในทางปฏิบัติโดยทั่วไปนั้นปรากฏว่า การสอนอ่านในลักษณะที่เป็นการสอนภาษา ต่างประเทศและภาษาที่สองนั้น ครูได้ละเลยความสำคัญของความรู้เดิมที่ไปเสีย ถึงแม้จะมี นักภาษาศาสตร์หลายคน เช่น คลาร์ก และซิลเบอร์สไตน์ (Clark and Silberstein, 1977 : 136 - 137) ได้ยืนยันว่า ทักษะในการอ่านนั้นขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ ระหว่างความรู้ทางภาษาศาสตร์กับความรู้เกี่ยวกับโลก

ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องมีผู้สอนการอ่าน เป็นภาษาต่างประเทศและภาษาที่สอง จะต้องหันมาให้ความสนใจกับความรู้เดิม ซึ่งจะกล่าวถึงในรูปของทฤษฎี โลกดัตสัน (Schema)

หากจะพิจารณาตามทฤษฎี โลกดัตสัน แล้วจะพบว่า ข้อความที่อ่านกันโดยทั่วไปนั้น ให้เพียงคำอธิบาย เพียงในส่วนของผู้อ่านจะสามารถแปลความหมายของข้อความได้จากสิ่งที่เขา รู้อยู่แล้วเท่านั้น ซึ่งสิ่งที่ผู้อ่านรู้อยู่แล้วนั้น บารท์เลต และคนอื่น ๆ (Bartlett and others, 1932 : 8) ได้ให้ความหมายว่า คือความรู้ดั้งเดิมของผู้อ่าน และ โครงสร้างความรู้เดิมของผู้อ่านเรียกว่า "Schemas"

ในกระบวนการที่ความหมายสิ่งทีอ่านนั้น จะขึ้นอยู่กับกฎที่ว่า สิ่งทีอ่านทุก ๆ อย่าง จะต้องมีความสัมพันธ์กับความรู้เดิมทีผู้อ่านมีอยู่ จากกฎดังกล่าวนี้ สามารถเขียนเป็นแบบแผนของกระบวนการที่ความหมายจากข้อความ ตามทฤษฎีโลกทัศน์ได้ 2 แบบ คือ

1. กระบวนการจากล่างขึ้นบน (Bottom up)
2. กระบวนการจากบนลงล่าง (Top down)

1. กระบวนการจากล่างขึ้นบน จะต้องพิจารณาจากข้อมูลที่ได้รับตามขั้นตอนดังนี้
 - 1.1 ข้อมูลจะได้รับการตีความในลักษณะที่เหมาะสมที่สุดที่ผู้อ่านจะสามารถตีความได้

- 1.2 โครงสร้างความรู้เดิมจะถูกจัดระเบียบ อย่างเป็นขั้นตอนโดยที่ความรู้ทั่ว ๆ ไป (General) จะอยู่ด้านบน และความรู้เฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับเรื่องทีอ่าน หรือความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์จะอยู่ด้านล่างสุด เมื่อจะนำความรู้ที่ถูกจัดระเบียบแล้วนี้มาใช ผู้อ่านจะค่อย ๆ ดึงเอาความรู้จากระดับล่างสุดขึ้นมาจน แล้วจะเลื่อนขึ้นมาในระดับสูงขึ้นมาเรื่อย ๆ ในขณะที่ผู้อ่านพบข้อความทีจำเป็นต้องอาศัยความรู้เดิม ดังนั้น กระบวนการจากล่างขึ้นบนจึงเรียกว่า กระบวนการนำพาโดยข้อมูล (Data - Driven)

2. กระบวนการจากบนลงล่าง จะเป็นไปในลักษณะกลับกันกับกระบวนการจากล่างขึ้นบน คือ กระบวนการจากบนลงล่าง เกิดขึ้นในระบที่ผู้อ่านตีความหมายของสิ่งทีอ่านโดยอาศัยข้อมูลในระดับสูงกว่า กระบวนการจากล่างขึ้นบน ก็ จะอาศัยความรู้ทั่ว ๆ ไป ทีอยู่ในระดับบนและจากนั้นผู้อ่านก็จะค้นหาข้อมูลในระดับล่างให้เหมาะสมกับการตีความทีผู้อ่านคิดไว้ ดังนั้นกระบวนการจากบนลงล่างจึงเรียกว่า กระบวนการนำพาข้อมูลโดยสังกัป (Conceptually - Driven)

ลักษณะสำคัญของกระบวนการบนลงล่าง และล่างขึ้นบนนี้คือ ทั้ง 2 กระบวนการ จะเกิดขึ้นพร้อม ๆ กันในขณะที่ผู้อ่านตีความข้อมูล (Silberstein. 1987 : 31 citing Rumelhart. 1980) และเพื่อแสดงให้เห็นถึงผลของความรู้เดิม

การตีความโดยโลกทัศน์ และการเกิดกระบวนการบนลงล่างและล่างขึ้นบนที่เกิดขึ้นในขณะเดียวกัน คอลลินส์ และควินเลียน (Collins and Quillian. 1972 : 312) ได้ยกตัวอย่างให้เห็นโดยพิจารณาจากประโยค

The policeman held up his hand and stopped the cars.

ในกระบวนการที่ผู้อ่านพยายามจะเข้าใจประโยคนี้ ผู้อ่านจะต้องพยายามสัมพันธ์ข้อความเหล่านี้เข้ากับสิ่งที่คุ้นเคยมาก่อน และพยายามหาโลกทัศน์ที่จะสามารถอธิบายเหตุการณ์ที่อ่านให้ได้และโลกทัศน์อื่นหนึ่งที่ผู้อ่านโดยทั่วไปจะนึกถึงก็คือ โลกทัศน์ที่เกี่ยวกับ ตำรวจจราจร ผู้ซึ่งกำลังให้สัญญาณกับผู้ขับขีรถ เพื่อให้พวกเขาหยุดรถ ส่วนโลกทัศน์อื่น ๆ ที่เหลือนั้น ไม่ได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ในข้อความ แต่ถึงกระนั้นโดยปกติเมื่อผู้อ่านโดยทั่วไปอ่านข้อความนี้แล้ว ก็สามารถจะจินตนาการเอาเองได้ว่ารถจะต้องมีคนขับ และตำรวจจราจรคนนั้นกำลังให้สัญญาณกับคนขับ เพื่อให้ให้คนขับแตะ เบรค ซึ่งจะมีผลให้รถหยุดและความหมายของสัญญาณที่ตำรวจยกมือขึ้นเพื่อให้คนขับหยุดรถนั้น อันที่จริงแล้ว มิได้กล่าวถึงในข้อความที่ยกมานี้ หรือสามารถที่จะมองเห็นได้ในเหตุการณ์จริงเลย แต่ผู้อ่านจะรู้ได้เพราะความรู้เดิมทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับการจราจรที่ตำรวจสื่อสารกับผู้ขับ

หากจะเปรียบเทียบให้เห็นโดยง่าย ก็ควรพิจารณากรณีนี้ ถ้าตำรวจจราจรเป็นที่รู้จักกันดีของคนทั่วไปว่าเป็นยอดมนุษย์ (Superman) และรถยนต์ก็เป็นที่รู้กันว่าเคลื่อนที่ได้โดยไม่มีคนขับ ผู้อ่านก็จะต้องใช้โลกทัศน์ที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิงในการตีความข้อความนี้ คือเมื่อผู้อ่านนึกถึงตำรวจจราจรในลักษณะที่เป็น Superman (Superman Schema) ในลักษณะนี้การยกมือขึ้นของตำรวจจะไม่สามารถตีความหมายว่าเป็นการให้สัญญาณได้อีกต่อไป แต่จะกลายเป็นการยกมือขึ้นเพื่อใช้กำลังกาย (Physical Mechanism) ที่จะหยุดรถ ดังกับ (Concept) ของการบังคับ เบรคจะไม่เกิดขึ้นเลยในโลกทัศน์นี้

ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าความยากหรือปัญหาของการอ่านนั้นอยู่ตรงที่ว่าความหมายตามโลกทัศน์ของผู้อ่านนั้นไม่ตรงตามความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ (Carrell. 1983 : 84) ปัญหาดังกล่าวนี้นำให้ผู้อ่านประสบปัญหาในการหา

โลกทัศน์ที่เหมาะสมในการตีความ ซึ่งปัญหานี้ส่วนหนึ่ง เกิดจากการที่ผู้เขียนไม่ได้ให้
 ตัวแนะ (Cues) ไว้อย่างเพียงพอที่จะให้ผู้อ่านได้เกิดกระบวนการล่างขึ้นบน
 เพื่อค้นหาโลกทัศน์ที่เหมาะสม และนอกจากนี้ ยังเกิดจากการที่ผู้อ่านไม่สามารถสร้าง
 กระบวนการที่เหมาะสม เพื่อให้ได้โลกทัศน์ที่ถูกต้องตามจุดประสงค์ของผู้เขียน

เหตุผลอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาดังกล่าวแล้วก็คือ โลกทัศน์ที่ผู้เขียน
 ต้องการจะสื่อความนั้นเป็นวัฒนธรรมอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งมีได้เป็น
 วัฒนธรรมที่ผู้อ่านมีความรู้มาก่อนและในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้อ่านที่เรียนภาษาอังกฤษเป็น
 ภาษาต่างประเทศและภาษาที่สอง อยู่ทำให้โลกทัศน์ที่เหมาะสมกับผู้อ่าน ซึ่งการ
 แก้ปัญหานี้ กูดแมน (Goodman. 1979 : 658 - 662) ได้เสนอแนะวิธีการ
 แก้ไขในเรื่องนี้ดังนี้

1. ในด้านที่เกี่ยวกับบทเรียน วาจแก้ไขได้โดยการลดข้อความที่เกี่ยวข้อง
 กับวัฒนธรรมและ เพิ่มข้อความที่เป็นที่เข้าใจ ซึ่งสำหรับผู้อ่านที่เพิ่ง เริ่มเรียนภาษานั้น
 กูดแมนได้เสนอแนะวิธีไว้มากมายวิธี คือ

1.1 Language Experience Approach (Rigg. 1981 : 81)
 ซึ่งเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะควบคุม คำศัพท์ สำนวน โครงสร้าง และเนื้อหา วิธีการขั้นต้นนั้น
 จะให้นักเรียนออกความคิดเห็นและสร้างเรื่องจากความคิดเห็นของนักเรียนเอง ต่อจากนั้น
 จึงนำเรื่องมาสร้างเป็นบทเรียน ผู้เรียนจะเป็นผู้ตัดสินใจว่าจะใช้คำและวางโครงเรื่อง
 อย่างไร ด้วยการใช้การเล่าเรื่องให้ครูฟัง แล้วครูจึงถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษร เพื่อทำเป็น
 บทเรียนต่อไป วิธีการนี้ผู้อ่านเป็นผู้เขียนบทเรียนเอง ซึ่งจะเป็นการหลีกเลี่ยงข้อความ
 ที่ผู้อ่านไม่คุ้นเคยได้

1.2 การอ่านแบบแคบ (Narrow - Reading) เป็นวิธีการที่พัฒนาขึ้น
 โดยแครชเชน (Silberstein. 1987 : 31 citing Krashen. 1981)
 การอ่านแบบแคบนี้จะจำกัดความคิดรวบยอดและใจความหลัก (Main Idea and
 Topic) ของข้อความไว้เพียงความคิดเดียวและจะต้องมีผู้เขียนเพียงคนเดียว
 แครชเชน ให้ความเห็นว่า โดยทั่วไปแล้ว ครูมักใช้ข้อความที่เลือกมาจากที่ต่าง ๆ
 ซึ่ง เป็นการไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปรับตัวให้เข้ากับลีลาของผู้เขียนแต่ละคน

ซึ่งการที่ผู้อ่านได้อ่านข้อความที่มีใจความหลักเพียงใจความเดียว และมีผู้เขียนเพียงคนเดียว จะทำให้ผู้อ่านสามารถอ่านข้อความนั้นได้ง่ายขึ้นในข้อความแรก ๆ ผู้อ่านจะโต้รับตัว และสามารถพบพจนานุกรมคำศัพท์ในใจความแรกรวมทั้งลีลาของผู้เขียน ด้วยวิธีการนี้ ก็จะหมายความว่า ผู้อ่านจะได้พบพจนานุกรมโลกทัศน์ของข้อความแรก และเมื่อพบข้อความต่อไปที่เกี่ยวข้อง ผู้อ่านก็จะสามารถขยายโลกทัศน์นั้นต่อไปได้ ซึ่งผลก็คือจะเป็นการเพิ่มความสามารถในการอ่านของผู้อ่าน

1.3 การพัฒนาข้อความหรือบทเรียนตามวิธีการของ พอลสตัน และ บรูเดอร์ (Paulston and Bruder. 1976 : 158) คือ การเลือกใจความหรือข้อความที่เป็นเรื่องของท้องถิ่นนั้น ๆ มีความถี่ของคำยากต่ำ ซึ่งบทเรียนหรือข้อความที่ใช้เรียน ควรจะได้แก่หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษที่ออกในท้องถิ่นนั้น ประกาศ โฆษณา คู่มือการทัศนศึกษาในท้องถิ่น บทความเกี่ยวกับการท่องเที่ยวจากประเทศของผู้อ่าน

1.4 Sustain Silent Reading (SSR) คือ วิธีการที่ดีสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและภาษาที่สอง คือ วิธีการที่ฝึกให้ผู้เรียนอ่านในใจ และเมื่อผู้เรียนได้อ่านในใจก็เท่ากับกำลังถูกฝึกให้หาความหมายด้วยตนเอง และเพื่อให้ได้ผลดี การฝึกในลักษณะนี้ควรใช้ข้อความหรือหนังสือที่ผู้เรียนเป็นผู้เลือกเอง โดยที่แน่นอนว่า ผู้เรียนจะต้องเลือกเนื้อหาที่ตัวเองสามารถเข้าใจได้ รวมทั้งความยาว และความยาวจะอยู่ในขนาดที่เหมาะสมกับตัวเขา การอ่านแบบนี้จะทำให้ผู้เรียนสนใจเรื่องที่อ่านและมีโลกทัศน์เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ถูกต้องและดีกว่า

2. ในด้านที่เกี่ยวข้องกับผู้อ่าน

2.1 ครูควรจะปูพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านก่อนการอ่านทุกครั้ง คือ ควรจะอธิบายโครงเรื่องคร่าว ๆ ให้ผู้อ่านฟังที่ผู้อ่านทุกคนจะได้เริ่มต้นอ่านที่จุดเดียวกัน

2.2 ก่อนการสอนอ่านทุกครั้ง ครูควรจะได้อธิบาย คำศัพท์และสำนวนยาก ๆ ที่คาดว่าผู้อ่านจะไม่เข้าใจ รวมทั้งจะต้องพิจารณาด้วยว่า หนังสือและข้อความนั้น ๆ ต้องอาศัยความรู้เดิมที่คาดว่าผู้อ่านจะไม่ทราบหรือไม่ แล้วทำการอธิบายก่อนการสอนทุกครั้ง

2.3 ครูควรพยายามหาให้พบว่า ผู้อ่านปัญหานั้นใดในการอ่านหรือไม่ เมื่อครูบอกให้อ่าน ครูไม่ควรควนตาหนี เมื่อผู้อ่านอ่านผิด แต่ควรจะต้องว่านั่นคือปัญหาที่ควรจจะรีบแก้ไข

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีโลกทัศน์

ในปี 1983 วิลเลียมส์ (Williams. 1983 : 634-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อที่จะทดสอบดูความรู้เดิมของผู้อ่านกับนักศึกษามหาวิทยาลัย จำนวน 64 คน โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความสามารถสูง 36 คน และกลุ่มที่มีความสามารถต่ำ 28 คน จากนั้นจึงสุ่มนักศึกษาทั้ง 2 พวกนี้ เข้ากลุ่มการทดลองทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่ให้อ่านเรื่องที่ให้อ่านเอาข้อมูลจากเรื่องที่ให้อ่านโดยไม่คำนึงถึงสิ่งอื่น และกลุ่มที่ 2 ก็คือกลุ่มที่ให้อ่านเรื่องที่ให้อ่านเอาความรู้เดิมที่ผู้อ่านมีอยู่ก่อนออกมาใช้พิจารณาข้อความที่อ่านด้วย ผลการทดลองปรากฏว่า ผู้อ่านที่อยู่ในกลุ่มที่ให้อ่านเรื่องที่ให้อ่านความรู้เดิมในการอ่านนั้นสามารถอ่านได้ถูกต้องกว่าผู้อ่านในกลุ่มที่ให้อ่านข้อความโดยมุ่งเอาข้อความจากเรื่องที่ให้อ่าน 23 % - 55 % นอกจากนั้นยังพบว่าผู้อ่านที่มีความสามารถต่ำสามารถอ่านโดยใช้ความรู้เดิมได้ถูกต้องน้อยกว่าพวกที่มีความสามารถสูง

ในปีต่อมา คิวโอโก (Quiocho. 1984 : 3315-A) ได้ทำการทดลองใช้วิธีการต่าง ๆ ตามทฤษฎีโลกทัศน์กับนักเรียนระดับ 5 และ 6 ซึ่งมีวิธีการต่าง ๆ ดังนี้

1. เกมสถานการณ์จำลอง (Simulation Activities)
2. ใช้ข้อมูลจากสิ่งที่อ่านได้เป็นประโยชน์ (Information Text)
3. แนะนำให้อ่านเกิดจินตนาการ (Guided Imagery)
4. การแสดงละครจากเรื่องที่อ่าน (Story Theatre)
5. การแสดงบทบาทสมมุติ (Role - Playing)
6. การเขียนเรื่องที่ผู้อ่านคิดขึ้นเอง (Journal Writing)

โดยที่กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง จำนวน 24 คน ใช้เวลาในการทดลองครั้งละ 60 นาที จำนวน 5 วัน ใน 1 สัปดาห์เป็นเวลา

6. เคื่อน และหนังสือที่ไ้คือ นิยายประวัติศาสตร์ ี่มีความหลากหลายในเรื่องเวลา
สถาปณิศาสตร์ และวัฒนธรรม เพื่อที่จะวัดความสามารถของผู้อ่านในแง่ต่าง ๆ
ต่อไปนี้ คือ

1. ความเข้าใจในการอ่านตามตัวอักษร (Literal Comprehension)
2. ความเข้าใจในการอ่านอย่างวิเคราะห์ (Inferential Comprehension) และความเข้าใจในการอ่านทุกประเภท (Total Reading Comprehension)
3. การเขียน (Writing Responses)
4. คะแนนความสนใจ (Interest Scores)

ผลการวิจัยปรากฏว่า กิจกรรมที่ผู้วิจัยใช้มีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน
ตามตัวอักษร ความเข้าใจในการอ่านอย่างวิเคราะห์ ความเข้าใจในการอ่านทุกประเภท
และการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนคะแนนความสนใจ หลังจากที่ถูกอ่านเรียน
วิชาการอ่านโดยใช้กิจกรรมดังกล่าวแล้ว และเมื่อทดลองให้ผู้เรียนอ่านเรื่องราว
ประเภทอื่นที่มีในหนังสือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ปรากฏว่า มีการถ่ายโอนความสนใจ
ในการอ่านภาษาอังกฤษไปสู่หนังสือชนิดอื่นเช่นกัน

ต่อมาในปีเดียวกันนั้นเอง สแทรกเบิน (Strackbein. 1984 : 2468-A)
ก็ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับทฤษฎีโลกทัศน์เช่นเดียวกัน เพื่อหาผลของวิธีการ 2 วิธี คือ
เพื่อต้องการคูณผลของการสอน หาความหมายของคำตามทฤษฎีโลกทัศน์ที่จะมีความ
ถูกต้องของค่านั้น ๆ และต่อความเข้าใจในการอ่านทั้งตามตัวอักษร และความเข้าใจ
ในการอ่านแบบวิเคราะห์ โดยที่กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับ 5 จำนวน 71 คน
แบ่งเป็นกลุ่มที่มีความสามารถสูง และกลุ่มคอยความสามารถ โดยสุ่มเข้ากลุ่มการทดลอง
3 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มทดลองที่ครูผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อ่าน
2. กลุ่มทดลองที่ให้ผู้เรียนใช้พจนานุกรมหาความหมายของคำและข้อความ
3. กลุ่มควบคุมที่ให้อ่านตามปกติ

ผลปรากฏว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างกลุ่มการทดลอง กลุ่มที่ 1 กับกลุ่มที่ 2 และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างสูง ในเรื่อง ความเข้าใจความหมายของคำและความเข้าใจในการอ่านของผู้่านที่มีความสามารถสูง ในกลุ่มต่าง ๆ ทั้ง 3 กลุ่มการทดลอง และในทางกลับกันพบว่า มีความแตกต่างอย่าง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างผู้อ่านที่คอยความสามารถในกลุ่มต่าง ๆ ทั้ง 3 กลุ่มการทดลอง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

1. ความหมายของการเขียน

การ เขียนนับ เป็นทักษะที่สำคัญยิ่งทักษะหนึ่ง เพราะการเขียนจะช่วยให้ สามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ ช่วยจดบันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่เรียนหรือทราบมาและยัง สามารถถ่ายทอดความรู้ของตนให้ผู้อื่นทราบด้วย (ศรีวิชัย สุวรรณกิติ 2522 : 157) ผู้ที่ใช้ภาษาเขียนจึงต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผน เพราะถ้าเขียนผิดความหมายก็จะผิดไปหรืออาจจะไม่มีความหมายเลยก็ได้ สำหรับ ความหมายของการเขียนนั้น ได้มีผู้ให้คำนิยามไว้ดังนี้

อาราพอฟ (Arapoff. 1967 : 119 - 120) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการทางความคิด และยังไต่คว้าว่า ในขณะที่ทำการเขียน นักเรียนจะต้องตั้งจุดมุ่งหมายเอาไว้ และพยายามเรียงลำดับความสำคัญให้เป็นไปตาม ขั้นตอน

โอลิวา (Oleva. 1969 . 152) กล่าวว่า การเขียนเป็นภาษา ของผู้พูดในการที่จะสื่อความคิดของเขาไปสู่คนอื่นซึ่งพูดภาษาเดียวกัน ในการสื่อความหมายนี้ จะขึ้นอยู่กับสัญลักษณ์ที่ใช้ในการ เขียน

แมคคริมอน (McCrimon. 1978 : 3) กล่าวว่า การเขียนที่ดี จะต้องเป็นสื่อความคิด ความรู้สึก ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจตรงกับ เจตนารมณ์ของผู้เขียน

จากที่ไต่ถามมาทั้งหมดนี้ พอสรุปได้ว่า การเขียน คือ การเปลี่ยนภาษาพูดเป็นสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษร ซึ่งจะต้องเลือก ความคิด คำ ประโยคที่มีจุดหมายมาจัดประสบการณ์อย่างมีระเบียบ เพื่อให้ถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยม และสามารถสื่อสารได้

2. ความสามารถในการเขียน

การเขียนภาษาต่างประเทศ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนได้อย่างคล่องแคล่วในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป รวมทั้งความสามารถในการใช้โครงสร้างของภาษา คำศัพท์ และสัญลักษณ์ที่ใช้แทนภาษาพูด ผู้เรียนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ และโครงสร้างของภาษา ก่อนที่จะลงมือเขียนจริง ๆ (Oleva. 1969 : 5)

ลาโด (Lado. 1961 : 248) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย สามารถเรียบเรียงข้อความจากลักษณะโครงสร้างภาษาที่ใช้ ใช้แบบฟอร์มของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้น ๆ ตลอดจนการใช้ถ้อยคำส่วนน้อยอย่างถูกต้อง

แวลเลตต์ (Valette. 1977 : 217) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนเป็นความสามารถในการใช้ คำศัพท์ การสะกดตัว และไวยากรณ์ โดยการเขียนอย่างเชี่ยวชาญในคำสนทนาของภาษา

แพตตี (Patty. 1985 : 182 - 226) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการแสดงออกซึ่งความคิดที่ต้องการเชื่อมโยง จัดวาง และพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยค เป็นข้อความสั้น ๆ และเป็นเรื่องราว

กล่าวโดยสรุป จะเห็นว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ โครงสร้างไวยากรณ์ กลไกในการเขียน และส่วนต่าง ๆ ตลอดจนเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นข้อความได้อย่างเหมาะสม

3. องค์ประกอบของการเขียน

สำหรับองค์ประกอบของการเขียนนั้น แฮริส (Harris. 1969 : 68 - 69) กล่าวว่า การเขียนโดยทั่วไป จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ เนื้อหาสาระที่จะใช้ในการเขียน
2. การวางรูปแบบ (Form) ได้แก่ การจัดลำดับเนื้อหา
3. ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ถูกต้อง และสื่อความหมายได้
4. สีสมา (Style) ได้แก่ การเลือกโครงสร้าง การเลือกคำ และสำนวนต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายเฉพาะ หรือเพื่อทำให้เกิดอรรถรส

5. กลไกในการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้อักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้องตามเกณฑ์ของภาษานั้น ๆ

4. ขั้นตอนในการฝึกและการจัดกิจกรรมในการฝึกเขียนภาษาอังกฤษ

ทักษะในการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญทักษะหนึ่ง (กรวิชัย สุวรรณภักดี 2522 : 157) เพราะผู้เรียนต้องใช้ทักษะนี้เพื่อ

1. ติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นโดยทางตัวอักษร
2. จัดบันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่เรียนมาหรือทราบมา
3. ถ่ายทอดความรู้สึกของตนให้ผู้อื่นทราบโดยการเขียน เช่น เขียนคำตอบเป็นประโยค เป็นคำ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบความรู้ของผู้เรียน

ทักษะการเขียนนั้น เป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียน เพราะเป็นทักษะในการแสดงออก (Production) นักเรียนต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น คำศัพท์ สำนวน โครงสร้าง และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอน

และสืบลำในการเขียน ดังนั้น ในการฝึกทักษะในการเขียน ผู้เรียนจะต้องฝึกอย่างเป็นระบบโดยผ่านขั้นตอนการพัฒนาทักษะทั้ง 5 ขั้น (Rivers. 1978 : 245 - 255) คือ

1. Copying เป็นการลอกแบบโดยครูเขียนข้อความบนกระดานให้นักเรียน คัด ลอก ลงสมุดหรือให้ลอกจากหนังสือก็ได้เพื่อให้นักเรียนคุ้นเคยกับประโยค ศัพท์หนังสือ โครงสร้างของประโยค การใช้ตัวอักษรใหญ่ และเครื่องหมายวรรคตอน หลังจากให้นักเรียนคัด ลอกข้อความแล้วจะให้นักเรียนหัดเขียนตามคำบอก (Dictation) ก็ได้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการพบพจนานุกรมความจำจากสิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาแล้วและแสดงถึงความสัมพันธ์ของเสียงกับสัญลักษณ์ด้วย

2. Reproduction นักเรียนจะหัดเขียนโดยตนเองมากขึ้นจากการเขียนสิ่งที่เขาจำได้ จากเรื่องที่อ่าน เขียนตามคำบอก เขียนเรื่องราวจากภาพ นักเรียนจะนำประโยคที่เคยคัดลอกมาใช้ด้วยก็ได้

3. Recombination นักเรียนจะนำประโยคที่เคยเรียนมาทั้งจากการฟังและการอ่านหรือประโยคที่เคยคัดลอก เคยจำมาแล้วนั้นแก้ความซับซ้อนมากขึ้นในค่านรูปแบบของโครงสร้างต่าง ๆ นำมาเปลี่ยนแปลงบางคำและนำมาใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องซึ่งนักเรียนรู้จักการใช้ตาราง เทียบแทนและการเปลี่ยนแปลงรูปประโยค เป็นต้น

4. Guided Writing นักเรียนมีอิสระในการเลือกใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์และต้องเรียนรู้ถึงความแตกต่างของภาษาพูดและภาษาเขียนด้วย ในขั้นนี้นักเรียนควรจะสามารถย่อความได้ ทำ Dicto-Comp ได้ แต่ครูยังต้องควบคุม ให้คำแนะนำนักเรียนที่มีปัญหาตลอดจนนักเรียนที่ชอบแปลจากภาษาของตนเองเป็นภาษาต่างประเทศ

5. Composition นักเรียนมีอิสระมากขึ้นในการเขียน รู้จักการทำเค้าโครงเรื่องเอง และเขียนเรื่องราวได้เอง ครูทำหน้าที่ตรวจและแก้ไข

เพื่อเป็นการฝึกทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษในขั้นตอนต่าง ๆ สุไร พงษ์ทองเจริญ (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2520 : 133 - 134) ได้เสนอกิจกรรมในการสอนเขียนไว้ดังนี้ คือ

1. การเขียนเพื่อฝึกหัดสิ่งที่เรียนไปแล้วให้เกิดความแม่นยำ
 - คำนวณวาทกรรม ให้เขียนตามแบบฝึกหัดที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว เช่น ฝึกจากตารางเทียบแทน การเปลี่ยนรูปประโยค การใช้สถานการณ์ แบบฝึกหัดในรูป สนทนาและการขยายประโยค
 - คำศัพท์ ทำแบบฝึกหัดเพื่อให้ใช้คำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว ด้วยวิธีหาคำที่มีความหมายตรงกัน ตรงกันข้าม การให้คำจำกัดความ ถอดความและวิธีใช้คำเหล่านั้นในประโยค
 - แบบฝึกหัดตามบทอ่านที่ทำไปแล้วในเรื่อง ให้เขียนตอบอย่างสั้น ๆ หรือเขียนสรุปเรื่อง หรือให้เขียนใหม่แต่เปลี่ยนแบบบทอ่าน หรืออาจใช้วิธีเติมคำในช่องว่างตามเรื่องที่อ่านไปแล้ว
2. เขียนบทสนทนา
 - ตอบบทสนทนา เขียนเดิม ขยายบทสนทนา
 - แปลเรื่องเล่าเป็นบทสนทนา หรือเขียนบทสนทนาเป็นเรื่องเล่า
 - เขียนบทสนทนาจากคำที่กำหนดให้หรือ เขียนบทสนทนาใหม่โดยใช้การถอดความ

3. การเขียนตามคำบอก

4. บรรยายภาพหรือสิ่งของ

5. การเขียนเรียงความ

นอกจากนี้ อะโบเดอร์ลิน (Aboderin. 1986 : 38 - 40)

ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียนไว้ 3 ลักษณะ คือ

- A. การเขียนที่มีการควบคุม (Controlled Writing)
- B. การเขียนแบบชี้แนะ (Guided Writing)
- C. การเขียนแบบอิสระ (Free Writing)

A. Controlled Writing การเขียนที่มีการควบคุม ได้แก่ การเขียนในลักษณะต่อไปนี้

1. Copying การคัดลอกเป็นกิจกรรมที่ต้องการฝึกการเขียนให้เด็กอย่างง่าย ๆ ที่สุด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กได้คุ้นเคยกับคำศัพท์ รูปแบบของประโยค ข้อความ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นต้นประโยค หรือการเขียนตัวอักษรตัวใหญ่ เป็นต้น

2. Gap Filling การเติมคำให้สมบูรณ์ เป็นการฝึกการเขียนที่ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถมากกว่าการคัดลอก (Copy) วิธี Gap Filling นี้ อาจจะทำในลักษณะดังนี้ คือ ครูผู้สอนนำเอาข้อความให้นักเรียนอ่าน 2 - 3 ครั้งก่อน หลังจากนั้นจะตัดคำใดคำหนึ่งในข้อความนั้นทิ้งไป แล้วให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการหาคำมาเติมในข้อความนั้นให้สมบูรณ์

3. Controlled-Composition Frame การเขียนเรียงความให้อยู่ในกรอบที่กำหนดให้ เป็นการฝึกเขียนที่ยากขึ้น โดยให้นักเรียนเลือกเอาส่วนต่าง ๆ ของภาษามารวมกันให้เป็นประโยคเป็นข้อความนั่นเอง ครูผู้สอนจะเป็นผู้ให้คำต่าง ๆ ที่จำเป็น โดยให้คำเหล่านั้นอยู่ในรูปตาราง เช่น ให้ประธานหลาย ๆ ตัว กริยาหลาย ๆ ตัว เป็นต้น นักเรียนจะต้องเลือกเอาคำเหล่านี้มาผูกกันเป็นประโยคเป็นข้อความเองตามความเหมาะสม

4. Writing Down เป็นการฝึกเขียนที่ใช้ทักษะการฟัง เป็นการเริ่มกิจกรรม วิธีการ คือ ครูจะอ่านข้อความให้นักเรียนฟัง 2 - 3 ครั้ง หลังจากนั้นครูจะให้นักเรียนเขียนเรื่องหรือข้อความนั้น ๆ ให้มีข้อความใกล้เคียงกับเรื่องที่ครูอ่านให้ฟังมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หรือครูอาจจะให้นักเรียนฟังเรื่องจากเทปแล้วเขียนข้อความนั้นจากเทป

5. Picture Reading การเขียนโดยใช้รูปภาพ ครูอาจจะหารูปภาพหรือการ์ตูนต่าง ๆ ที่เป็นเรื่องมาใช้สอนนักเรียน วิธีการ คือ ครูจะนำเอาภาพเหล่านั้นเป็นตัวกำหนดโครงเรื่องให้นักเรียน นักเรียนต้องพยายามผูกให้เป็นเรื่องตาม

ความคิด จินตนาการและประสบการณ์ของตนเอง ประโยคต่าง ๆ ต้องเริ่มจากความคิดของนักเรียนเอง ครูเป็นเพียงคอยช่วยเหลือเท่านั้น เมื่อนักเรียนได้ความคิดและคำศัพท์ประโยคต่าง ๆ เป็นพื้นฐานแล้ว ครูให้นักเรียนเขียนเรื่องนั้น ๆ ตามรูปภาพที่กำหนดให้

6. Sentence Combining การรวมประโยคเข้าด้วยกัน เป็นกิจกรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่จะปูพื้นฐานความสามารถทางการเขียนได้ดี โดยการให้ผู้เขียนพยายามรวมประโยคที่มีใจความใกล้เคียงกันเข้าด้วยกัน เช่น

The boy is in the shop.

He is buying some shirts.

รวมประโยคเป็น The boy in the shop is buying some shirts.

B. Guided Composition การเขียนแบบชี้แนะ เป็นการเขียนที่ผู้เรียนต้องแสดงความสามารถและแสดงความคิดเห็นมากขึ้น ครูเป็นเพียงผู้วางโครงร่างและจุดสำคัญ ๆ ให้เท่านั้น ก่อนลงมือเขียนผู้เรียนอาจจะอภิปรายร่วมกันในหัวข้อนั้น ๆ ก่อนแล้วจึงเขียนโดยเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับสิ่งที่ตนต้องการแสดงออก

C. Free Composition การเขียนแบบอิสระ เป็นทักษะการเขียนขั้นสุดท้าย ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถ ในระดับมัธยมศึกษาเน้นการจะทำให้นักเรียนเขียนได้ถึงขั้นนี้เป็นเรื่องที่ทำได้ยาก การเขียนแบบอิสระนั้นผู้เรียนจะเลือกหัวข้อเรื่องที่จะเขียนเอง และมีอิสระเต็มที่ในการแสดงความคิดเห็น ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ อย่างเข้ามาผสมผสานกัน

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการเขียน

การอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กัน ดังได้ปรากฏอยู่ในเอกสารและงานวิจัยหลายชิ้น ทั้งนี้จากข้อเสนอแนะในงานวิจัยของ กุสุมา มานะสุนทร (กุสุมา มานะสุนทร 2518 : บทคัดย่อ) ได้ให้ข้อคิดไว้ว่าควรมีการจัดการเรียนการสอนการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษร่วมกัน เพื่อที่จะได้ส่งเสริมซึ่งกันและกัน

โดยเฉพาะการอ่านเป็นพื้นฐานที่ดียิ่งของการเขียน ซึ่งความคิดนี้สอดคล้องกับ เบิร์กเลย์ (Birkley. 1978 : 3 - 9) ที่สนับสนุนความคิดที่ให้มีการสอนอ่านและเขียนให้สัมพันธ์กันเพราะการอ่านการเขียนสนับสนุนซึ่งกันและกัน

1. เทคนิคสำหรับการสอนอ่านและเขียนกับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษ

(Authority of the Ministry of Education,
Victoria, B.C. 1981 : 79 - 82)

Language Experience Approach.

แนวการสอนโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษา มีรากฐานอยู่บนความเชื่อว่าการอ่านและการเขียนเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการสื่อความหมาย แนวการสอนนี้ นับได้ว่าเป็นธรรมชาติที่สุดในการเริ่มสอนการเขียนความเรียงแก่นักเรียน

แนวการสอนนี้ความรู้เดิมทางภาษาและประสบการณ์ของนักเรียนจะค่อย ๆ พัฒนาขึ้นมาเป็นกระบวนการในการเขียนความเรียง และเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องรอจนให้นักเรียนมีความเชี่ยวชาญด้านลายมือและทักษะในการสะกดคำภาษาอังกฤษก่อนที่จะมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน ในขั้นเริ่มต้นนักเรียนจะเป็นผู้เล่าเรื่องให้ครูฟังและครูจะถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษร

เทคนิคนี้จะพัฒนาความก้าวหน้าด้วยตัวของมันเองในค่านขั้นตอนของการเขียน การร่าง การรวบรวมหรือเรียบเรียงเรื่อง และการเขียนตัวอักษร การใช้หัวข้อเรื่องจะสัมพันธ์กับความสนใจของนักเรียน การพูดคุยกันระหว่างนักเรียนและครูหรือระหว่างนักเรียนกับนักเรียนจะมาก่อนการลงมือเขียนอย่างจริงจัง การปฏิบัติสัมพันธ์กันระหว่างนักเรียนและครูหรือระหว่างนักเรียนกับนักเรียนจะช่วยให้นักเรียนรวบรวมและเรียบเรียงความคิดของเขา ก่อนจะพัฒนาสู่ทักษะการเขียน เมื่อนักเรียนพร้อมแล้ว เขาก็จะเขียนเรื่องที่เขาได้เลือกแล้วและมีประสบการณ์อยู่แล้วมาเรียบเรียงความคิดอย่างเป็นลำดับ

ขณะที่นักเรียนมีส่วนร่วมในการอ่าน การฟัง และแลกเปลี่ยนกันอ่านในสิ่งที่เขียน กระบวนการนี้เริ่มต้นอย่างเป็นธรรมชาติและง่าย ๆ การเชื่อมโยงกันระหว่างคำพูดกับการเขียนจะแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัด

แนวทาง

1. นักเรียนเลือกประสบการณ์ที่เขาต้องการแสดงให้ผู้อื่นใคร่
ประสบการณ์ที่ได้นี้อาจได้มาจากภาพวาด ภาพยนตร์ที่เขาชอบ เหตุการณ์ในครอบครัว
หรือกิจกรรมในห้องเรียน เช่น การทัศนศึกษา
2. นักเรียนเล่าเรื่องด้วยปากเปล่า เป็นการแบ่งปันประสบการณ์
ภายในกลุ่มของตนเองหรือกับครู ขณะที่นักเรียนเล่าครูอาจจะจดใจความหลัก
(Main Idea) ไว้ เพื่ออภิปรายต่อไป
3. นักเรียนเล่าเรื่องให้ครูฟัง ครูจะคอยจด บางครั้งครูอาจใช้
คำถามเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนคิดหาข้อมูลหรือคำพูดที่เหมาะสม แต่ครูไม่ควรแก้หรือ
เปลี่ยนแปลงคำพูดที่นักเรียนแสดงออกมา
4. นักเรียนอ่านเรื่องตามครูดัง ๆ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเชื่อมโยง
ภาษาพูดกับภาษาเขียน
5. นักเรียนพร้อมและสามารถอ่านข้อความใดด้วยปากเปล่า ถ้านักเรียน
ยังไม่พร้อมจะอ่านข้อความทั้งหมด ครูอาจใช้เวลาตอนนี้ค่อย ๆ พัฒนาการจำคำต่าง ๆ
และช่วยนักเรียนในด้านการออกเสียง หรือฝึกรูปประโยคเป็นรายบุคคล
6. นักเรียนอ่านเรื่องทั้ง ๆ นักเรียนรู้ความหมายของคำและ
ความหมายของเรื่องทั้งหมด นักเรียนควรจะอ่านเรื่องหลาย ๆ ครั้ง กิจกรรมตอนนี้
คือ การเชื่อมโยงภาษาพูดสู่ภาษาเขียน
7. เป็นการเริ่มต้นตอนของการเขียน จุดนี้เองเป็นจุดเริ่มต้นการแก้ไข
สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ขณะเดียวกันเกิดการพัฒนาด้านคำศัพท์ และทักษะด้านการสื่อ
ความหมาย นักเรียนจะเริ่มมีการอภิปรายกัน และวิพากษ์วิจารณ์งานของตนเอง
8. เรื่องที่นักเรียนพอใจ สามารถทำเป็นเล่ม ซึ่งจะกลายเป็นแหล่ง
ข้อมูลที่เขาได้ใช้อ่าน นักเรียนอาจจะวาดภาพประกอบลงไปด้วยก็ได้
9. นักเรียนควรมีส่วนร่วมกันในการแลกเปลี่ยนกันอ่านงานเขียน
ซึ่งกันและกัน เป็นการสร้างความเพลิดเพลิน และจะทำให้นักเรียนเริ่มตระหนักว่า
หนังสือคือ สิ่งที่มีบรรจุข้อมูลที่ผู้เขียนต้องการพูดหรือแสดงความคิดของตนเองแก่ผู้อ่าน

10. ข้อมูลภายในชั้นเรียนก็เป็นส่วนสำคัญและใช้ได้สำหรับแนวการสอนนี้ ชนิดต่าง ๆ ของแผนภูมิจะช่วยในการพัฒนาคำศัพท์ ปฏิทินใช้สอน วัน เดือน ปี หรือแผนที่โลกก็สามารถใช้สอนประเทศ เมืองต่าง ๆ หรือฤดูกาลได้

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของแนวทางการสอนโดยใช้วิธีนี้มุ่งประสบการณ์ภาษา จะช่วยให้เด็กเรียนพัฒนาความรู้ สำนวน โครงสร้าง และเนื้อหา วิธีการสอนนี้จะทำให้เกิดแรงจูงใจสูงโดยการใช้ประสบการณ์ของตัวนักเรียนเองนำมาพัฒนาทักษะทางภาษา ในด้านต่าง ๆ

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการเขียน

งานวิจัยต่างประเทศ

ในปี 1962 เฮย์ (Heys, 1962 : 320 - 322) พบว่า ในการสอนทักษะการเขียนนั้น กลุ่มผู้เรียนที่ครูใช้วิธีสอนเขียนโดยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสอ่านมาก ๆ แล้วจึงไปสู่การเขียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนดีกว่ากลุ่มที่มุ่งสอนโดยให้ฝึกเขียนบ่อย ๆ อย่างเดียว เขาสรุปผลการวิจัยว่า การอ่านมาก ๆ ส่งผลทำให้ความสามารถในการเขียนดีขึ้น

ในปี 1967 วูควาร์ค และฟิลลิปส์ (Krashen, 1984 : 6 citing Woodward and Phillip, 1967) ได้ทำการสำรวจจิตชั้นปีที่หนึ่งในมหาวิทยาลัยไมอามี จำนวน 919 คน ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนก็ได้รับคะแนนระดับ "เอ" และ "บี" ในวิชาการเขียน ขณะที่ผู้เขียนไม่ดีได้เกรด "ดี" และ "อี" ผลจากการสำรวจพบว่า ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนก็รายงานว่า อ่านหนังสือพิมพ์ประจำวันมากกว่าผู้ที่เขียนไม่ดี

ในปี 1967 โคนัลสัน (Krashen, 1984 : 5 citing Donalson, 1967) ได้ทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนระดับ 10 โดยให้เขียนเรียงความ 8 เรื่อง และให้นักเรียนทั้งหมดทำแบบสอบถาม ผลปรากฏว่า ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนดี คือ ผู้ที่อ่านหนังสือมากและอ่านหนังสือบ่อย ๆ และยังอ่านหนังสือหลายประเภทอีกด้วย

ในปี 1971 คาลฮูน (Calhoun. 1971 : 1971A - 1972A) ได้ทำการทดลองการสอนเขียนในระดับอุดมศึกษา โดยใช้การอ่านอย่างวิเคราะห์ วิจารณ์เป็นพื้นฐาน โดยดำเนินการทดลองสอนทักษะการเขียนด้วย การให้อ่านและวิเคราะห์แบบฝึกหัดการเขียนและมีการอภิปรายกันถึงเทคนิคการเขียน แล้วจึงนำเทคนิคดังกล่าวมาใช้ในการเขียนของตนเอง โดยทำการทดลองกับนักศึกษาปี 1 แห่ง Eastern Nazavene College พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนด้วยวิธีดังกล่าวสามารถเขียนเรียงความได้ดีกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการสอนให้วิเคราะห์ด้วยวิธีการแบบนั้น

ในปี 1973 อีแวนนิโก (Evanechko. 1973 : 315 - 326) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและเขียนของนักเรียนระดับ 6 ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ของโรงเรียนแห่งหนึ่งใน Victoria, British Columbia จำนวน 118 คน พบว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

ในปี 1976 โทมัส (Thomas. 1976 : 6320-A) ได้ศึกษาถึงขอบเขตของความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลของการอ่านและสัมฤทธิ์ผลของการเขียน ซึ่งจุดประสงค์ของการศึกษาเพ่งเล็งถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน การศึกษานี้ได้กระทำกับนิสิตชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัย เซาท์คาโรไลนา จำนวน 505 คน พบว่า ความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลของการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่าสัมฤทธิ์ผลในการเขียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญ และผลสัมฤทธิ์ของการเขียนมีความสัมพันธ์กับจำนวนของการอ่านอย่างมีนัยสำคัญ

ในปี 1977 ไรอัน (Krashen. 1984 : 7 citing Ryan. 1977) ได้ทำการเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ซึ่งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 กลุ่มที่ 1 จำนวน 55 คน ที่ต้องเปิดสอนพิเศษวิชาการเขียน เพราะมีปัญหาในการเขียน อีกกลุ่มเป็นผู้มีความสามารถทางการเขียนอยู่ในระดับปกติ หลังจากสัมภาษณ์นิสิตทั้ง 2 กลุ่มที่บ้านพบว่า

ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับปกติ เป็นผู้ที่อ่านหนังสือมากเมื่ออยู่บ้าน และมีหนังสือมากมายหลายชนิดมากกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง ไรอัน ยังพบว่า ผู้ปกครองของนิสิตที่มีความสามารถอยู่ในระดับปกติ ชอบอ่านหนังสือให้พวกเขาฟังขณะยังเป็นเด็ก

ในปี 1978 คิมเบอลิง และคนอื่น ๆ (Krasnen. 1984 : 4 citing Kimberling and others. 1978) ได้ทำการสำรวจกลุ่มตัวอย่าง 66 คน เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยโดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 66 คน ตอบแบบสอบถามและเขียนเรียงความ 1 เรื่องที่บ้าน สำหรับแบบสอบถามจะถามนิสิตเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการอ่านหนังสือ ผลการศึกษาพบความแตกต่างระหว่างผู้ที่มีความสามารถในการเขียนดีกับผู้เขียนไม่ดี คือ ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนดี รายงานว่า ชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่ยังเด็กและอ่านมากขึ้นเมื่อเรียนอยู่ในระดับสูงขึ้น

ในปี 1978 แอปเปิ้ลบี (Krasnen. 1984 : 4 citing Applebee. 1978) ได้ทำการสำรวจนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 481 คน ที่มีความสามารถในการเขียนดีและได้รับรางวัลการเขียน แอปเปิ้ลบี รายงานผลว่า นักเขียนผู้ที่ประสบผลสำเร็จในการเขียนมีนิสัยรักการอ่านสม่ำเสมอ

ในปี 1986 จอห์นสัน (Patricia Johnson. 1986 : 13) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียนกับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยศึกษาว่า ความรู้เดิม โลกทัศน์ (Schema) ของผู้เรียนจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านและการเขียนอย่างไร กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่ไม่มีความรู้เดิมเกี่ยวข้องกับการเขียนมากจนจำนวน 15 คน และอีกกลุ่มหนึ่ง เป็นนักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนมาก่อนจำนวน 20 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ความรู้เดิมในการเขียนนั้น จะทำให้เด็กมีความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น และมีความคงทนในการจำอีกด้วย ซึ่งจากผลการวิจัยนี้แสดงว่า ความสามารถในการเขียนจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านให้ดีขึ้นด้วย

งานวิจัยในประเทศ

ในปี 2519 กุสุมา มานะสุนทร (กุสุมา มานะสุนทร 2519 : 1) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง ที่กำลังศึกษาภาคปลายปีการศึกษา 2518 จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 200 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันที่ระดับนัยสำคัญ .01

ในปี 2522 อุไร แฉล้ม (อุไร แฉล้ม 2522 : 1) ได้ศึกษาถึงความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง 5 แห่ง พบว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลจากการทดลองดังที่กล่าวมาแล้วนี้ สรุปได้ว่า ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านก็จะมีสามารถในการเขียนด้วย เพราะการอ่าน และการเขียนมีความสัมพันธ์กัน และส่งเสริมซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะการอ่านเป็นพื้นฐานที่ดียิ่งของการเขียน

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา

1. ความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

ในประเทศออสเตรเลีย โรงเรียน Traeger Park เป็นโรงเรียนที่มีนักเรียนประมาณ 90 % เป็นเด็กชาวพื้นเมือง ครูส่วนมากในโรงเรียนได้ตระหนักว่า แผนการสอนแบบเดิมที่ใช้กันอยู่ไม่สนองความต้องการของเด็กให้ประสบการณ์แก่เด็กไม่เพียงพอ เด็กชาวพื้นเมืองที่เข้ามาศึกษาในโรงเรียนนี้ควรจะสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าเทียมกับเด็กที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และเด็กที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมเดียวกัน เด็กเหล่านี้มีความรู้และประสบการณ์และพฤติกรรมของเขาเองในการแก้ปัญหา แต่มีประสบการณ์เกี่ยวกับหนังสือน้อยมาก และบ่อยครั้งที่ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตัวอักษร (Concept of Print) มีน้อยหรือไม่มีเลย

ในการสอนแบบเดิม เนื้อเรื่องที่ใส่เด็กไม่สามารถนำไปใช้ได้ ในสิ่งแวดล้อมภายนอก ทำให้เด็กไม่สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในชั้นเรียน ในด้านการอ่านก็ไม่ได้ผล ทำให้เกิดการสูญเสียทางการศึกษา เด็กต้องการโปรแกรมการเรียนการสอนภาษาอย่างมีความหมาย ซึ่งเขาสามารถจะนำไปใช้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความเชื่อมั่นทั้งการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษทั้งที่บ้าน ที่โรงเรียน และในสังคมที่กว้างออกไป

ชาฟ และวอล์คเกอร์ (Sharp and Walker) ได้เข้าสู่เหตุการณ์สอนในห้องเรียนพบว่า ปัญหาในการอ่านของนักเรียน คือ ประสบการณ์ และความรู้ของครูผู้สอนเองในด้านกระบวนการทางภาษา ทักษะฟัง พูด อ่านและเขียน ในการที่จะสามารถสร้างโปรแกรมการสอนภาษาแบบธรรมชาติซึ่งมีรากฐานบนประสบการณ์ของเด็กได้

ต้นปี ค.ศ. 1980 - 1984 ได้มีการเริ่มโครงการโดย The Mt Gravatt CAE ได้จัดผู้เชี่ยวชาญ คือ Nea Stewart - Dore และ Dr. Dick Walker Brian Gray, Director of the project และผู้ร่วมงานอีกหลายท่าน โปรแกรมการทดลองนี้เริ่มทดลองกับเด็กระดับต่าง ๆ ตั้งแต่เด็กจนกระทั่งขณะนี้ โปรแกรมการเรียนการสอนได้พัฒนาขึ้นมาเรื่อย ๆ ถึงเด็กระดับสูง แนวทางที่ใช้ใน Traeger Park Program เรียกว่า Concentrated Language Encounter Teaching or Language Experience Approach หรือวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา

โปรแกรมภาษาที่ Traeger Park ได้เปิดที่แพร่หลายไปในรัฐต่าง ๆ ของออสเตรเลีย เช่น Northern Territory, North West Region of South Australia, Torres Strait Island และประเทศไทย

ในปี ค.ศ. 1984 ได้ทดลองโปรแกรมการเรียนการสอนด้วยวิธี Concentrated Language Encounter Teaching ที่ Happerby and Maryvale Schools in Alice Springs โดยเริ่มต้นในภาคเรียนที่ 2 ปี ค.ศ. 1984 และดำเนินการติดต่อกันมาจนถึงปี ค.ศ. 1985

ต้นปี ค.ศ. 1985 เป็นต้นมา วิธีการนี้ได้ถูกใช้ในโรงเรียนของชาวพื้นเมืองทั้งหมดใน Northern Territory และโรงเรียนต่าง ๆ ใน Southern Region ได้ใช้วิธีการนี้ รวมถึงโรงเรียนเหล่านี้ คือ Willowra, Yuendumu, Areyonga, Amoonguna, Ti-Tree, Yipirinya, Now Castle Waters, Borroloola and Rockampton Downs.

2. หลักการ

1. ผู้เรียน เรียนอ่านและเขียนควบกันอย่างมีจุดประสงค์
ทั้งนี้กล่าวมาแล้วว่า การอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กัน

จากงานวิจัยของ อีสตัน ในปี ค.ศ. 1982 (Easton, 1982 : CS 007022) กล่าวว่า การอ่านและการเขียน มีความสัมพันธ์กันและควรสอนควบกัน เพราะเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสื่อความหมาย และจากงานวิจัยของ มิลเลอร์ (Miller, 1982 : CS 207262) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและเขียนว่า การอ่านและการเขียนควรจะเรียนควบกัน เพราะทักษะทั้งสองเป็นกระบวนการทางภาษา และนักเรียนสามารถแสดงได้ว่า ทักษะต่าง ๆ ที่ได้รับรู้ขณะอ่านสามารถประยุกต์ใช้ได้ในการเขียน นั่นคือ แนวทางในการใช้ประสบการณ์ทางภาษาให้เป็นประโยชน์

2. ผู้เรียนจำเป็นต้อง เริ่มเรียนเนื้อเรื่องทั้งหมดแล้วค่อยมาเรียน
ส่วนย่อยของภาษา

ผู้เรียนจะเริ่มจากการพัฒนาความหมายของตัวเขียนก่อนแล้ว
จึงพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเขียนหรือตัวสะกด

3. เนื้อเรื่องที่สอนต้องเป็นเรื่องที่เร้าใจให้เด็กมีโอกาสนำภาษา

ผู้เรียนจะเรียนจากภายในตัวออกมา หมายถึง การเรียนรู้ที่ผู้เรียนเรียนโดยสร้างความรู้สึกบางอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่จะเรียน ไม่ใช่เรียนโดยถูกกำหนดบางสิ่งบางอย่างเข้าไปในตัวเขา ดังที่ เวินเบิร์ก (Weinberg, 1972 : 116 - 117) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองมากเท่าไร ย่อมเป็นแรงจูงใจในการเรียนมากเท่านั้น

4. พยายามให้เด็กเรียนรู้ได้อย่างอิสระ สามารถประเมินการเรียนรู้
ได้ด้วยตนเอง

เวนเบอร์ก (Weinberg. 1972 : 116 - 117) กล่าวว่า
ผู้เรียนเรียนรู้ได้จากสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมที่เป็นอิสระ ต้องให้ผู้เรียนมีอิสระที่จะ
เข้าถึงประสบการณ์เป็นตัวของตัวเอง ไม่ถูกควบคุม โรเจอร์ (Rogers.
1969 : 270) กล่าวว่า ในเรื่องอิสระเกี่ยวกับการเรียน การมีอิสระนั้นไม่เพียงแต่
ทำให้เขาเรียนได้ดีเท่านั้น แต่ทำให้เขาเรียนได้เร็วด้วย

5. ให้โอกาสกับผู้เรียนให้มีประสบการณ์มากขึ้น โดยครูทำหน้าที่
เป็นแหล่งข้อมูลคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ

6. ความแม่นยำในเนื้อหาและประสบการณ์จะเกิดขึ้น จากการที่
เขาได้เป็นทั้งผู้อ่าน ผู้เขียน และผู้เรียนไปด้วยกัน

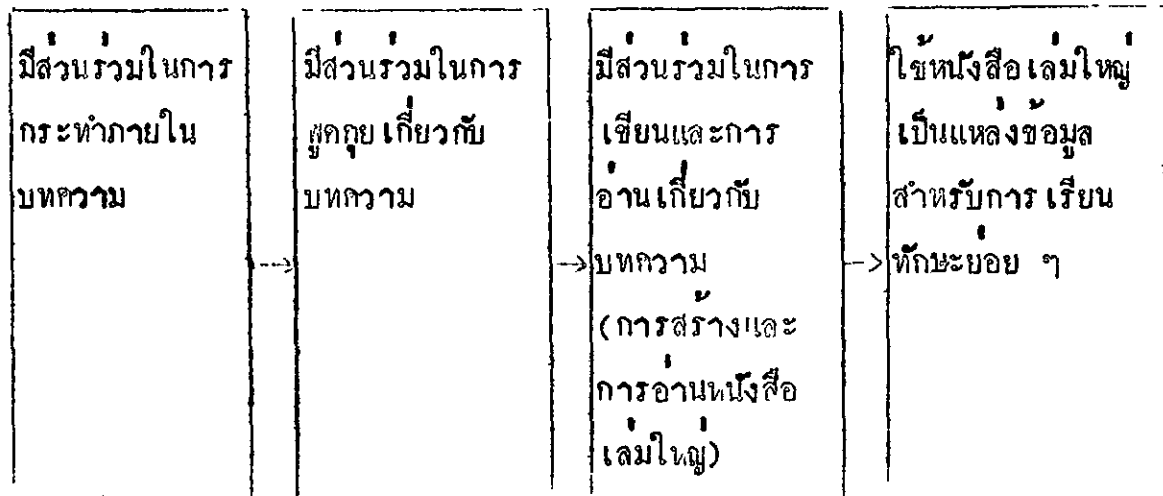
3. ทฤษฎีเกี่ยวกับวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา

ทฤษฎีเกี่ยวกับวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษานั้นจะเป็นการแสดงบทบาทสมมติ
การสนทนาหรือการอภิปรายซึ่งกันและกัน นักเรียนมีส่วนร่วมสำคัญในการใช้ภาษาใน
ลักษณะปฏิสัมพันธ์กันระหว่างนักเรียนกับนักเรียนและนักเรียนกับครู ในการปฏิสัมพันธ์
ทางภาษานี้ นักเรียนจะทำงานตามจุดประสงค์ที่เขาทั้งหลายมีจุดประสงค์ร่วมกัน ครู
เป็นผู้ช่วยเหลือชี้แนะ นักเรียนจะคอย ๆ พัฒนาความเข้าใจและความมั่นใจใน
กระบวนการใช้ภาษา

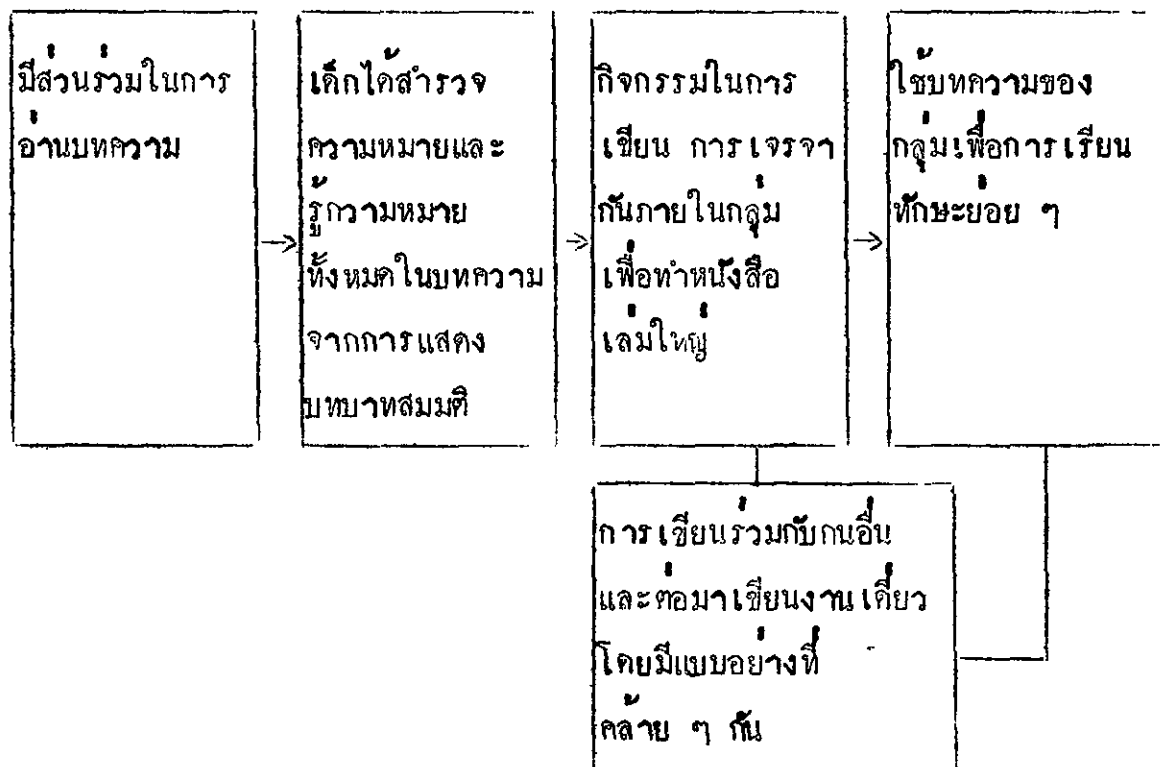
ผลที่ได้จากการปฏิสัมพันธ์ทางภาษา คือ บทความ ซึ่งเป็นการเจรจากัน
ระหว่างครูกับนักเรียน บทความนั้นจะกลายเป็นพื้นฐานสำหรับกิจกรรมทางภาษาต่อไป

วิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาจะเริ่มจากการให้นักเรียนพัฒนาความเข้าใจ
ความหมายของตัวเขียน ต่อมาจึงเริ่มพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียน โดยการเขียน
บทความหรือเรื่องเล่า (Story) บทความนี้ได้จากการเจรจากันและมีส่วนร่วมมือกัน
ระหว่างครูกับนักเรียนและบทความที่นักเรียนช่วยกันสร้างภายในกลุ่ม แสดงให้เห็นถึง
ความสามารถในการใช้ภาษาเป็นการเชื่อมโยงจากภาษาพูดสู่ภาษาเขียน ครูจะไม่ใช้
ผู้ตรวจสอบว่าสิ่งนั้นถูกหรือผิด นักเรียนจะเป็นผู้ตรวจสอบ ค้นหาและแก้ไขสิ่งต่าง ๆ ด้วย
ตัวของพวกเขานเอง

4. ลำดับขั้นของการ เรียนรู้

การใช้ประสบการณ์ทางภาษาเป็นพื้นฐานของการอ่านและการเขียน

การมีส่วนร่วมในการอ่านเป็นพื้นฐานสำหรับการอ่านและการเขียน

มอสโควิท (Moscowitz. 1978 : 18) ได้ให้ความเห็นว่า เทคนิคในการสอนภาษาอังกฤษของแนวคิดแบบมนุษยนิยม จะออกมาในรูปของการมีส่วนร่วมหรือการแบ่งปัน (Sharing) ด้านความรู้ ความรู้สึก ซึ่งจะช่วยให้มีบรรยากาศในการเรียนรู้รอบรู้ มีการยอมรับซึ่งกันและกัน และช่วยให้นักเรียนมีความรู้สึกใกล้ชิดกันมากขึ้น เพราะกิจกรรมต่าง ๆ เน้นการสื่อสารที่นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กัน

5. ขั้นตอนการสอน

ขั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังและอธิบายความหมายด้วยคำพูดง่าย ๆ พร้อมทั้งแสดงรูปภาพที่ปรากฏในหนังสือประกอบการสอนและอธิบาย (ถ้าบทความไม่มีภาพ ครูควรวาดภาพเพื่อใช้เป็นสื่อประกอบการสอน โดยพิจารณาความเหมาะสมของขนาดรูปภาพ ควรจะให้มีความใหญ่พอที่นักเรียนจะเห็นได้ทั่วกัน)

ขั้นที่ 2 ครูถามหรือสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านทุก ๆ หน้า เช่น ครูถามนักเรียนว่าในหน้านี้ ใครทำอะไรอยู่ มีอะไรบ้าง นักเรียนคิดว่า ใครทำอะไรบ้าง อย่างไร ตัวละครในเรื่องเป็นคนอย่างไร นักเรียนชอบหรือไม่ เพราะเหตุไร เป็นต้น

ในแต่ละหน้าครูควรอ่านเรื่องซ้ำอีกครั้งและเน้นข้อความหรือประโยคที่สำคัญ ๆ ที่ต้องการหลาย ๆ ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านตามไปเรื่อย ๆ จนจบ

เมื่อนักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องทั้งหมดแล้ว ครูจะแบ่งกลุ่มนักเรียนให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติจากเรื่องที่อ่าน โดยให้นักเรียนผลัดกันแสดงเป็นตัวละครต่าง ๆ ในเรื่อง และให้นักเรียนที่เหลือเป็นผู้เล่า (Narrator) ช่วยกันอ่านบรรยายเรื่องพร้อม ๆ กับครู ผลัดกันอ่านและแสดงจนกว่าครูจะเห็นว่านักเรียนจำเรื่องและจำข้อความสำคัญ ๆ ที่ต้องการแน่นได้แล้ว

ในขั้นตอนนี้ เด็กจะเข้าใจโครงสร้างของเรื่อง เหตุการณ์และลำดับเหตุการณ์ในเรื่องและลักษณะต่าง ๆ ของตัวละคร

ในเรื่องเกี่ยวกับบทบาทสมมติ (Role-Play) การใช้บทบาทสมมติเป็นเครื่องมือและวิธีการอย่างหนึ่งที่นักวิชาการทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนทางภาษาในบทบาทที่คล้ายกับชีวิตจริง ดังที่ ท. สมบูรณ์เด็ง (Somboontakerng. 1985 : 104) แสดงความคิดเห็นไว้ว่า บทบาทสมมติเป็นเทคนิคการสอนภาษาที่มีประโยชน์มากที่สุดอย่างหนึ่ง บทบาทสมมติไม่ได้มีประโยชน์เพียงแต่ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนภาษาเป้าหมายในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงเท่านั้น แต่บทบาทสมตียังเป็นสิ่งที่ทำให้บทเรียนมีความน่าสนใจ มีความสนุกสนานมากขึ้นเท่า ๆ กับการทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสร้างความสัมพันธ์กัน ผู้เรียนจะคอย ๆ เกิดความต้องการแสดงออกโดยอัตโนมัติ เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเป้าหมายเพื่อการสื่อสาร

พอลสตัน และบรูเคอร์ (Readfield. 1981 : 36 citing Paulston and Bruder. 1976) กล่าวว่า บทบาทสมมติเป็นกิจกรรมในห้องเรียนชนิดหนึ่งที่ได้มีการแนะนำว่า เป็นกิจกรรมที่จะช่วยนำความสำเร็จมาสู่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

วอง (Wong. 1983 : 43) กล่าวไว้ในผลงานวิจัยของเธอว่า มूलเหตุที่ทำให้เธอนำเอากิจกรรมบทบาทสมมติมาใช้กับนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 ที่เธอทำการสอนอยู่ เพราะเธอสังเกตเห็นว่า นักศึกษาไม่ค่อยจะยอมตอบคำถามที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ และนักศึกษาไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้ง ๆ ที่นักศึกษาเคยเรียนภาษาอังกฤษมาก่อนเป็นเวลานานถึง 6 ปีแล้ว และการที่เธอนำบทบาทสมมติมาใช้ในการสอนนั้น เธอมีความมุ่งหมาย 3 ประการ คือ

1. เพื่อให้ให้นักเรียนมีโอกาสดูทบทวนภาษาอังกฤษ ช่วยลดความกลัวและไม่กล้าในการพูดภาษาอังกฤษ
2. เพื่อสร้างบรรยากาศการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดขึ้นในห้องเรียน
3. เพื่อสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือช่วยเหลือกันในระหว่างครูและนักเรียน รวมทั้งระหว่างนักเรียนด้วยกันเอง ซึ่งเป็นลักษณะของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

รูปแบบหรือกระบวนการของการนำเอาบทบาทสมมติมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น จะต่างกันบ้างในชั้นของการประยุกต์ใช้ ผู้สอนแต่ละคนย่อมจะนำหลักการไปปรับปรุง (Adapt) ให้เข้ากับปัจจัยและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่ผู้สอนประสบอยู่ เช่น สภาพแวดล้อมในห้องเรียน ความพร้อมของผู้เรียน วัยของผู้เรียน และความสามารถในการควบคุมวินัย

ขั้นตอนของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการสอนในชั้นเรียน จะดำเนินไปตามขั้นตอนดังนี้ (พิศนา แชนมณี 2519 : 47)

1. เลือกปัญหา การเลือกปัญหาครูต้องดูจุดมุ่งหมายในการสอน ความต้องการและความจำเป็นของนักเรียน ครูจะเป็นผู้อธิบายกฎเกณฑ์กิจกรรมบทบาทสมมติให้นักเรียนทั้งชั้นฟัง
2. อุ่นเครื่อง มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนรู้สึกสบายใจและมั่นใจในการแสดง ครูจะฝึกให้นักเรียนแสดงสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ก่อนแสดงจริง
3. ครูอธิบายถึงสถานการณ์โดยทั่วไป ครูควรอธิบายถึงสถานการณ์ทั่วไป ให้นักเรียนทั้งห้องฟัง เพื่อให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายทางการศึกษาในการแสดงและเข้าใจควรวินิจฉัยปัญหาที่แสดงนั้นเกี่ยวข้องกับตนอย่างไร ครูต้องอธิบายให้นักเรียนทุกคนทราบเกี่ยวกับสถานการณ์ในเรื่องและลักษณะตัวละคร ทั้งนี้เพื่อให้ นักเรียนมีส่วนร่วมในการ เล่นบทบาททั่วถึงทุกคน
4. อธิบายบทบาทผู้แสดง ครูควรเลือกผู้แสดงให้เหมาะสมกับบทบาท และควรเลือกนักเรียนที่เต็มใจแสดง ครูอาจเปิดโอกาสให้นักเรียนในห้องช่วยเหลือตัวแสดงร่วมกับครู ครูจะอธิบายอย่างละเอียดว่า ผู้ใดแสดงบทบาทใด นักเรียนที่แสดงยิ่งเข้าใจมากเท่าใดก็จะแสดงได้มากเพียงนั้น
5. อธิบายบทบาทผู้ดู เพื่อให้ทำให้ผู้ดูมีอารมณ์ร่วมกับการแสดงบทบาทที่สุด ครูอาจช่วยแนะนำว่าผู้ดูควรจะสมมติว่าตนเองเป็นผู้แสดง เพื่อให้มีอารมณ์ร่วมกับผู้แสดงมากที่สุด ครูควรกำหนดหน้าที่ของผู้ดูก่อนการแสดง เริ่มต้น

6. การแสดงบทบาท ครูควรกำหนดระยะเวลาให้นานพอที่นักเรียนจะแสดงออกถึงปัญหาที่ต้องการให้ผู้ชมเห็นได้ แต่ก็ต้องไม่นานเกินไปจนผู้ชมหมดความสนใจ ถ้าผู้แสดงเล่นบทบาทผิด ครูสามารถบอกให้นักเรียนแสดงบทที่ถูกต้องได้ โดยไม่ถือว่าเป็นการชักจูงหะ

7. อภิปรายแสดงความคิดเห็น เมื่อแสดงจบแล้ว ควรเปิดการอภิปรายผล แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์กัน อันจะก่อให้เกิดความคิดที่กว้างขวางยิ่งขึ้นจากทัศนะของนักเรียนเองทั้งในแง่ผู้แสดงและผู้ชม การแสดง แต่ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือ นักเรียนจะได้มีโอกาสฝึกภาษาเป้าหมายโดยอิสระ นักเรียนจะได้นำความรู้ทางภาษาเป้าหมายที่เรียนไปแล้วมาประยุกต์ใช้

ผลที่ได้รับจากการใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอน จากผลงานวิจัยของ ราช (Raz. 1983 : 134) ได้ทดลองใช้บทบาทสมมติในการสอนภาษาอังกฤษ ปรากฏว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้เทคนิคบทบาทสมมติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนยังมีทัศนคติที่ดีต่อการใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอีกด้วย

บาร์โรว์ และซอร์น (Barrows and Zorn, 1983 : 24) รายงานผลการสังเกตนักเรียนระดับสูง (Advanced) ที่เขาสอนโดยใช้เทคนิคบทบาทสมมติ ปรากฏว่า บทบาทสมมติมีผลช่วยสร้างบรรยากาศในการสนทนาภาษาอังกฤษในห้องเรียนได้เป็นอย่างมาก

สรุปได้ว่า กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นเทคนิคที่มีประโยชน์และน่าสนใจอย่างยิ่งสำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จะช่วยสร้างความมั่นใจในตัวเองให้เกิดขึ้นแก่นักเรียน ทำให้เขาเกิดความภาคภูมิใจในการที่ได้แสดงออกโดยตัวของเขาเอง เป็นการชักจูงใจให้นักเรียนกล้าพูดภาษาอังกฤษ กิจกรรมบทบาทสมมติจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังนั้นกิจกรรมบทบาทสมมติเป็นเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษอย่างหนึ่งที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นไปในแนวทางการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนช่วยกันเขียนเรื่องลงในกระดาษแผ่นใหญ่พร้อม ๆ กัน ครูทำหน้าที่คอยซักถามและช่วยเขียนให้ด้วยตัวพิมพ์ ครูควรใช้คำถามซักถามนักเรียน เช่น เกิดอะไรขึ้น ใครทำอะไร ที่ไหน จากนั้นจึงเริ่มลงมือเขียน ก่อนเขียนครูควรถามนักเรียนก่อนเสมอว่าจะเขียนอะไร ต่อไปอย่างไร นักเรียนสามารถแตกคำศัพท์ออกไปได้ เช่น เปลี่ยนแปลงตัวละคร หรือสถานที่ แต่ยังคงโครงสร้างเดิมไว้ โดยนักเรียนต้องยอมรับและเห็นพ้องกันว่าถูกต้องแล้ว ครูเป็นผู้ตัดสินและลงมือเขียน ขณะที่เขียนประโยค ครูควรอ่านคำทุกคำที่เขียน พร้อมกับนักเรียนด้วย พบทวนไปด้วยทุกครั้ง เพื่อให้นักเรียนเกิดความเคยชินกับตัวอักษรหรือคำต่าง ๆ นั้น นอกจากนี้แล้วนักเรียนจะสามารถอ่านบทความนั้นได้ เมื่อจบเรื่อง บทความนั้นจะกลายเป็นพื้นฐานของกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะย่อย ๆ ต่อไป

เมื่อข้อความนั้นเขียนเรียบร้อยแล้ว ครูกับนักเรียนอ่านซ้ำพร้อมกันอีกครั้งเพื่อจะแก้ไขหรือตรวจตราคำที่อยู่ในบทความนั้น

ในขั้นตอนนี้ครูเขียนแล้วควรเว้นที่ไว้ในแต่ละบทความ เพื่อให้เด็กวาดภาพประกอบบทความ สำหรับจุดมุ่งหมายในการให้นักเรียนวาดภาพประกอบบทความนั้น สเกลตัน (Skelton. 1984 : 11) ได้กล่าวไว้ในบทความของเขาใน English Teaching Forum ถึงเทคนิคในการสอนเล่าเรื่องว่า จุดมุ่งหมายที่ให้นักเรียนได้วาดภาพเกี่ยวกับเรื่องที่ไต่ถาม ประกอบบทความนั้นเพื่อเป็นการเตือนให้รำลึกถึงความหมายที่เขาเพิ่งจะไต่ถาม

ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนเข้ากลุ่ม ช่วยกันสร้างเรื่องของกลุ่ม ตามเรื่องที่เคยเขียนไว้ลงเป็นเล่ม หนังสือเล่มใหญ่ (Big Book)

นักเรียนทำหนังสือเล่มใหญ่โดยแบ่งหน้าที่กันทำงาน เช่น เป็นบรรณาธิการ เป็นคนเขียนตัวอักษร เป็นคนวาดภาพประกอบ เป็นคนระบายสี ครูตรวจข้อความ

ในขั้นตอนนี้นักเรียนได้มีโอกาสร่วมทำกิจกรรมกลุ่ม เป็นขั้นตอนที่เริ่มกิจกรรมการเขียนอย่างจริงจัง โดยที่เด็ก ๆ จะเป็นผู้ตกลงเลือกรูปแบบต่าง ๆ ของหนังสือเล่มใหญ่เอง เช่น การเขียนบทความ การวาดภาพ การระบายสี หรือการเปลี่ยนแปลงตัวละครบางตัว คำบางคำ เป็นการแตกคำศัพท์ออกไป การเลือกทำ

กิจกรรมเหล่านี้ จะทำให้เด็กได้เรียนจากการกระทำ การเรียนโดยการกระทำนี้มุ่งให้ ผู้เรียนได้ใช้ประสบการณ์ตรงผสมผสานกับจินตนาการ ผู้เรียนเรียนได้จากการร่วมมือกัน แต่ละฝ่ายช่วยเหลือส่งเสริมซึ่งกันและกัน

ในเรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่มนี้ เลวิน (Janitka Limjiranyu 2522 : 37 อ้างอิงมาจาก Lewin. n.d.) กล่าวว่า กลุ่ม หมายถึง กลุ่มคนที่มารวมกัน และมีความสัมพันธ์ต่อกันในลักษณะที่ต่างคนต่างขึ้นต่อกันและกัน

ครอมบี (Crombie. 1977 : 1) ให้ความหมายว่า กลุ่ม หมายถึง การที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปมีการปฏิสัมพันธ์และติดต่อแบบเฉพาะหน้า

กัลลี (Gulley. 1963 : 63) กล่าวว่า กลุ่มมีความหมายลึกซึ้งกว่า การที่บุคคลมาอยู่รวมกันเฉย ๆ เท่านั้น แต่การรวมกลุ่มจะต้องประกอบด้วยลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ

1. มีวัตถุประสงค์ร่วมกัน และวัตถุประสงค์นั้นต้องสนองความต้องการของสมาชิกแต่ละคนด้วย
2. ผลการทำงานจะเกิดจากความร่วมมือของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม
3. มีการสื่อสารทางวาจา (Verbal Communication) หรือมีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง

ขนาดของกลุ่ม

ทรัมป์และมิลเลอร์ (Glatthorn. 1971 : 225 citing Trump and Miller. n.d.) แนะนำว่ากลุ่มควรมีคนตั้งแต่ 12 - 15 คน

แมนเลฟและเบกส์ (Glatthorn. 1971 : 225 citing Manlove and Beggs. n.d.) กล่าวว่า กลุ่มย่อยควรมีคนตั้งแต่ 7 - 15 คน

ดีนและบิชอป (Glatthorn. 1971 : 225 citing Dean and Bisnop. n.d.) กล่าวว่า ขนาดของคนในกลุ่มควรมีตั้งแต่ 14 - 17 คน

กลุ่มย่อย (Small Group)

มีผู้ให้ความหมายของคำว่า "กลุ่มย่อย" ไว้ดังนี้

คูลี (Verba. 1961 : 11 citing Cooley. n.d.)

ให้ความหมายว่า กลุ่มย่อยหมายถึงกลุ่มประมุขที่มีลักษณะของการติดต่อสื่อสาร การปฏิสัมพันธ์ และการร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด

โฮแมนส์ (Verba. 1961 : 11 citing Homans. n.d.)

ให้ความหมายว่า กลุ่มย่อยหมายถึงกลุ่มคนที่มีการติดต่อสื่อสารกันอย่างใกล้ชิดเสมอ ๆ กลุ่มย่อยนี้ต้องมีสมาชิกจำนวนน้อยจึงจะสามารถติดต่อสื่อสารกันแบบเฉพาะหน้าได้

เบลล์ (Verba. 1961 : 11 citing Bales. n.d.)

ให้ความหมายว่า กลุ่มย่อยหมายถึง การที่บุคคลจำนวนหนึ่งมาพบและมีการปฏิสัมพันธ์กันแบบเฉพาะหน้า ซึ่งสมาชิกแต่ละคนมีการรับรู้ซึ่งกันและกันในกลุ่ม และแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อกัน สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาหนึ่ง การจัดกิจกรรมกลุ่มหรือกลุ่มย่อยในการเรียนการสอน

รีด (Read. 1982 : 1) กล่าวว่า ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

โดยเฉพาะการสื่อสารกันระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ซึ่งวิธีที่ง่ายที่สุดก็คือ การแบ่งนักเรียนในชั้นออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในการใช้ภาษา

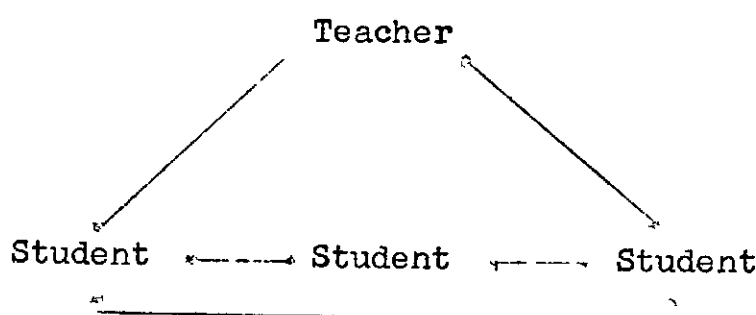
รูธ (Ruth. 1985 : 48) กล่าวว่า การเรียนเป็นกลุ่มย่อย คือ

สถานการณ์ในการเรียนที่นักเรียนทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือกัน ร่วมกันแสดงความคิดเห็น และวิจารณ์ข้อคิดเห็นนั้น ๆ เขายังได้กล่าวถึงบทบาทของครูในขณะที่ยังเรียนร่วมกัน ทำงานเป็นกลุ่มย่อยว่า ครูมีหน้าที่คอยสังเกตการปฏิสัมพันธ์ของนักเรียน และให้คำปรึกษาเมื่อนักเรียนมีปัญหา

ฮอร์กิน (Read. 1982 : 7 - 8 citing Hawkins.

1976 : 25 - 28) ให้คำแนะนำว่า ในการทำกิจกรรมกลุ่ม ครูมีบทบาทเป็นผู้คอยสังเกตว่านักเรียนแต่ละกลุ่ม กลุ่มไหนทำกิจกรรมได้ดี กลุ่มไหนมีปัญหาและต้องการ

ความช่วยเหลือ นอกจากนี้แล้วครูยังสามารถที่จะเข้าร่วมกิจกรรมในกลุ่มด้วย ทั้งนี้ไม่ใช่ฐานะผู้นำกลุ่ม แต่เป็นสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่มเทียบเท่ากับนักเรียน ครูไม่ควรจะยืนอยู่หน้าชั้นหรือตรงกลางห้องเรียน แต่ควรที่จะเดินไปรอบ ๆ ห้องในระหว่างที่นักเรียนทำกิจกรรม ซึ่งรูปแบบของการสื่อสารระหว่างครูกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนกับนักเรียนจะเป็นดังภาพต่อไปนี้

นอกจากนี้ รีด (Read. 1982 : 8) ยังได้เสนอแนะเกี่ยวกับบทบาทของครูอีกว่า สิ่งหนึ่งที่ครูไม่ควรละเลย คือ การช่วยให้นักเรียนได้ทำการประเมินผลความสามารถในการเรียนของตนเอง ซึ่งกระทำได้โดยครูต้องแสดงให้เห็นว่าครูรับรู้ถึงการทำกิจกรรมของนักเรียนในแต่ละกลุ่มว่าเป็นอย่างไร มีปัญหาใดบ้าง

ข้อดีของการจัดกิจกรรมกลุ่มและกลุ่มย่อย

การให้นักเรียนเรียนและทำกิจกรรมเป็นกลุ่มย่อยมีข้อดีหลายประการ

ดังนี้

รูธ (Ruth. 1985 : 50 - 53) กล่าวว่า การเรียนเป็นกลุ่มย่อยหรือการเรียนรวมกันมีประโยชน์ดังนี้

1. นักเรียนได้รับประโยชน์จากเพื่อน และมีโอกาสได้รับประสบการณ์ในการแก้ปัญหาหลายวิธี

2. นักเรียนที่เรียนเก่งมีโอกาสขยายความรู้ ความคิดให้เพื่อนฟังได้ และได้ช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อน

3. ทำให้นักเรียนรู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักการปรับตัวเข้ากับสังคม และรู้จักชอบโรงเรียนมากขึ้น

4. นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมของผู้อื่นมากขึ้น มีความสัมพันธ์กันเป็นอันดี แม้จะมีพื้นฐานที่แตกต่างกัน ใ้ช่วยกันแก้ปัญหา ซึ่งสิ่งเหล่านี้ช่วยพัฒนาทักษะทางชีวิต ที่สำคัญ

5. ทำให้บรรยากาศในการเรียนสนุกสนานน่าเรียน

6. ทำให้นักเรียนกล้าพูด กล้าซักถาม และกล้าแสดงความคิดเห็น ต่อหน้าเพื่อนในชั้น

รีก (Read. 1982 : 8) และบราวน์ (Brown. 1982 : 10 - 12) กล่าวถึงผลดีของการจัดกิจกรรมกลุ่ม ดังนี้

1. นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กัน และมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาเป้าหมาย ทุกทักษะอย่างมีความหมายและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้นักเรียนยังได้มีการช่วยเหลือ กันและกัน

2. กระตุ้นให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อการทำงานในกลุ่ม เช่น การให้นักเรียนตรวจข้อผิดพลาดเอง นักเรียนจะรู้จักสำรวจข้อผิดพลาดของตนเองและ ของผู้อื่น ได้มีการอภิปรายกันถึงสิ่งที่ผิดและถูกต้อง การรับผิดชอบของนักเรียนทำให้ครู ลดภาระในการตรวจงาน

3. กระตุ้นให้นักเรียนรู้จักแลกเปลี่ยนประสบการณ์และข้อมูลต่าง ๆ โดยการใช้ภาษาในการสื่อสารกับเพื่อนในกลุ่ม

4. สนับสนุนการใช้ภาษาแม่ในการเรียน โดยจัดให้นักเรียนที่พูดภาษาแม่ เดียวกันเรียนด้วยกัน ยังเพิ่มความสัมพันธ์ทางสังคม และช่วยลดความกังวลใจของ นักเรียนอีกด้วย

โกลเดนเบิร์ก (Goldenberg. 1982 : 42 - 44) ได้ทดลอง ใช้กิจกรรมกลุ่มในการสอนทักษะการเขียนกับนักศึกษามหาวิทยาลัยกิลปากา พบว่านักศึกษา สนุกสนานกับการเรียน เพราะเขาได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนทุกคนในกลุ่ม ทั้งนี้เนื่องมาจากการให้นักศึกษาสลับเปลี่ยนกลุ่มกันทุกสัปดาห์และนอกจากนี้คะแนนการเขียนของนักศึกษา ส่วนมากดีขึ้นด้วย

การทำหนังสือเล่มใหญ่ (Big Book)

ในการทำหนังสือเล่มใหญ่ มีขั้นตอนในการทำง่าย ๆ โดยเตรียมวัสดุอุปกรณ์ ดังนี้

1. กระดาษ จะใช้กระดาษสีหรือกระดาษขาว ขึ้นอยู่กับความนิยมของผู้ทำกระดาษพิจารณาจากความเหมาะสมของหน้าหนังสือ
2. ปก อาจใช้กระดาษสีสวย ๆ และควรจะให้มีความใหญ่กว่าหน้าหนังสือ
3. กาว
4. กรรไกร
5. สี ปากกาหรือดินสอสีชนิดต่าง ๆ
6. เครื่องเย็บและลวดเย็บกระดาษ
7. มีดหรือคัตเตอร์ตัดกระดาษ

วิธีทำ

1. พับกระดาษ เพื่อให้ได้ขนาดหน้าหนังสือที่ต้องการ แล้วตัดแยกออกจากกัน
2. วางโครงเรื่องว่า เรื่องที่จะเขียนควรจะใช้กระดาษกี่หน้า ภาพประกอบเรื่องจะอยู่ตรงไหน ข้อความที่จะอธิบายภาพจะวางอย่างไร เพื่อจะเว้นเนื้อที่ได้เหมาะสม
3. เขียนบทความลงบนกระดาษด้วยปากกาสี เมื่อเริ่มเขียนควรเว้นระยะห่างริมหน้าพอประมาณ เพื่อสะดวกในการเข้าเล่ม

4. เมื่อเขียนบทความจบและวาดภาพประกอบเรียบร้อยแล้ว เอา
หน้ากระดาษทั้งหมดรวมกัน เรียงลำดับหน้าก่อนหลังให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่อง แล้วเย็บริม
ด้วยเครื่องเย็บกระดาษ

5. เริ่มทำปก ปกควรให้มีขนาดใหญ่กว่าหน้ากระดาษข้างใน หน้าปก
ควรมีชื่อเรื่องหรือมีรูปภาพประกอบแล้วแต่นักเรียนจะมีความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง

6. ขั้นสุดท้าย เข้าปกโดยการเย็บปกเข้ากับเล่ม ทำให้เป็นรอยเปิดอ่าน
ได้เพื่อง่ายต่อการเปิดอ่าน แล้วนำเอากระดาษการปิดทับมุมขอบหนังสือ ไข่มือรีดให้เรียบ

ข้อควรจำในการทำหนังสือเล่มใหญ่

1. อย่าใช้เวลามากเกินไปและสิ้นเปลืองเกินไปในการประดิษฐ์

2. พยายามหลีกเลี่ยงการเขียนประโยค 1 ประโยค และภาพประกอบ

1 ภาพ ภายในหนึ่งหน้า ควรจะเขียนประโยคไปเรื่อย ๆ เพื่อให้มีลักษณะเหมือนกับ
หนังสือที่พบเห็นโดยทั่ว ๆ ไปมากที่สุด

3. สำหรับเด็กเล็ก ช่องว่างระหว่างคำควรจะเหลือให้กว้างกว่าธรรมดา
เพื่อสะดวกในการชี้คำแต่ละคำ

4. ไม่ต้องเขียนตัวอักษรอย่างประณีตมาก มีหนังสือหลาย ๆ เล่มที่
ผู้ประดิษฐ์ใช้อักษรลาตลาย ซึ่งจะสร้างความสนใจและมีชีวิตชีวาให้นักเรียน

ขั้นที่ 5 เมื่อนักเรียนสร้างหนังสือเล่มใหญ่เสร็จแล้ว เขาจะสามารถอ่าน
ได้แล้ว และบางคนสามารถอ่านตามคำฟังได้ หรือบางคนสามารถอ่านและชี้คำจากบทความ
ได้แล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ เขาสามารถอ่านและเข้าใจความหมายของเรื่องนั้นหมดแล้ว
หนังสือเล่มใหญ่กลายเป็นแหล่งข้อมูลต่อไป

นำหนังสือเล่มใหญ่ที่นักเรียนทำเสร็จแล้ว และครูตรวจเรียบร้อยแล้ว
มาใช้สอนต่อไปด้วยกิจกรรมทางภาษาต่าง ๆ

การจัดเกมทางภาษา

สุไร พงษ์ทองเจริญ (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526 : 76) กล่าวถึงการใช้เกมทางภาษาว่า ในการสอนถ้าใช้เกมทางภาษาเป็นกิจกรรม จะเป็นการสร้างความสนใจของนักเรียนได้ดีมาก การเล่นเกมจะทำให้เด็กมุ่งที่จะทำกิจกรรมจนลืมว่าตนกำลังเรียนอยู่ ขณะที่เล่นเกมนั้น ตนก็ใช้ภาษาไปด้วย เกมภาษาจะช่วยให้เด็กเรียนใช้ภาษาได้คล่องแคล่วขึ้น

คอบสัน (พวงเพ็ญ อินทรประวัติ 2522 : 243 อ้างอิงมาจาก Dobson. 1970 : 9 - 17) ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำเกมไปใช้ในการสอนภาษาว่า การนำเกมไปเล่นจะเป็นการฝึกการใช้ภาษาที่วิธีหนึ่ง เพราะการเล่นเกมจะทำให้ผู้เรียนเรียนอย่างสนุกสนานและเป็นการผ่อนคลายอารมณ์ได้เป็นอย่างดี

ครูยส์แซงค์ (Cruckshank. 1977 : 28 - 32) ได้กล่าวถึงคุณค่าของเกมที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไว้ว่า

1. ช่วยพัฒนาทักษะทางการเรียนของเด็กในวิชาต่าง ๆ
2. เป็นการย้ำซ้ำทวนวิชาที่เรียนไปแล้ว
3. เป็นการเพิ่มทักษะที่ดีแก่ผู้เล่นที่ละน้อยด้วยตัวของเขาเอง เพื่อ

สนองความต้องการของเขาเอง

4. ช่วยส่งเสริมการสอนของครูในวิชาต่าง ๆ ให้น่าสนใจยิ่งขึ้นและช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอนที่น่าเบื่อ

นอกจากนี้เขายังได้เสนอแนะขั้นตอนในการออกแบบและใช้เกมประกอบการเรียนการสอนดังนี้ (Cruckshank. 1977 : 74 - 89)

1. ขั้นตอนจุดมุ่งหมาย คือ ผู้สอนต้องตั้งจุดมุ่งหมายเสียก่อนว่า ต้องการให้เด็กได้รับประโยชน์อะไรบ้าง หรือต้องการฝึกทักษะด้านใด
2. ขั้นตอนออกแบบ หลังจากตั้งจุดมุ่งหมายแล้ว ผู้สอนต้องออกแบบเกมให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และการแข่งขันจะต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์หรือกติกาของเกมนั้น ๆ

ในการตั้งกฎเกณฑ์หรือกติกาในการเล่น ผู้สอนต้องคำนึงถึงพื้นฐานความรู้
ของผู้เล่น ความสามารถของผู้เล่นเกมและความเต็มใจของผู้เล่นเกมเป็นสำคัญ

3. ขั้นตอนเกม

สิ่งที่จำเป็นต้องจัดเตรียมในการทดสอบเกม ได้แก่

3.1 ความเหมาะสมของสถานที่ที่จะเล่น

3.2 วัสดุอุปกรณ์เตรียมให้พร้อม

3.3 ความเต็มใจหรือพอใจในการมีส่วนร่วมในการเล่น

3.4 จดปัญหาหรือสิ่งที่ควรแก้ไขที่พบเอาไว้

3.5 แนะนำการปรับปรุง

เกมที่ใช้ในการจัดกิจกรรมทางภาษาในชั้นตอนนี้ เช่น

โกสซ

ให้นักเรียนลองอ่านเรื่องแต่ละหน้าในหนังสือเล่มใหญ่ของนักเรียน ครู
ลองปิดข้อความหรือคำบางคำในหน้าหนังสือนั้น เพื่อให้นักเรียนทายว่าควรเป็นคำอะไร
โดยให้นักเรียนลองหาบัตรคำที่เตรียมไว้ในช่องบัตรคำมาเทียบดู ครูเปิดข้อความที่
ปิดไว้แล้วถามนักเรียนคนอื่นว่า ใช้คำตามหนังสือหรือไม่ จากนั้นให้นักเรียนอ่านพบพจน
ประโยคนั้น ๆ อีกครั้ง ทำอย่างนี้หลาย ๆ ครั้งและหลาย ๆ หน้าจนจบเล่ม

เกมทายบัตรคำ

บัตรคำที่ใช้สอนในขั้นนี้ ครูต้องเขียนคำทุกคำที่อยู่ในเนื้อเรื่องลงในบัตรคำ
รวมถึงเครื่องหมายวรรคตอนด้วย บัตรคำควรมีขนาดเหมาะสมและชัดเจน

เกมที่ใช้สำหรับเล่นเกมบัตรคำ เช่น

1. หามบัตรคำแล้วนำไปเทียบกับหนังสือเล่มใหญ่ว่าเป็นคำไหน ถูกต้อง
หรือไม่

2. เล่น Tic Tac Toe (จั่วจี้ในภาษาไทย) เพื่อไต่บัตรคำมาต่อกัน
ภายในกลุ่ม กลุ่มใดได้ประโยคก่อนและถูกต้องเป็นผู้ชนะ

3. เกมตัวสะกด ให้นักเรียนหาตัวสะกดของคำต่าง ๆ ที่ครูบอกให้
โดยหาคำต่าง ๆ จากช่องบัตรคำที่เตรียมไว้

การเขียนตามคำบอก (Dictation)

การเขียนตามคำบอกเป็นการฝึกความเข้าใจจากการฟัง เมื่อนักเรียนเขียนสิ่งที่ได้ยินขณะนั้นแสดงว่าเขากำลังถ่ายโยงจากภาษาพูดเป็นภาษาเขียน ซึ่งเขาจะต้องสะกดได้อย่างถูกต้อง ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นเขายังต้องคิดอย่างรอบคอบเกี่ยวกับสิ่งที่เขียนลงไป

พจนานุกรม (พจนานุกรม 2525 : 89) ให้ความเห็นว่าการเขียนตามคำบอกเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่จะตรวจสอบสิ่งต่าง ๆ ที่เด็กรู้ หลังจากที่ถูกสอนไปแล้วในคำต่าง ๆ เช่น การเขียนขึ้นต้นคำด้วยอักษรตัวใหญ่ เครื่องหมายวรรคตอน ความหมายของประโยค การสะกดตัว และไวยากรณ์

สุไร พงษ์ทองเจริญ (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526 : 175) กล่าวถึงประโยชน์ของการเขียนตามคำบอกว่ามีประโยชน์หลายด้าน เช่น

1. ฝึกให้นักเรียนรู้จักตั้งใจและพยายามเขียนตามให้ถูก
2. ฝึกให้นักเรียนมีความสามารถในการเปลี่ยนเสียงคำพูดเป็นตัวอักษร
3. ทดสอบการสะกดตัว
4. ฝึกการใช้เครื่องหมายวรรคตอน
5. ฝึกให้นักเรียนหาความเข้าใจเรื่องที่ตนกำลังฟัง

สรุปได้ว่า การเขียนตามคำบอกนั้นมีประโยชน์ทั้งในชั้นที่จะใช้เป็นการทดสอบความสามารถทางภาษาของนักเรียนและยังใช้เป็นเทคนิคการสอนได้อีกอย่างหนึ่งด้วย

ขั้นที่ 6 ประเมินผล โดยการทำแบบฝึกหัดของเรื่องที่อ่านไป ครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและอธิบาย หลังจากทำแบบฝึกหัดไปแล้ว

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา

Traeger Park Language Program

ในปี ค.ศ. 1980 - 1984 ได้ทดลองกับเด็กชาวพื้นเมืองที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ เด็กนักเรียนมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งการพูดและการเขียน

The Program to Napperby and Maryvale Schools

ในปี ค.ศ. 1984 ได้ทำการทดลองโปรแกรมการสอนภาษาเช่นเดียวกับ Traeger Park Language Program ที่โรงเรียน Napperby และ Maryvale โดยทำการทดลองกับนักเรียนทั้ง 2 โรงเรียน ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (Junior) และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (Senior)

เริ่มโครงการโดยมีการอบรมถึงวิธีการที่ใช้สอน บทความต่าง ๆ ที่จะใช้มีการอภิปรายถึงเทคนิคและอุปกรณ์ที่ใช้ในโปรแกรมนี้ รวมเวลาการอบรม 2 วัน

หลังจากนั้นทั้งสองโรงเรียนตกลงเลือกเนื้อหาที่จะใช้ร่วมกัน โดยเลือกหัวข้อเกี่ยวกับอาหาร (Theme Food) ซึ่งหมายความว่าทั้งเด็กระดับ Junior และ Senior จะต้องเรียนเกี่ยวกับเรื่องอาหารชนิดต่าง ๆ ภายในหัวข้อนี้ แต่จะแตกต่างกันที่ระดับความยากง่าย ความสนใจและความสามารถ และมีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้นักเรียนมีส่วนร่วม เพื่อเป็นแรงเสริมการเรียนรู้เกี่ยวกับความกตเวทิตาต่อบุคคลที่นักเรียนได้สร้างขึ้น

ตัวอย่าง เรื่องที่อยู่ในหัวข้ออาหาร (Theme Food)

Junior Classes

Making Sandwiches	Expository Text
Making Toast	Expository Text
Mr. Puddle	Narrative Text
The Runaway Pancake	Narrative Text
Making Pancakes	Expository Text

Senior Classes

Making Toast	Expository Text
Making Sandwiches	Expository Text
The Man Who didn't wash His Dishes .	Narrative Text
Making Pancakes	Expository Text
Mickey's Monster	Narrative Text
The Ballagundi Damper Bake	Narrative Text

การทดลองใช้เวลา 18 เดือน ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนทั้ง 2 โรงเรียน มีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารทั้งการพูดและการเรียนสูงขึ้น

Reading Centre Demonstration School Srinakharinwirot University

ในปี ค.ศ. 1984 ดร.ริชาร์ด วอล์คเกอร์ ดร.เบรนดัน บาร์ตเล็ต และ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (Dr. Richard Walker, Dr. Brendan Bartlett and Dr. Saowalak Rattana- vich) ทำการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประถมศึกษาสหประชาชาติวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ใช้เวลา 8 คาบ ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนสามารถอ่านเรื่องและเข้าใจความหมายได้ทั้งที่เป็นนักเรียนที่ไม่มีพื้นฐานทางการเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน และนักเรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ความหมายของแรงจูงใจและแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

แรงจูงใจเป็นสภาวะที่เกิดขึ้นในบุคคล เพื่อควบคุมพฤติกรรมที่จะมุ่งไปสู่เป้าหมาย (ชม ภูมิภาค 2516 : 54)

แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบภายใน ซึ่งกระตุ้นหรือนำทาง เป็นตัวรวมพฤติกรรมต่าง ๆ ไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ (Murray. 1983 : 284) สำหรับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น กิราร์ด (Girard. 1977 : 97) กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญมากในการเรียนภาษา จาโกโบวิทส์ (Jacobovits) ได้ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนพบว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ ความถนัด สติปัญญา ความมานะพยายามหรือแรงจูงใจในการเรียน และองค์ประกอบอื่น ๆ ต่อมานักจิตวิทยาชาวอเมริกันและนักจิตวิทยาชาวแคนาดา ได้ทำการศึกษาโดยยึดพื้นฐานการวิเคราะห์ของ จาโกโบวิทส์ แล้วสรุปองค์ประกอบที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศออกมาเป็นเปอร์เซ็นต์ ดังนี้

1. ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Aptitude) 33 เปอร์เซ็นต์
2. สติปัญญา (Intelligence) 20 เปอร์เซ็นต์
3. ความเข้มแข็งของมานะพยายามหรือแรงจูงใจ (Perseverance or Motivation) 33 เปอร์เซ็นต์
4. องค์ประกอบอื่น ๆ 14 เปอร์เซ็นต์

จะเห็นได้ว่า แรงจูงใจในการเรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญพอ ๆ กับความถนัดทางการเรียน ดังนั้นในการสอนภาษาต่างประเทศผู้สอนไม่ควรละเลยองค์ประกอบด้านแรงจูงใจนี้

การตั้งใจเรียนและการใช้เวลาในการศึกษาเล่าเรียนเป็นผลสะท้อนมาจากแรงจูงใจของผู้เรียน และเป็นที่ปรากฏอย่างเด่นชัดว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจเกิดจากแหล่งจูงใจที่มีความหมาย จะมีความมานะพยายามในการเรียนมาก

โนอา (Chastain. 1976 : 72 citing Noar. 1972) กล่าวว่า ความต้องการ (Need) ของนักเรียนที่มีความสำคัญมากต่อแรงจูงใจในห้องเรียนมี 2 ประการ คือ

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เกิดจากความต้องการที่จะเป็นที่ยอมรับในสังคมและการที่มนุษย์จะได้รับการยอมรับในสังคมนั้น เขาจะต้องแสดงให้เห็นว่า เขามีความสามารถและประสบความสำเร็จ

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากองค์ประกอบที่สำคัญ

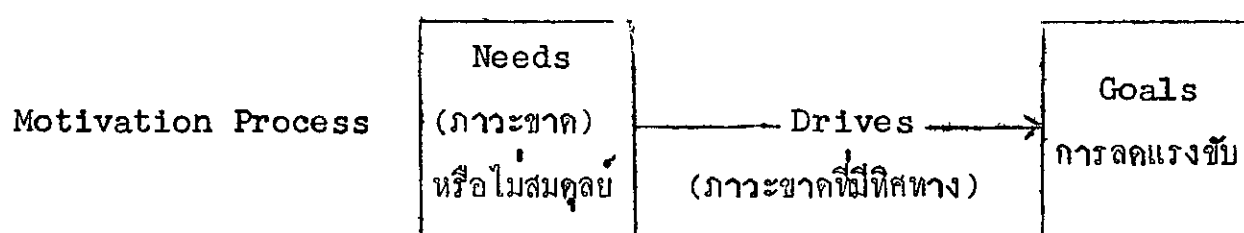
3 ประการ คือ

- 2.1 แรงขับที่เกิดจากความใฝ่รู้ (Cognitive Drive) ต้องการที่จะรู้และเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว

- 2.2 แรงขับที่เกิดจากความต้องการที่จะส่งเสริมตนเองให้สูงขึ้น (Ego-enhancement)

- 2.3 แรงขับที่เกิดจากความต้องการที่จะเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน (Affiliation)

อรรถิย์ ชีวณุญย์ (นิยม สารรัตน์ 2524 : 162 อ้างอิงมาจาก อรรถิย์ ชีวณุญย์ 2520) ได้กล่าวถึงวงจรของแรงจูงใจ (The Motivation Cycle) ว่าประกอบด้วยส่วนประกอบ 3 ประการ ที่ต้องพึ่งพาซึ่งกันและกัน และมีผลกระทบต่อกัน คือ ความต้องการ (Need) แรงขับ (Drives) และเป้าหมาย (Goals) ดังรูป

Needs เป็นสภาพที่ขาดแคลนซึ่งเกิดขึ้นเมื่อใดก็ตามที่มีความไม่สมดุลย์ทางสรีระหรือทางใจ

Drives เป็นตัวสำคัญของกระบวนการมีแรงจูงใจ หรือวงจรแห่งแรงจูงใจ เพราะแรงขับหรือ Drives จะเป็นตัวมุ่งกระทำ (Action Oriented) และเสริมกำลังเพื่อไปสู่การบรรลุเป้าหมาย

Goal เป็นจุดสุดท้ายของแรงจูงใจ หมายถึงอะไรก็ได้ที่จะทำให้แรงขับ (Drives) ลดลง หรือบรรเทาความต้องการ เพราะฉะนั้นการบรรลุเป้าหมายก็มีความโน้มเอียงที่จะช่วยให้ภาวะสมดุลย์ของกายหรือทางใจกลับมีใหม่ขึ้น

ในเรื่องเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น การ์ดเนอร์และแอมเบิร์ต (Gardner and Lambert. 1972 : 3) ยังแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. Instrumental Motivation หมายถึง แรงจูงใจของนักเรียนที่ต้องการเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อที่จะใช้เป็นเครื่องมือประกอบอาชีพต่อไป

2. Integrative Motivation หมายถึง แรงจูงใจของนักเรียน ที่ต้องการเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อให้เข้าถึงวัฒนธรรม และต้องการให้เป็นที่ยอมรับ ของบุคคลในวัฒนธรรมของประเทศนั้น ๆ

กล่าวโดยสรุป แรงจูงใจ หมายถึง แรงขับที่จะมากระตุ้นอารมณ์ หรือความปรารถนาทำให้เกิดพฤติกรรมขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ซันด์แลนด์ และแมคอินไทร์ (Sundland and McIntyre.

1966 : 175 - 214) ได้วิจัยพบว่า แรงจูงใจกับความสามารถทางภาษาเป็น ตัวประกอบที่สำคัญของผู้ที่มีความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ส่วน การมา (Khamar. 1971 : 103 - 111) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจของผู้เรียน ภาษาอังกฤษระดับกลางในประเทศกานา พบว่า ความสนใจ และแรงจูงใจของผู้เรียน ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนและชนิดของ เนื้อหาที่ใช้สอนว่ามีความสอดคล้องกับความต้องการของ ผู้เรียนมากน้อยเพียงใด หากมีความสอดคล้องกันมากผู้เรียนก็จะมี ความสนใจและ แรงจูงใจมาก

ในปี ค.ศ. 1977 กิราร์ด (Girard. 1977 : 100) ได้ทำการสำรวจ โดยใช้แบบสอบถามความเห็นจากนักเรียนชายหญิง ซึ่งมีอายุระหว่าง 12 - 17 ปี จำนวน 1,000 คน เกี่ยวกับลักษณะของ ครูที่ตนต้องการ ได้คำตอบดังนี้ คือ

1. เป็นผู้สามารถสร้างบทเรียนที่น่าสนใจ
2. ออกเสียงได้ถูกต้อง ชัดเจน
3. อธิบายชัดเจน
4. พูดภาษาอังกฤษเก่ง
5. แสดงความสนใจนักเรียนอย่างทั่วถึง
6. ให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม
7. มีความอดทนสูง
8. ใช้ภาษาพูดอยู่เสมอ

9. มีความสามารถในการทำให้นักเรียนทุกคนเรียนได้ดี
10. ใช้สื่อทัศนอุปกรณ์

ต่อมาในปี ค.ศ. 1983 วิจุลาลตา และลี (Vijohulata and Lee. 1983 : 68 - 81) ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาจากคณะต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยเปอร์ตวนเนียน (University Partanian Malaysia or U.P.M.) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 1983 จำนวน 1,000 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับสูง 3 รายวิชา และเรียนภาษาอังกฤษที่เป็นรายวิชาเฉพาะอีก 1 วิชา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้งหมดมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการประกอบอาชีพและเพื่อให้เข้าใจถึงวัฒนธรรม ถ้าจะกล่าวถึงความเข้มข้นของแรงจูงใจ พบว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในรายวิชาพื้นฐาน ผลสรุปของการวิจัยพบว่า นักศึกษาของ U.P.M. ส่วนใหญ่มีความต้องการอย่างมากที่จะเรียนภาษาอังกฤษ รายละเอียดจากผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษา U.P.M. มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อใช้ในการประกอบอาชีพและเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม แต่โดยส่วนรวมจะมุ่งเรียนเพื่อเรียนรู้วัฒนธรรมมากกว่ามุ่งด้านประกอบอาชีพ
2. นักศึกษามหาวิทยาลัย เช่น คณะสัตวแพทย์ และสัตวศาสตร์มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อจะได้มีงานอาชีพที่ดีเป็นจำนวนมากกว่าคนอื่น ๆ
3. ถ้าจะกล่าวถึงความเข้มข้นของแรงจูงใจ นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษที่เป็นรายวิชาระดับสูงจะมีแรงจูงใจสูงกว่าผู้ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน
4. นักศึกษาส่วนใหญ่แสดงความรู้สึกอย่างจริงจังในการต้องการเรียนภาษาอังกฤษ นักศึกษาที่เรียนรายวิชา BB 151 ซึ่งเป็นรายวิชาพื้นฐานด้านทักษะการอ่านและความเข้าใจในการอ่านเป็นกลุ่มที่มีความต้องการในการเรียนน้อยที่สุด ส่วนนักศึกษาที่เรียนรายวิชา BB 254 ซึ่งเป็นรายวิชาที่เน้นทักษะการเขียนและเป็นรายวิชาในระดับสูงกว่ามีความต้องการในการเรียนมากที่สุด

5. ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างความสัมพันธ์ของความเข้มข้นของแรงจูงใจและคะแนนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มนี้
6. ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างความสัมพันธ์ของความถี่ของการที่จะเรียนภาษาอังกฤษและคะแนนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มนี้
7. นักศึกษาจำนวน 66.3 % ของกลุ่มตัวอย่างรับรู้การเรียนภาษาและได้รับการส่งเสริมจากครูและนักศึกษาจำนวน 47.6 % รับรู้การเรียนภาษาโดยได้รับการส่งเสริมจากบิดามารดา
8. ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างความสัมพันธ์ของการให้การสนับสนุนและคะแนนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มนี้
9. พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างความสัมพันธ์ของการได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดา และความเข้มข้นของแรงจูงใจของนักเรียน ซึ่งเป็นข้อเสนอแนะที่อาจเป็นไปได้ว่าการสนับสนุนของบิดามารดามีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน
10. โดยส่วนรวม นักศึกษาให้คะแนนตนเองต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยในทุกทักษะแต่อย่างไรก็ตามนักศึกษาที่เรียนรายวิชาที่สูงกว่าก็ให้คะแนนตนเองสูงกว่านักศึกษาที่เรียนวิชาพื้นฐาน
11. บิดามารดาที่เคยเรียนรู้และพูดภาษาอังกฤษ ให้การสนับสนุนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้มาก
12. นักศึกษาส่วนใหญ่ให้คะแนนของตนเองต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยในการฝึกทักษะพูด

งานวิจัยในประเทศ

อิจฉรา วงศ์โสธร (อิจฉรา วงศ์โสธร 2519 : 217) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับนิสิตจำนวน 120 คน จากสถาบันการศึกษาต่อไปนี้แต่ละ 30 คน คือ นิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และนิสิตจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตปทุมวัน

และบางแสน ผลการวิจัยปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างกลุ่มแรงจูงใจสูงกับกลุ่มแรงจูงใจต่ำ กล่าวคือ กลุ่มแรงจูงใจสูงมีผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนสูง กลุ่มแรงจูงใจต่ำมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

ในปี 2524 นิยม สารรัตน์ (นิยม สารรัตน์ 2524 : 50) ได้ทำการวิจัย โดยเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียน โปรแกรมศิลปภาษากับผู้เรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9 ปรากฏผลดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับ เจตคติ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีเจตคติและ แรงจูงใจสูงก็จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจต่ำ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะต่ำด้วย

2. นักเรียนทั้งสองโปรแกรมมีเจตคติและแรงจูงใจสูงกว่าเปอร์เซ็นต์ เฉพาะเรื่องการเรียนรู้จักความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ ความต้องการที่จะเรียน ภาษาอังกฤษและเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น ส่วนเจตคติที่มีต่อเจ้าของ ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความเข้มข้นของแรงจูงใจแรงสนับสนุนของ ผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษกับนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

3. เจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียน ทั้งสองโปรแกรมไม่แตกต่างกัน

ในปี 2528 สุกา ชาตรีนันท์ (สุกา ชาตรีนันท์ 2528 : 74) ได้ทำ การวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลอง พบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อทิ้งช่วง 2 สัปดาห์ภายหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทิ้งช่วง 3 สัปดาห์ภายหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการจำ

1. ความหมายของการจำ มีผู้ให้ความหมายของการจำไว้หลายความหมาย ควบกัน เป็นต้นว่า

ทวี ท่อแก้ว (ทวี ท่อแก้ว 2517 : 70) กล่าวว่า การจำ คือ การที่ร่างกายสามารถจะคิดแสดงอาการหรือพฤติกรรมที่เคยเรียนมาแล้วภายหลังที่ได้ ทอดทิ้งไว้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง โดยไม่ได้กระทำหรือแสดงอาการอย่างนั้นออกมา

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ 2528 : 238) กล่าวว่า การจำ หมายถึง ความสามารถสะสมประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับจากการเรียนรู้ทั้ง ทางตรงและทางอ้อม แล้วสามารถถ่ายทอดออกมาในรูปของการระลึกได้ (Recall) หรือการจำได้ (Recognition)

2. กระบวนการแห่งความจำ การที่บุคคลจะจดจำสิ่งใดนั้นเราอาจแยกพฤติกรรม ออกเป็นส่วน ๆ ได้ 4 ส่วน คือ (ทวี ท่อแก้ว 2517 : 71)

2.1 บุคคลย่อมเรียนรู้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Learning)

2.2 บุคคลย่อมสะสมสิ่งที่เรียนรู้ไว้ในระบบประสาท (Retention)

2.3 เมื่อบุคคลจำเป็นต้องใช้หรือมีสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งมา กระตุ้นสิ่งที่ได้สะสมไว้จะถูกนำออกมา

2.4 การที่บุคคลนำความรู้ ความเข้าใจเก็บไว้ออกมาใช้ บุคคลก็สามารถที่จะแสดงพฤติกรรมซ้ำเดิมที่กระทำมาแล้วอีก

3. ส่วนประกอบของความจำ ความจำน่าจะมีส่วนใหญ่อาศัยอยู่ที่สมองของคน และมีส่วนประกอบอื่น ๆ บ้าง เช่น การกระทบกระเทือนทางสมองจะทำให้ความจำเปลี่ยนแปลงไป เป็นต้น ในที่นี้จะขอเสนอความคิดกว้าง ๆ ว่าความจำน่าจะมาจากสิ่งต่อไปนี้

3.1 เซลล์ประสาทหรือสมอง แคนรับความรู้สึกรูปภาพของคนนั้นอยู่ที่สมอง จึงน่าจะมีลักษณะบางอย่างของประสาทที่สามารถในการจำ และความจำน่าจะมีความสัมพันธ์กับเชาว์ (I.Q.) มากอยู่เหมือนกันจะเท็จจริงอย่างไรก็น่าจะพิจารณาทุก แต่ส่วนอื่น ๆ ก็มีอิทธิพลในการจำอีกไม่แพ้เรื่องเซลล์ประสาทหรือสมอง

3.2 ความตั้งใจขยันหมั่นเพียร นักเรียนผู้ใดที่หมั่นท่องบ่น อุตสาหะพยายาม สามารถจะทำให้ความจำยืนนานอยู่ได้ คือ การฝึกฝนทวนวันนั่นเอง

3.3 ความเข้าใจในเรื่องที่เรียน การเรียนที่ผู้เรียนมีความเข้าใจ มีความหมายต่อผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนจดจำได้ดีว่าการเรียนโดยไม่เข้าใจ เพราะทำให้เกิดความเบื่อหน่าย เกลียศซึ่ง มีเจตคติไม่ดีต่อการเรียนติดตามมาด้วย

3.4 การใช้ประสาทสัมผัสมาก ๆ น่อเกิดความจำอีกทางหนึ่ง คือ ผู้เรียนได้กระทำในหลาย ๆ อย่าง เช่น การเรียนภาษา นอกจากการพูดแล้วยังได้เห็น ได้ยิน และยังได้กระทำ อากาการเคลื่อนไหวอีกก็จะจำได้ดี

3.5 ความจำจากการใช้กล้ามเนื้อ จะเป็นความจำที่คงทนถาวรมาก ไม่ลืมง่าย ๆ เช่น คนที่ขี่จักรยานเป็น แม้จะทิ้งไปสักสิบปีเขาก็ไม่ลืม ลักษณะการทำอย่างนั้นและแสดงออกมามาก

4. ชนิดของการจำ ความจำสามารถแบ่งออกได้ดังนี้ คือ

4.1 การระลึกได้ (Recall) หมายถึง การที่บุคคลสะสมพฤติกรรมหรือสิ่งที่เรียนรู้แล้วสามารถนำออกมาใช้ได้ถูกต้อง เช่น เคยเรียนบทท่องจำก็สามารถท่องได้อีก

4.2 การจำได้เมื่อพบเห็น (Recognition) หมายถึง การที่บุคคลสามารถที่จะแสดงพฤติกรรมได้อีกเมื่อสิ่งเรานั้นมาปรากฏเฉพาะหน้า เช่น เมื่อเราระลึกว่าคน ๆ นี้เราเคยรู้จัก

4.3 การจำเหตุการณ์และรายละเอียด (Reintergration) หมายถึง การที่บุคคลพบกับสิ่งเร้าบางอย่างแล้วบุคคลนั้นจะระลึกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมาแล้วได้โดยมีการระลึกย้อนหลัง วาดภาพเหตุการณ์ขึ้นมาใหม่ เช่น พบเพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งทำให้ระลึกถึงตอนที่เรียนอยู่ชั้นเดียวกันว่ามีเหตุการณ์อย่างไรบ้าง เป็นต้น

4.4 การเรียนรู้ซ้ำ (Relearning) หมายถึง การที่บุคคลได้เรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมาแล้ว เมื่อเรียนครั้งต่อมาจะกระทำได้เร็วกว่าครั้งแรก เพราะมีความจำจากครั้งแรกเหลือเก็บไว้ เช่น การท่องสูตรคูณครั้งแรก และครั้งที่สองจะจำได้ดีขึ้น เป็นต้น

4.5 การจำโดยความเคยชินหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “การจำแบบนกแก้ว” คือ เพียงแต่จำคำต่าง ๆ ได้ แต่ไม่รู้อความหมายของคำนั้น ๆ เช่น เกี่ยวกับการเรียนของคนเราบางเรื่อง แม้จะจดจำได้จริง แต่หาสาระจากเรื่องราวไม่ได้เลย ในการสอนครูควรหลีกเลี่ยงไม่ให้เด็กจำแบบนี้มากนัก

5. ระบบความจำของมนุษย์

ความจำของมนุษย์เราสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ระบบ คือ (ชัยพร วิชาวุธ 2520 : 399)

5.1 ระบบความจำจากการรู้สึกสัมผัส (Sensory Memory) หมายถึง การคงอยู่ของความรู้สึกสัมผัสหลังจากที่เสนอสิ่งเร้าสิ้นสุดลง การสัมผัสด้วยอวัยวะสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น และผิวหนัง หรือส่วนหนึ่งส่วนใด

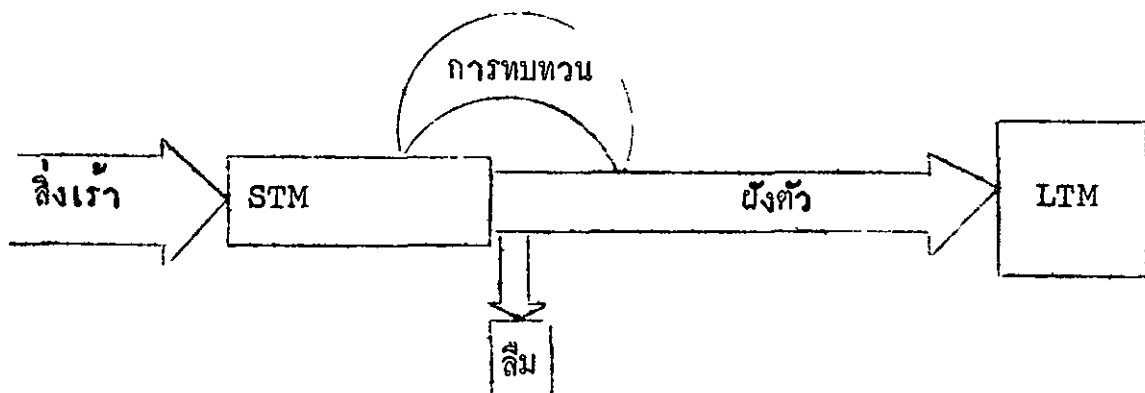
5.2 ระบบความจำระยะสั้น (Short-Term Memory) เขียนย่อว่า STM คือ ความจำหลังการเรียนรู้เป็นความจำที่คงอยู่ในระยะเวลาสั้น ๆ ที่ตั้งใจจำหรือใจจดจ่อต่อสิ่งนั้นเท่านั้น เมื่อไม่ได้ใส่ใจในสิ่งเหล่านั้นแล้วความจำก็จะเลือนหายไป

5.3 ระบบความจำระยะยาว (Long-Term Memory)

เขียนย่อว่า LTM คือ ความจำที่คงทนถาวรมากกว่าความจำระยะสั้น ไม่ว่าจะทิ้งระยะเวลาไว้นานเพียงใด ถ้าเมื่อต้องการรื้อฟื้นความจำนั้น ๆ จะระลึกออกมาได้ทันทีและถูกต้อง ระบบความจำระยะยาวนี้เป็นระบบความจำที่มีคุณค่ายิ่ง เป็นความหมายหรือความเข้าใจในสิ่งที่ตนรู้สึก เป็นการที่ความจริงขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิม ความสนใจและความเชื่อของแต่ละคน

6. ทฤษฎีการจากการลืม

เป็นการอธิบายกระบวนการต่าง ๆ ในระบบความจำระยะสั้น (STM) และระบบความจำระยะยาว (LTM) แอดครินสัน และซีฟฟริน เป็นผู้สร้างทฤษฎีขึ้นมา (ชัยพร วิชาวุธ 2520 : 71 - 72) ซึ่งมีใจความว่า ระบบความจำระยะสั้นเป็นระบบความจำชั่วคราว สิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้นจะต้องได้รับการทบทวนอยู่เสมอ มิฉะนั้นแล้วความจำจะสลายตัวไปอย่างรวดเร็ว การทบทวนเป็นการป้องกันมิให้ความจำสลายตัวไปจากความจำระยะสั้น ถ้าสิ่งใดก็ตาม ถ้าอยู่ในความจำระยะสั้นเป็นเวลานาน สิ่งเหล่านั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวในความจำระยะยาวได้มาก และจะติดอยู่ในความจำตลอดไป ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 แสดงทฤษฎีความจำสองกระบวนการ

ทั้งความจำระยะสั้นและความจำระยะยาวจะเกิดหลังจากการเรียนรู้หรือรับรู้ผ่านไป แล้ว เราใช้ความจำระยะสั้นสำหรับการจำเพียงชั่วคราว ความจำระยะยาวเป็นความจำที่คงทนกว่าความจำระยะสั้น เราจะไม่รู้สึกในสิ่งที่จำอยู่ในความจำระยะยาว แต่เมื่อต้องการหรือมีสิ่งใดมาสะกิดใจก็สามารถรื้อฟื้นขึ้นมาได้ กล่าวโดยสรุป ความจำระยะยาวก็คือ ความคงทนในการจำนั่นเอง ซึ่งหมายถึงการคงไว้ซึ่งความรู้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง หลังจากการเรียนรู้ไปแล้ว สิ่งสำคัญนี้จะช่วยให้เกิดความคงทนในการจำ อาจสรุปได้เป็น 2 ประการ คือ

ประการแรก ได้แก่ ลักษณะความสัมพันธ์หรือความต่อเนื่องของประสบการณ์ที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้

ประการที่สอง ได้แก่ การทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้วเสมอ และการศึกษาทบทวนสิ่งที่ทำได้คืออยู่แล้วซ้ำอีกจะช่วยให้ความจำถาวรยิ่งขึ้น

ช่วงระยะเวลาที่ความจำระยะสั้นยังคงตัวกลายเป็นความจำระยะยาวหรือความคงทนในการจำประมาณ 14 วัน หลังจากการที่ได้ผ่านการเรียนรู้ไปแล้ว (ชัยพร วิชชาวุธ 2519 : 125)

7. ความสัมพันธ์ของการเรียนรู้กับการจำ

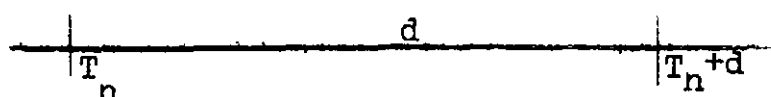
ชัยพร วิชชาวุธ (ชัยพร วิชชาวุธ 2520 : 36 - 37) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้และการจำไม่อาจแยกออกจากกันได้ ในการศึกษาการเรียนรู้ "ความจำ" ต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับควยและในการศึกษาความจำ "การเรียนรู้" ก็มักจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับควยเช่นกัน ดังนั้น การหาความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้กับความจำได้ดังนี้

T_n การเสนอสิ่งเร้าเมื่อเวลา = n

T_{n+d} การทดสอบเมื่อเวลา $n+d$

d ระยะเวลาระหว่างการเสนอสิ่งเร้าและการทดสอบ

ลำดับขั้นของเหตุการณ์ซึ่งสามารถเขียนเป็น สันกราฟได้ดังนี้

ระยะเวลา d จะมีระยะเวลาเท่าใดก็ได้ แต่ค่าที่ d จะมีค่าไม่เท่ากับ 0 เพราะว่าการทดสอบจะต้องหาหลังจากการเสนอสิ่งเร้าไปแล้ว

ดังนั้น การทดสอบ T_n+d จะเป็นการทดสอบผลที่เกิด T_n (การเรียนรู้) และการคงอยู่ของผลการเรียนรู้ที่ T_n+d ซึ่งสามารถทดสอบผลการเรียนรู้ จึงมีความจำรวมอยู่ด้วยทุกครั้ง

ดังนั้น ในการศึกษาความจำโดยทั่วไปจะให้ผู้รับการทดลองประสบสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งที T_n แล้วปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยอาจจะมีกิจกรรมสอดแทรกในช่วงระยะเวลา d แล้วก็ทดสอบที่ T_n+d แต่การศึกษาความจำแตกต่างจากการศึกษาการเรียนรู้ อยู่ที่จุดมุ่งหมายของการศึกษา ในการศึกษาความจำเราต้องการทราบว่าจะระยะ d และกิจกรรมสอดแทรกในช่วงเวลา d มีต่อผลที่เกิดจาก T_n อย่างไร หากผลของ T_n เป็นการเรียนรู้ การทดสอบความจำก็คือการทดสอบว่าผลการเรียนรู้อยู่ยังคงอยู่หรือไม่

กล่าวโดยสรุป การศึกษาการเรียนรู้มุ่งผลที่เกิดจาก T_n ว่าทำให้เกิดพฤติกรรมที่ T_n+d เปลี่ยนไปหรือไม่ ส่วนการศึกษาความจำมุ่งที่การทรงไว้ซึ่งผลที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือการประสบสิ่งเร้าที่ T_n และให้ความสำคัญต่อ d และกิจกรรมแทรกมากกว่าการศึกษาการเรียนรู้

8. การนำทฤษฎีการจามาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน (อนรมสินทิบาล ม.ป.ป. : 142)

1. ครูควรจัดบทเรียนที่มีความหมายต่อเด็ก ให้เด็กได้ทราบจุดประสงค์ในการเรียน
2. ครูควรจัดประสบการณ์ตรงให้เด็กมากที่สุด ควรใช้อุปกรณ์การสอน และให้เด็กมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน
3. ครูควรจัดการเรียนการสอนให้มีความแปลกใหม่ น่าสนใจ
4. ครูควรจัดเนื้อหาในการสอนให้เป็นตอน ๆ ให้พอเหมาะอย่าให้มากเกินไป

5. ควรให้เด็กมีเวลาพักผ่อนหลังจากการเรียนรู้เรื่องหนึ่ง ๆ แล้ว
6. ควรให้มีการทบทวนและฝึกอยู่เสมอและควรกระทำให้มากพอ
7. การสอนของครูควรให้นักเรียนได้เข้าใจแจ่มแจ้งจริง ๆ
8. จัดกระบวนการสอนให้เป็นบทสนทนา มีระเบียบ มีความต่อเนื่อง
9. ตารางสอนควรพิจารณาให้รอบคอบว่า ควรจัดอย่างไร เวลาใด
10. ครูควรแนะนำวิธีการเรียนที่ได้ผลดีให้แก่เด็ก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการจำ

พินเทอร์ (Pinter. 1977 : 710-A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำที่สอนโดยใช้เกม และที่สอนโดยใช้ตัวรากับนักเรียนเกรด 3 ในเพนซิลวาเนีย จำนวน 94 คน 4 ห้องเรียน ทำการสอบก่อนและหลังการทดลอง ภายหลังจากการทดลอง 3 สัปดาห์ ทดสอบเป็นครั้งที่ 3 เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการสะกดคำ ปรากฏว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำของกลุ่มที่ใช้เกมสอนสูงกว่ากลุ่มที่ใช้ตัวราสอน และมีความคงทนในการจำสูงกว่าด้วย

นันทพร ศุภศิริพงศ์ (นันทพร ศุภศิริพงศ์ 2526 : 52 - 53) ได้ทำการศึกษาความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบ แล้วได้ทำการทดสอบความคงทนในการเรียนรู้ หลังจากการทดลองผ่านไป 1 สัปดาห์ และ 2 สัปดาห์ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนจากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมกับไม่มีเกมประกอบ หลังจากการสอนทั้งช่วงไป 1 สัปดาห์ มีความคงทนในการสะกดคำ ทราบความหมาย และใช้คำได้ถูกต้องในประโยคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อทั้งช่วงไป 2 สัปดาห์ ปรากฏว่าความคงทนในการเรียนรู้ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมจิตร วรณวิไลย (สมจิตร วรณวิไลย 2527 : 46 - 49)

ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษโดยการสอนเสริม และไม่เสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยสอนเสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันกับกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความคงทนในการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในปี 2528 สุกา ชาตรีนันท์ (สุกา ชาตรีนันท์ 2528 : 74) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครูมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครูมีคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครูมีความคงทนในการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อถึงช่วง 2 สัปดาห์ภายหลังการทดลอง และมีความคงทนในการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อถึงช่วง 3 สัปดาห์ภายหลังการทดลอง

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามแนวคู่มือครูแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวคู่มือครู มีความคงทนในการจำแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนบางมดวิทยา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ อ 021 (Read and Write) จำนวน 300 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนโรงเรียนบางมดวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ อ 021 (Read and Write) จำนวน 60 คน ได้มาจากการจับสลากจากกลุ่มประชากร จำนวน 300 คน แล้วจับสลากเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน จากนั้นจึงจับสลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design (ส่วน สายยถ และอังณา สายยศ 2528 : 216) ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังตาราง

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T_1	X	T_2
CR	T_1	$\sim X$	T_2

ความหมายของสัญลักษณ์

T_1	แทน การสอบก่อนที่จะจัดกระทำการทดลอง
T_2	แทน การสอบหลังจากที่จัดกระทำการทดลอง
R	แทน การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
C	แทน กลุ่มควบคุม
E	แทน กลุ่มทดลอง
X	แทน การสอนด้วยวิธีบูรณาการภาษา
$\sim X$	แทน การสอนตามแนวคู่มือครู

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. แผนการสอนของกลุ่มทดลอง โดยวิธีบูรณาการภาษา
2. แผนการสอบของกลุ่มควบคุมโดยแนวการสอนตามคู่มือครู

3. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและเขียน เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้วจำนวน 40 ข้อ แบ่งเป็น 2 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน จำนวน 20 ข้อ
 - ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน จำนวน 20 ข้อ
4. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

การสร้างและหาคุณภาพของ เครื่องมือ

1. การเขียนแผนการสอนของกลุ่มทดลองด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้
 - 1.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ขอบข่ายเนื้อหาวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้ของวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ อ 021 ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - 1.2 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่จะใช้ในการทดลอง เนื้อหาที่จะใช้นามาสอนเสริมในวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ อ 021 เป็นเนื้อหาที่มีระดับความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 เรื่อง ใช้เวลาสอน 13 คาบ ๆ ละ 50 นาที เนื้อหาที่ใช้ คือ
 1. When You Talk to a Monkey
 2. The Best Beast in the Jungle
 3. A Paper Weight or Ornament
 - 1.3 ศึกษาการสร้างแผนการสอนจากหนังสือวิธีสอนภาษาอังกฤษของ ศรีวิชัย สุวรรณกิติ (ศรีวิชัย สุวรรณกิติ 2522 : 157 - 172)
 - 1.4 ศึกษาทฤษฎีและหลักการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา จากเอกสารประกอบการสอนของ ดร.วิซาร์ค วอลด์เคอร์ ดร.เบรนต์ บาร์ทเลต และดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (R.F.Walker, B.J.Bartlette and S. Rattanavich. 1984 : 1 - 12) แล้วนำมาสร้างแผนการสอน ดังนี้

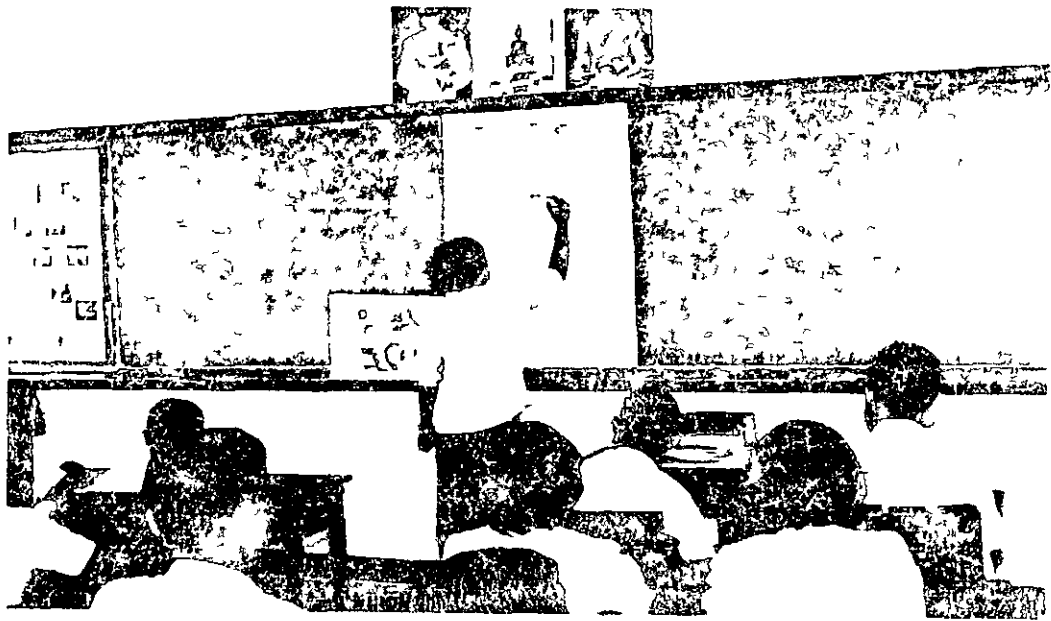
ขั้นที่ ๑ ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังพร้อมอธิบายความหมายด้วยคำพูดง่าย ๆ พร้อมแสดงรูปภาพที่ปรากฏในหนังสือประกอบการอธิบาย (ถ้าเนื้อหาไม่มีรูปภาพ ครูควรสร้างรูปภาพเพื่อเป็นสื่อในการสอน โดยให้ขนาดของรูปภาพให้ใหญ่เหมาะสมกับจำนวนนักเรียน)

ขั้นที่ ๒ ครูถามหรือสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านทุก ๆ หน้า เช่น ครูถามว่า ในเรื่องนี้ ใครทำอะไรอยู่ มีอะไรบ้าง นักเรียนคิดว่า ตัวละครในเรื่องเป็นคนอย่างไร นักเรียนชอบหรือไม่ เพราะเหตุไร เป็นต้น

ในแต่ละหน้าครูควรอ่านเรื่องซ้ำอีกครั้ง และเน้นข้อความหรือประโยคสำคัญ ๆ ที่ต้องการถ่ายทอด ๆ ครั้ง แล้วให้นักเรียนเล่าตามไปเรื่อย ๆ นาน ๆ

ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติจากเรื่องที่อ่าน โดยให้นักเรียนบดักกันแสดงและอ่านจนกว่าครูจะเห็นว่านักเรียนจาเรื่องจำข้อความสำคัญ ๆ ที่ต้องการ เน้นไ้แล้ว

ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนช่วยกันเขียนเรื่องที่อ่านลงในกระดาษแผ่นใหญ่
พร้อม ๆ กัน ครูทำหน้าที่คอยซักถาม และช่วยเขียนให้ด้วยตัวพิมพ์

ก่อนลงมือเขียนเรื่อง ครูควรใช้คำถามซักถามนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะ
เขียนเสียก่อนว่าใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร หรือจะให้นักเรียนเล่า เรื่องราวก่อนหลังก็ได้
จากนั้นจึงเริ่มลงมือเขียน ก่อนเขียนครูควรถามนักเรียนก่อนเสมอว่าจะเขียนอะไรต่อไปอย่างไร
ในขั้นตอนนี้ นักเรียนสามารถแตกคำศัพท์ออกไปได้ เช่น เปลี่ยนแปลงตัวละคร หรือสถานที่
แต่ยังคงโครงเรื่องเดิมไว้ โดยนักเรียนต้องยอมรับและเห็นพ้องกันว่าถูกต้องแล้ว ครูเป็น
ผู้ตัดสินใจและลงมือเขียน ทุกครั้งที่เขียน ครูควรอ่านคำพูดที่เขียนพร้อม ๆ กับนักเรียนจน
ไปด้วยทุกครั้ง เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความเคยชินกับตัวอักษร หรือคำต่าง ๆ เมื่อนั้น

เมื่อช่วยกันเขียนเรื่องเสร็จแล้ว ในแต่ละตอนหรือแต่ละหน้า ครูอาจให้นักเรียน
ออกมาวาดภาพประกอบข้อความที่เขียนไป ให้ภาพตรงกับข้อความที่เขียน แล้วให้นักเรียนช่วยกัน
อ่านเรื่องย้อนไปย้อนมาจนจบไป ด้วย เพื่อความเข้าใจความหมายของข้อความนั้น ๆ ได้อย่าง
แม่นยำ

ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนเข้ากลุ่มและช่วยกันเขียนข้อความต่าง ๆ ตาม
เรื่องที่เขียนไว้ในขั้นที่ 3 ลงเป็นเล่มเพื่อทำหนังสือเล่มใหญ่ (Big Book) ของตนเอง
โดยแบ่งหน้าที่กันทำงาน เช่น เก็บรวบรวมข้อมูล เป็นคนเขียนตัวอักษร เป็นคนวาดภาพประกอบ
เป็นคนระบายสี เป็นคนคัดลอกภาพ ฯลฯ ครูคอยช่วยเหลือและตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 5 นำหนังสือเล่มใหญ่ที่นักเรียนทำเสร็จแล้ว และครูทว
เรียบร้อยแล้วมาใช้สอนต่อไปด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

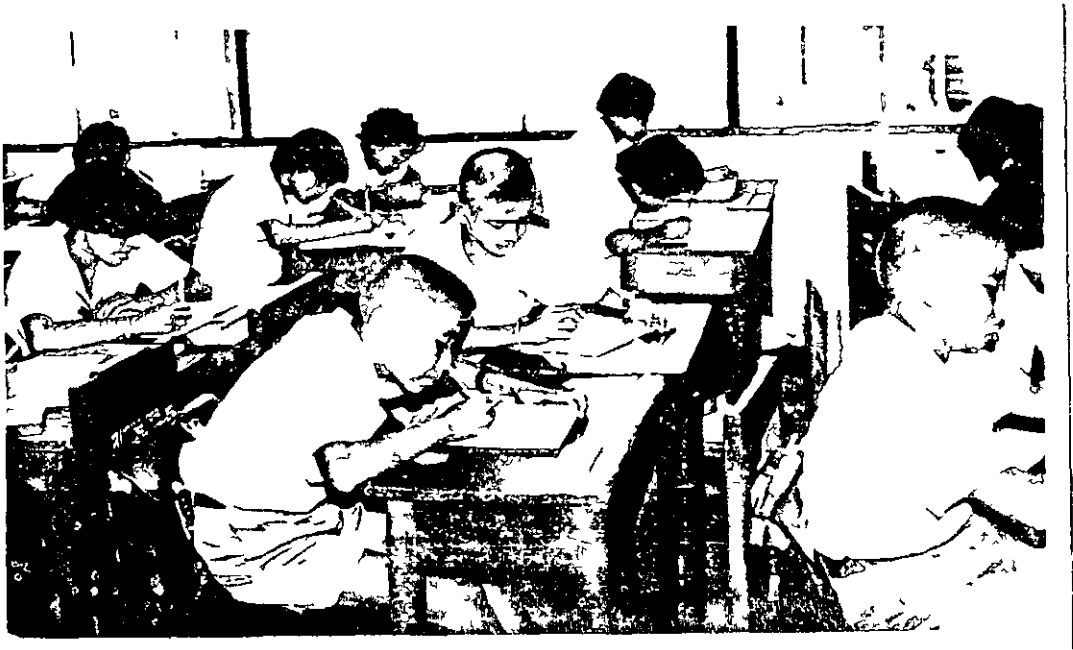
5.1 ให้นักเรียนลองอ่านเรื่องแต่ละหน้าในหนังสือเล่มใหญ่
ของนักเรียน ครูลงบันทึกข้อความหรือคำบางคำในหน้าหนังสือนั้น เพื่อให้นักเรียนทายว่าควร
เป็นคำอะไร ให้นักเรียนลองทายบัตรคำที่เตรียมไว้ในช่องบัตรคำมาเทียบดู ครูเปิดข้อความที่
ปิดไว้ แล้วถามนักเรียนคนอื่น ๆ ว่า ไร่ทำตามในหนังสือหรือไม่ จากนั้นให้นักเรียนอ่านทวน
ประโยคนั้นอีกครั้ง ทำอย่างนี้หลาย ๆ ครั้ง และหลาย ๆ หน้าจนจบเล่ม

5.2 ให้นักเรียนลองเล่นบัตรคำด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น tic
tac toe, (การเล่นเกมจ๋าจี้ในภาษาไทย) เพื่อได้คำมาต่อกันภายในกลุ่ม กลุ่มใดได้
ประโยคที่ถูกต้องก่อนเป็นผู้ชนะ เป็นต้น

5.3 ให้นักเรียนเล่นเกมตัวสะกด เช่น ให้นักเรียนหา
ตัวสะกดของคำต่าง ๆ ที่ครูบอกให้โดยหาคำต่าง ๆ จากช่องบัตรคำที่เตรียมไว้

5.4 ให้นักเรียนเขียนคำออกตามครู ฯลฯ

กิจกรรมต่าง ๆ อาจจัดได้อีกมากมายตามแต่ครูผู้สอนจะเห็นเหมาะสม ขั้นตอน
ที่ 5 นี้ ควรทำหลาย ๆ ครั้ง เพื่อให้นักเรียนเกิดความแม่นยำในการเขียนและการสะกดคำ
พร้อมทั้งอ่านคำ หรือประโยคต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องด้วย

ขั้นที่ 6 ประเมินผล โดยการทำแบบฝึกหัดจากเรื่องทีอ่านไป
ครูเป็นผู้ให้คำแนะนำและอธิบายหลังจากทำแบบฝึกหัดแล้ว

1.5 นำแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน ทำการตรวจแก้ไข ความเกณฑ์ เนื้อหา จุดประสงค์

1.6 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขแล้วไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนางมควิทยฯ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน เพื่อหาข้อบกพร่อง เวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอน หลังจากทราบข้อบกพร่องแล้ว ผู้วิจัยนำแผนการสอนนั้นมาปรับปรุงแก้ไขให้เรียบร้อยอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปสอนจริง

2. การสร้างแผนการสอนของกลุ่มควบคุมด้วยแนวการสอนตามคู่มือครู ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

2.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ขอบข่ายเนื้อหาวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้ของวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ 021 ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.2 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่จะใช้ในการสอนซึ่งเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับเนื้อหาที่ใช้ในกลุ่มทดลอง

2.3 ศึกษาการสร้างแผนการสอนจากหนังสือวิธีสอนภาษาอังกฤษของ ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ (ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ 2522 : 157 - 172)

2.4 สร้างแผนการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ

คือ การทำให้นักเรียนเกิดความตั้งใจจดจ่อในบทเรียน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน โดยครูอาจใช้วิธีการพูดเร้าใจ สนทนาซักถาม หรือใช้รูปภาพ สร้างสถานการณ์ ใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ

ขั้นที่ 2 แจงจุดประสงค์

เป็นการแจ้งให้นักเรียนทราบว่า เมื่อนักเรียนจบขั้นตอนในเนื้อหาแล้ว นักเรียนสามารถอ่านเรื่อง เข้าใจความหมายของเรื่อง ตลอดจนสามารถใช้ภาษาสำหรับการเขียนได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็นต้องใช้

ครูจะทบทวนความรู้เดิมที่นักเรียนควรจะมีอยู่โดยการใช้คำถาม หรือวัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อถามนักเรียนเป็นการทบทวนในเรื่อง คำศัพท์ ส่วนวน และโครงสร้างไวยากรณ์

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่

ครูเสนอบทเรียนใหม่โดยการอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตาม ครูอธิบายความหมาย คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ต่าง ๆ โดยการใช้อุปกรณ์ เช่น รูปภาพ บัตรคำ ฯลฯ

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้

โดยการให้นักเรียนอ่านออกเสียงด้วยตนเอง ครูคอยแก้ไข จากนั้นให้นักเรียนตอบคำถามที่ครูถามให้ คำถามที่ใช้เป็นประเภท *Wh-questions* or *Yes/No questions*

ขั้นที่ 6 ให้นักเรียนอ่านเรื่องด้วยตนเอง และทำแบบฝึกหัด
ลงใน Worksheet

ขั้นที่ 7 แจกผลการปฏิบัติ
ครูตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในการทำแบบฝึกหัดของ
นักเรียน ให้ถามหยาเมื่อนักเรียนทำงานได้ถูกต้อง แก้ไขเมื่อนักเรียนหาผิด อธิบาย
เพิ่มเติมเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจ

ขั้นที่ 8 ประเมินผลการเรียนรู้
ครูประเมินผลการเรียนรู้โดยสังเกตจากการอ่านและ
ทำแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอน
ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม

2.5 นำแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอน
ภาษาอังกฤษ 3 ท่านตรวจ เพื่อดูความเหมาะสมและความถูกต้องของเนื้อหา

2.6 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขแล้วไปทดลองสอนกับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางบ่อวิทยา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน
เพื่อหาข้อบกพร่องเวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอน
หลังจากทราบข้อบกพร่องแล้ว ผู้วิจัยนำแผนการสอนนั้นมาปรับปรุงแก้ไขให้เรียบร้อย
อีกครั้งหนึ่ง ก่อนนำไปสอนจริง

3. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและเขียน

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและเขียนนี้ใช้ประเมินผลการเรียน
ของนักเรียน เมื่อจบเนื้อหาทั้ง 3 เรื่องแล้ว โดยแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน ในด้านการตีความ
แปลความ ขยายความ และเรียงลำดับเหตุการณ์จากข้อความหรือเนื้อเรื่องที่อ่าน
จำนวน 30 ข้อ เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน ในด้านคำศัพท์ การสะกดคำ โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน จำนวน 30 ข้อ เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก

การสร้างแบบทดสอบมีค่าจำเป็นในการสร้าง ดังนี้

3.1 ศึกษาการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือ เทคนิคการเขียนข้อสอบ ของ ขวาล แพทย์กุล (ขวาล แพทย์กุล 2520 : 118 - 210) Modern Language Testing ของ Valette (Valette. 1977 : 1 - 333) Testing Communicative Performance ของ Carroll (Carroll. 1980 : 37 - 49) Testing English as a Second Language ของ Harris (Harris. 1969 : 1 - 11)

3.2 สร้างแบบทดสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวน 60 ข้อ นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ คือ ผศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ดร.พัชรประภา อกุลวิทย์ ดร.สุติมา เจียมศิริ ตรวจสอบคุณภาพ แก้ไข และดูความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ซึ่งวัดได้จากดัชนีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (บุญเชิด วิทยโชนันทพงษ์ 2526 : 88 - 91) และนำไปให้ Dr. Richard F. Walker ตรวจสอบความถูกต้องในด้านการใช้ภาษาและสำนวน

3.3 นำแบบทดสอบที่ได้ตรวจแก้ไขแล้ว และมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2531 โรงเรียนบางมดวิทยา จำนวน 100 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาคุณภาพ โดยให้ข้อถูก 1 คะแนน ข้อผิด 0 คะแนน แล้วนำมาวิเคราะห์หาคุณภาพโดยการวิเคราะห์เป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27 % ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (ขวาล แพทย์กุล 2518 : 295 - 323) หาค่า p และ r โดยเปิดตารางสำเร็จของ ฟาน (Fan. 1952 : 1 - 32) แล้วคัดเลือกแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน จำนวน 20 ข้อ และแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน จำนวน 20 ข้อ รวม 40 ข้อ ซึ่งครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้

3.4 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกได้ตามเกณฑ์ในข้อ 3.4 จำนวน 40 ข้อ ไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเคอร์ ริชาร์ดสัน (ลวัน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 168) ได้ค่าความเชื่อมั่น .87

4. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

4.1 ศึกษาหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2524 : 79 - 97) แล้วทำการปรับปรุงแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ สุกา ชาตรีนันท์ (สุกา ชาตรีนันท์ 2527 : 137 - 141) ให้เป็นแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อความในแบบสอบถามจะสอบถามในด้านความรู้สึกพอใจ ความต้องการ ความมานะพากเพียรพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน แสดงว่ามีความรู้สึกหรือ การกระทำที่ตรงข้อใดมากที่สุด โดยมีตัวเลือกอยู่ 5 ระดับ ดังนี้

มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

4.2 กำหนดน้ำหนักในการให้คะแนนการตอบตัวเลือกของแต่ละข้อความไว้ดังนี้

ถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึกหรือการกระทำทางบวก (Positive) ให้คะแนนดังนี้

มากที่สุด	5	คะแนน
มาก	4	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	2	คะแนน
น้อยที่สุด	1	คะแนน

ถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึกหรือการกระทำไปในทางลบ (Negative) ให้คะแนนดังนี้

มากที่สุด	1	คะแนน
มาก	2	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	4	คะแนน
น้อยที่สุด	5	คะแนน

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างขวาป็นของนักเรียน เฉพาะข้อความ
ที่ตรงกับความรู้สึก หรือการกระทำของนักเรียนมากที่สุดไปลงข้อเดียว

ข้อความ	ความรู้สึก	มาก	มาก	ปาน	น้อย	น้อย
		ที่สุด		กลาง		ที่สุด
1. ในช่วงโมงภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าติดตาม เรื่องที่ครูสอนอย่างจริงจัง						
2. ข้าพเจ้ารู้สึกเสมอว่าควรพยายามฝึกฝน และปรับปรุงการเรียนภาษาอังกฤษให้คิ ยิ่งขึ้น						
3. ยิ่งเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ายิ่งรู้สึกว่ เป็นวิชาที่ยากและไม่อยากเรียนต่อไป						

4.3 แผนแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เฝ้าระวังทางการสร้างแบบสอบถาม
คือ รศ. วาญวิทย์ เพ็ญบุญประเสริฐ ผศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช และ
รศ. ประพันธ์ ภักษา ตรวจสอบความเหมาะสมของการใช้ภาษา และลักษณะของข้อความ
ทางบวกและทางลบ ตลอดจนดูว่าคำถามนั้นวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่

4.4 นำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษไปหาคุณภาพ โดยนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนบางมดวิทยา จำนวน 100 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง

4.5 นำผลการตรวจให้คะแนนของแบบสอบถามมาหาค่าอำนาจจำแนกของข้อความรายข้อ โดยตรวจและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25 % แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงกลุ่มต่ำมาทดสอบหาค่าสำคัญโดยใช้ t -test คัดเลือกแบบสอบถามข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ซึ่งถือว่ามีความอำนาจจำแนกสูงอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 185) โดยคัดเลือกไว้จำนวน 20 ข้อ

4.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 171) ได้ค่าความเชื่อมั่น .89

การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้การทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design ซึ่งมีวิธีดำเนินงานตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ทั้งนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. ดำเนินการทดลองสอนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้เนื้อหาและระยะเวลาที่เท่ากัน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งสองกลุ่ม

3. ทำการทดสอบหลังจากการทดลองทันที (Posttest) โดยทดสอบกับนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษฉบับเดียวกันที่ทำก่อนเรียน

4. ให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มทำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษภายหลังการทดลองสอนโดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ สุคา ชাত্রินทร์ (สุคา ชাত্রินทร์ 2527 : 137 - 141)

5. ทำการทดสอบหลังการทดลองเมื่อเวลาถึงช่วงไป 2 สัปดาห์ ด้วยข้อสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนฉบับเดิม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองภายหลังการทดลองสอนโดยใช้ t-test แบบ Independent
2. เปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้ t-test แบบ Independent
3. เปรียบเทียบความคงทนในการจำระหว่างการสอน 2 วิธี เมื่อเวลาถึงช่วงไป 2 สัปดาห์ โดยใช้ t-test แบบ Independent

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาคุณภาพของเครื่องมือ
 - 1.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องเชิงโครงสร้าง โดยใช้สูตร (บุญเชิด วิทยุโณนันทพงษ์ 2526 : 88 - 91)

$$IOC = \frac{ER}{N}$$

เมื่อ IOC คือ คำนวณความสอดคล้องเชิงโครงสร้าง

ER คือ ผลรวมของคะแนนความถี่เห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 หากค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร KR-20 (ลวัน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 168)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

$\sum S_t^2$ แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งหมด

p แทน สัดส่วนของการตอบถูกในแต่ละข้อ

$$= \frac{\text{จำนวนคนที่ตอบถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$$

q แทน สัดส่วนของการตอบผิดในแต่ละข้อ หรือ $q = 1-p$

1.3 หากค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามจากการแบ่งคะแนนกลุ่มสูง กลุ่มต่ำโดยคำนวณจากสูตร (Ferguson. 1971 : 152)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ

$\bar{X}_1$ แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มสูง

$\bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มต่ำ

s_1^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มสูง

s_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนค่าคอมเป็นรายข้อ
ในกลุ่มต่ำ

n_1 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง

n_2 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มต่ำ

1.4 หากความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแรงงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร Alpha Coefficient (α) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 171)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนข้อของเครื่องข้อวัด

s_1^2 แทน คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ

s_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

1.5 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการอ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ คะแนนแรงงใจ และคะแนนความทนในการจำ ระหว่าง นักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยการตรวจจากสูตร t-test แบบ Independent (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 84) โดยใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1-1)s_1^2 + (n_2-1)s_2^2}{n_1+n_2-2} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

โดยมี $df = n_1 + n_2 - 2$

เมื่อ $\bar{X}_1$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1

$\bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

n_1	แผน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
n_2	แผน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
s_1^2	แผน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
s_2^2	แผน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการอ่านผลการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงได้ให้ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
X	แทน คะแนนเฉลี่ย
S	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน ค่าอัตราส่วนวิกฤติ t ใน t -distribution
df	แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
**	แทน นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้ทำการวิเคราะห์ตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง
2. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง
3. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง
4. เปรียบเทียบความคงทนในการจำของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองสอน โดยใช้ t-test แบบ Independent

ตาราง 2 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองสอน

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S	t
กลุ่มทดลอง	30	10.77	3.125	.92
กลุ่มควบคุม	30	10.07	3.127	

จากตาราง 2 ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองมีความสามารถด้านการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน

2. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ
ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลองสอน โดยใช้ t-test แบบ
Independent

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ
ภายหลังการทดลองสอน

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S	t
กลุ่มทดลอง	30	18.00	4.86	3.58**
กลุ่มควบคุม	30	14.36	3.28	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 ความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษภายหลัง
การทดลองสอนของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่ากลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา
มีความสามารถทางการอ่านและเขียนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวการสอน
คู่มือครูเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

3. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S	t
กลุ่มทดลอง	30	77.03	12.38	2.84 ^{**}
กลุ่มควบคุม	30	69.53	8.87	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
และพบว่ากลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา มีแรงจูงใจในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนคู่มือครู เป็นไปตาม
สมมติฐานข้อที่ 2

4. การเปรียบเทียบความคงทนในการจำของนักเรียนกลุ่มทดลองและ
กลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์

ตาราง 5 แสดงการเปรียบเทียบความคงทนในการจำของนักเรียนกลุ่มทดลองและ
กลุ่มควบคุมภายหลังการทดลองสอน 2 สัปดาห์

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S	t
กลุ่มทดลอง	30	17.70	6.40	3.46 **
กลุ่มควบคุม	30	13.46	3.01	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 ความคงทนในการจำของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
ภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่า
กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษามีความคงทนในการจำสูงกว่า
กลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู ซึ่งมีรายละเอียดพอสังเขปดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนตามแนวคู่มือครูแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวคู่มือครูมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครูมีความคงทนในการจำแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางมฤตวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ อ 021

(Read and Write) จำนวน 300 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางมฤตวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ อ 021

(Read and Write) จำนวน 60 คน ได้มาจากการจับฉลากจากกลุ่มประชากร จำนวน 300 คน แล้วจับฉลากเข้ากลุ่ม กลุ่มที่ 1 จำนวน 30 คน กลุ่มที่ 2 จำนวน 30 คน จากนั้นจึงจับฉลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม โดยให้กลุ่มทดลองเรียนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา และกลุ่มควบคุมเรียนโดยใช้แนวการสอนตามคู่มือครู

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ อ 021 2 ชุด โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับชุดหนึ่งใช้ในการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา และอีกชุดหนึ่งใช้ในการสอนตามแนวการสอนคู่มือครู แผนการสอนนี้สร้างจากเนื้อเรื่องและเนื้อที่มีระดับความยากง่ายอยู่ในระดับเดียวกับหนังสือที่กระทรวงอนุญาตให้ใช้แบบเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 เรื่อง คือ

1. When You Talk to a Monkey
2. The Best Beast in the Jungle
3. A Paper Weight or Ornament

3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสร้างขึ้นจากการศึกษาและวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ 021 เป็นแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งหมดเท่ากับ .87

3.3 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .89

4. วิธีดำเนินการทดลอง

4.1 ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) กับนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4.2 ดำเนินการทดลองสอนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้เนื้อหาและระยะเวลาที่เท่ากัน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งสองกลุ่ม กลุ่มทดลองดำเนินการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาและกลุ่มควบคุมดำเนินการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู

4.3 ทดสอบหลังจากการทดลอง (Posttest) โดยทดสอบกับนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษฉบับเดียวกัน

4.4 ให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มทำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษภายหลังการทดลอง

4.5 ทำการทดสอบหลังการทดลองหลังจากจบบทเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและเขียนฉบับเดิม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครูโดยใช้ t-test แบบ Independent

2. เปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู โดยใช้ t-test แบบ Independent

3. เปรียบเทียบความคงทนในการจำของกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู หลังจากจบบทเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ โดยใช้ t-test แบบ Independent

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา และนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู มีความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาและนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาและนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู มีความคงทนในการจำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจและความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนคู่มือครู จากผลของการศึกษาค้นคว้าผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู

จากผลการทดลองปรากฏว่า ความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ย

ของความสามารถในการอ่านและเขียนของกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนักเรียนที่เรียนตามแนวการสอนของคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดร. ริชาร์ด วอล์กเกอร์ ดร. เบรندن บาร์ตเลต และ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (Dr. Richard Walker, Dr. Brendan Bartlette and Dr. Saowalak Rattanaovich. 1984 : 12)

ที่พบว่า การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้นักเรียนสามารถอ่านเรื่องได้เข้าใจ ความหมายของเรื่อง และนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ สิ่งซึ่งส่งผลให้ความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามแนวการสอนของคู่มือครู อาจพิจารณาได้ว่า เป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา เป็นวิธีสอนที่ยึดหลักธรรมชาติของการอ่าน คือ วิธีการนี้จะเริ่มจากการสร้างความหมายจากสัญลักษณ์โดยรวมก่อนที่จะลงสู่ส่วนย่อยขององค์ประกอบภาษา คือ ตัวอักษร ในขั้นตอนแรกของการเรียนการสอนจะเป็นการให้ความหมายแก่สิ่งที่อ่านก่อน ซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติของการอ่าน คือ ให้ผู้อ่านพัฒนาความหมายของตัวเขียนก่อนที่จะเริ่มพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนหรือตัวสะกด ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ กูดแมน นักภาษาศาสตร์ทางจิตวิทยา (Goodman. 1982 : 68) กล่าวไว้ว่า ในการสอนอ่านภาษาที่สอง การสอนอ่านต่อผู้ที่เริ่มเรียนภาษานั้นการสอนควรเป็นไปตามธรรมชาติ คือ มุ่งหาความหมายในสิ่งที่อ่านก่อน หลีกเลียงสิ่งที่ไม่จำเป็นอื่น ๆ ก่อน มุ่งเพียงกระบวนการเพื่อให้เกิดความเข้าใจเท่านั้น ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับการสอนตามแนวการสอนคู่มือครูแล้วการสอนจะเน้นความหมายกับตัวอักษรไปด้วยกัน

1.2 การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษามีการวัดลำดับขั้นตอนเป็นไปตามกระบวนการทางภาษาศาสตร์ คือ ฟัง พูด อ่านและเขียน และส่งเสริมพัฒนาความสามารถทางการอ่าน ซึ่ง เคอชองท์ (อุทัย ภิรมย์รัตน์ และเพ็ญศรี รังสิยากุล 2531 : 3 - 5 อ้างอิงมาจาก Dechant. 1970) ได้กล่าวว่า การอ่าน

ที่ได้ผลก็ต้องอาศัยการทำงานของสมองในขั้นสูงทุกอย่าง นั่นคือ การนึกย้อนกลับ (Recall) การหาเหตุผล (Reasoning) การประเมินผล (Evaluation) การใช้จินตนาการ (Imagination) การจัดรวบรวมเป็นหมวดหมู่ (Organization) การนำไปใช้ (Applying) และการแก้ปัญหา (Problem Solving) ที่กล่าวมานี้เป็นกระบวนการทำงานของสมองที่สัมพันธ์กับการอ่าน แต่มีได้หมายความว่า การอ่านทุกครั้งจะต้องมีกระบวนการทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ทั้งนี้แล้วแต่เนื้อหาที่ได้อ่านว่าอยู่ในระดับใด สำหรับการสอนด้วยวิธีนี้มุ่งประสบการณ์ภาษานี้ ชั้นแรก คือ ครูเล่าเรื่องให้ฟัง พร้อมทั้งให้ความหมายโดยการใช้สื่อรูปภาพ บั๊กเรียนจะฟังตามไป ในขั้นตอนนี้ช่วยให้นักเรียนได้เกิดความคิด แล้วเกิดจินตนาการตามภาพไปด้วย ขั้นต่อมาเป็นขั้นตอนที่ครูซักถาม สนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านไปที่ละตอน ซึ่งเป็นการดึงเอาประสบการณ์ของนักเรียนมาใช้ ช่วยให้เกิดการระลึกได้เกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่านไป เมื่อครูซักถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน นักเรียนก็จะใช้ความคิดใช้เหตุผลในการตอบ ต่อมาเป็นกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) กิจกรรมนี้ช่วยในการฝึกภาษา เพื่อการนำไปใช้ในการสื่อสาร และช่วยให้เกิดจินตนาการในการนึกย้อนเรื่องและเรียบเรียงเรื่องราวอีกครั้ง ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การสอนด้วยวิธีนี้มุ่งประสบการณ์ภาษานั้น มีข้อดีที่ส่งผลต่อการพัฒนาการอ่านให้มีประสิทธิภาพเป็นไปตามหลักการทางภาษาศาสตร์ทางจิตวิทยา

1.3 การสอนด้วยวิธีนี้มุ่งประสบการณ์ภาษาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนทุกคน เช่น กิจกรรมบทบาทสมมติ กิจกรรมกลุ่มเพื่อประดิษฐ์หนังสือเล่มใหญ่ (Big Book) และการเล่นเกมเพื่อฝึกภาษา สำหรับกิจกรรมบทบาทสมมตินั้น จากการสังเกตพบว่า นักเรียนชอบกิจกรรมนี้มาก เมื่อถึงกิจกรรมบทบาทสมมติ นักเรียนแต่ละกลุ่มจะเตรียมการแสดง กำหนดตัวแสดง ท่องบทบาท เพื่อให้การแสดงออกมาดีที่สุด กิจกรรมบทบาทสมมตินี้มีประโยชน์ คือ เป็นการฝึกภาษาเพื่อการสื่อสารและเป็นการช่วยให้นักเรียนเกิดจินตนาการระลึกถึงเรื่องที่ได้อ่านไป ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ

ท สมบูรณ์เดกิง (Soomboontakerng. 1985 : 104) ที่ได้กล่าวไว้ว่า

บทบาทสมมติ เป็นเทคนิคการสอนภาษาที่มีประโยชน์มากที่สุดอย่างหนึ่ง นอกจากจะทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนภาษาแล้วยังทำให้บทเรียนน่าสนใจ มีความสนุกสนาน ส่วนกิจกรรมกลุ่มเป็นการทำงานร่วมกันภายในกลุ่มเพื่อประดิษฐ์หนังสือเล่มใหญ่ ซึ่งเป็นขั้นตอนของการลงสู่ตัวอักษร คือ การเขียน นักเรียนแต่ละกลุ่มจะเขียนเรื่องที่กรูกับนักเรียนได้ช่วยกันเขียนไว้เขียนลงในหนังสือเล่มใหญ่ภายในกลุ่มของตน นักเรียนจะร่วมมือกันและแบ่งหน้าที่กันทำงาน ประดิษฐ์ผลงานของกลุ่มออกมา ซึ่ง ริก (Read, 1982 : 8) และบราวน์ (Brown, 1982 : 10 - 12) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มนั้นทำให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กัน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อการทำงานภายในกลุ่ม ส่วนสำหรับกิจกรรมการเล่นเกมหาภาษา นั้น เป็นการฝึกการเล่นตัวประกอบทางภาษา ทำให้นักเรียนเคยชินกับตัวอักษร การเล่นเกมทางภาษานี้ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนมีชีวิตชีวา สนุกสนาน นักเรียนเรียนรู้ได้เร็วและ เป็นไปตามธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา ซึ่ง นันทพร คุชศิริพงษ์ (นันทพร คุชศิริพงษ์ 2526 : 17) ได้ทำการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนจากแบบฝึกหัดที่มีเกมประกอบมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่ไม่มีเกมประกอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นการใช้เกมเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าการที่ไม่ใช้เกมประกอบ

2. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนคู่มือครู

จากผลการทดลองปรากฏว่า กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนของ คู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนของ คู่มือครูซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ สิ่งนี้ส่งผลให้แรงจูงใจในการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการ

การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่าแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนตามคู่มือครู อาจพิจารณาได้ว่าเป็น
 ผลมาจากบรรยากาศของการเรียน และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การสอน
 ด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษานอกจากคำนึงถึงความสามารถของผู้เรียนที่จะได้รับตาม
 จุดประสงค์ที่วางไว้แล้ว ยังคำนึงถึงการจัดบรรยากาศในการเรียนการสอนที่สนุก
 สบาย ไม่เคร่งเครียด เป็นการเรียนแบบผู้เรียนรับความรู้เข้าไป โดยตนเองไม่รู้สึกลำ
 นอกจากนีกิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดขึ้น เช่น กิจกรรมบทบาทสมมติ กิจกรรมกลุ่ม
 เพื่อประดิษฐ์หนังสือเล่มใหญ่ และการเล่นเกมฝึกภาษา ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึก
 สนุกและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนจึงชอบเรียนภาษาอังกฤษ
 มากขึ้น อยากมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน จากการสอบถามนักเรียน
 กลุ่มทดลอง นักเรียนจำนวนมากให้ความเห็นว่าจากการที่ได้เรียนด้วยวิธีใหม่ ๆ ที่สนุก
 ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้รู้สึกอยากเรียน และชอบวิชาภาษาอังกฤษ
 มากขึ้น จึงอาจสรุปได้ว่า การเรียนการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา ทำให้นักเรียน
 เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น และเมื่อเกิดแรงจูงใจมากขึ้น จึงทำให้
 ความสามารถในการอ่านและเขียนสูงขึ้นด้วยเช่นกัน ดังงานวิจัยของ อัจฉรา วงศ์โสธร
 (อัจฉรา วงศ์โสธร 2519 : 217) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเรียน
 ภาษาอังกฤษกับนิสัยจากสถาบันต่าง ๆ จำนวน 120 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่ม
 แรงจูงใจสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กลุ่มแรงจูงใจต่ำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิยม สารรัตน์ (นิยม สารรัตน์ 2524 : 50) ที่ทำ
 การวิจัยโดยเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียน
 โปรแกรมศิลปภาษา กับผู้เรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
 พบว่า ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจสูงก็จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง ถ้านักเรียน
 มีเจตคติและแรงจูงใจต่ำ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็ต่ำด้วย ส่วนการสอนตามแนวการสอน
 ของคู่มือครู เป็นการสอนตามลำดับ 9 ขั้น เมื่ออ่านแล้วให้ตอบคำถามและฝึกเขียนโดย

การทำแบบฝึกหัดเป็นส่วนใหญ่ บรรยายากของการเรียนโดยทั่วไปจึงไม่สนุกสนานเท่ากับ บรรยายากการเรียนการสอนของกลุ่มทดลอง จึงทำให้แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองสูงกว่าแรงจูงใจของกลุ่มควบคุม

3. การเปรียบเทียบความคงทนในการจำของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู

จากการทดลองปรากฏว่า คะแนนความคงทนในการจำภายหลังจากจบบทเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ กลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3 โดยที่การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา ทำให้นักเรียนมีความคงทนในการจำหลังจากจบบทเรียนไปแล้ว 2 สัปดาห์ สูงกว่าการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู ทั้งนี้เนื่องมาจากกระบวนการเรียนการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ต่อเนื่องกัน กิจกรรมการเรียนการสอน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาตลอดเวลา ผู้เรียนได้พูด ได้เห็น ได้ยิน ได้อ่าน และได้เขียนซ้ำ ๆ กัน เป็นการย้ำความรู้ความเข้าใจให้เกิดขึ้นในความทรงจำของนักเรียนได้เป็นเวลายาวนาน ผลดังกล่าวสอดคล้องกับคำกล่าวของ ทวี ท่อแก้ว (ทวี ท่อแก้ว 2517 : 71) ที่ได้กล่าวถึงส่วนประกอบของความจำไว้ว่า การใช้ประสาทสัมผัสสมาท ๆ หรือการฝึกทำอะไรซ้ำ ๆ กัน เป็นบ่อเกิดของความจำอีกทางหนึ่ง การเรียนภาษาที่ฝึกให้ผู้เรียนได้พูด ได้เห็น ได้ยิน ได้อ่าน และได้เขียนลงมือกระทำซ้ำ ๆ กัน จะทำให้การจำดียิ่งขึ้น ส่วนการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู เป็นการสอนที่ยึดแบบเรียนและแบบฝึกหัดเป็นหลัก กระบวนการเรียนการสอนไม่ได้ส่งเสริมให้เด็กได้รับประสบการณ์อย่างต่อเนื่อง นักเรียนไม่ได้ฝึกอย่างสม่ำเสมอ ดังนั้น เมื่อมีการทดสอบความคงทนในการจำภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ จึงทำให้คะแนนในการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษขณะนั้นต่ำกว่าคะแนนของกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา

สรุปได้ว่า การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้นักเรียนมีความคงทน
ในการจำสูงกว่าการสอนด้วยแนวการสอนตามคู่มือครู

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน
และการศึกษาค้นคว้าในครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 จากผลของการศึกษาค้นคว้าพบว่า การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์
ภาษาส่งผลดีต่อนักเรียนทั้งในด้านความสามารถทางการอ่านและเขียน แรงจูงใจ และ
ความคงทนในการจำ ดังนั้นครูผู้สอนภาษาอังกฤษจึงควรพิจารณาในการนำเอาเทคนิค
วิธีการสอนรวมถึงกิจกรรมการเรียนการสอนไปใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งอาจจะเป็น
การสอนเสริมนอกเวลาเรียน และควรมีการจัดอบรม เพื่อเผยแพร่ความรู้ด้านการสอนอ่าน
และเขียนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาในด้านเทคนิค วิธีการสอน เนื้อหาที่ใช้ แก่ผู้สอนและ
ผู้ที่เกี่ยวข้อง

1.2 การนำวิธีสอนนี้ไปใช้ ผู้ที่จะนำไปใช้ควรศึกษาแนวการสอนกระบวนการ
เรียนการสอน การเลือกเนื้อหา อุปกรณ์การสอน ตลอดจนการเตรียมการสอนให้เข้าใจ
เป็นอย่างดีเสียก่อน เช่น ในการเขียนแผนการสอน ผู้สอนจะต้องมีการเตรียมอย่างดี
เขียนแผนการสอนอย่างละเอียดในแต่ละขั้นตอน เพื่อให้กระบวนการเรียนการสอน
เป็นไปตามขั้นตอนที่ถูกต้อง

1.3 ปัญหาบางประการที่พบในการเรียนการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์
ภาษา คือ เนื่องจากเป็นวิธีสอนแบบใหม่ ดังนั้นในคาบแรกของการสอนครูผู้สอนจึงควร
ชี้แจงรายละเอียดของกระบวนการเรียนการสอนให้นักเรียนเข้าใจในแต่ละขั้นตอนว่า
เป็นไปในรูปใด เพราะจากการนำแผนการสอนไปทดลองครั้งแรก นักเรียนไม่ทราบ
ขั้นตอนต่าง ๆ ในกิจกรรมการเรียนการสอน จึงทำให้เกิดความล่าช้า

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

2.1 การมี การศึกษาทดลองการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาใน วิชาภาษาไทย เพื่อพิจารณาว่าการสอนอ่านและเขียนด้วยวิธีนี้จะเหมาะสมกับการนำไปใช้ สอนภาษาไทยหรือไม่ เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสม

2.2 การมี การศึกษาทดลองโดยพิจารณาตัวแปรอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น ความรับผิดชอบ ความคิดสร้างสรรค์ เจตคติต่อวิธีสอน เป็นต้น

2.3 การมี การศึกษาโดยขยายเวลาการทดลองให้นานกว่านี้ เพื่อ นักเรียนจะได้มีความสามารถทางการอ่านและเขียนเพิ่มขึ้น

परमाणुसम

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ จิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2528, 274 หน้า
- กองกัญจน์ นิธิพงศ์ การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิทยาลัย
วิชาการศึกษา ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2526,
73 หน้า อักสาเนา
- กุลสุมา มานะสุนทร ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1
ในระดับมหาวิทยาลัย วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2519, 140 หน้า
อักสาเนา
- จันทิกา ลิมปิเจริญ กระบวนการกลุ่มในการเรียนการสอน ภาควิชาจิตวิทยาแนะแนว
วิทยาลัยครูภูเก็ต 2522, 99 หน้า
- จาเนียร ชวงโชติ จิตวิทยาการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2520, 167 หน้า
- ชม ภูมิภาค จิตวิทยาการเรียนการสอน สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด 2516,
238 หน้า
- ชวาล แพทย์กุล เทคนิคการวัดผล พิมพ์ครั้งที่ 6 วัฒนาพานิช 2518, 434 หน้า
_____ เทคนิคการเขียนข้อสอบ ม.ป.ท. 2520, 407 หน้า
- ชัยพร วิชาวุธ จิตวิทยานับประสบการณ์ โรงพิมพ์วิมลวรรณ จำกัด 2519,
198 หน้า
_____ ความจำมนุษย์ โรงพิมพ์วรรณพิมพ์ 2520, 166 หน้า
- ณรงค์ โฉมเจลา "อิทธิพลของภาษาอังกฤษในการเรียนบทความทางวิทยาศาสตร์"
วารสารสงขลานครินทร์ 5(1) : 81 - 83 มกราคม - มีนาคม 2526
- ทวี ทอแก้ว จิตวิทยาการศึกษา โรงพิมพ์โอเคอินเตอร์ 2517, 172 หน้า
- ทิตินา แชนมณี "การใ้แบบทดสอบในการเรียนการสอน" ครูศาสตร์ 6(2) :
41 - 48 กรกฎาคม - สิงหาคม 2519

นพรัตน์ สรวายสุวรรณ ศึกษาความสามารถในการวิจารณ์ของนักศึกษาระดับ

ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2527, อักสาเนา

นภพร ทรัพย์ทวีบุญ การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย

ในสถาบันฝึกหัดครู วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
2516, 74 หน้า อักสาเนา

นันทพร กชศิริพงษ์ การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้

คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้แบบฝึกที่มี
เกมและไม่มีเกมประกอบ วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2526, 168 หน้า

นิยม สารรัตน์ การเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่าง

ผู้เรียนในโปรแกรมวิทยาศาสตร์กับผู้เรียนในโปรแกรมศิลปภาษา ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2524, 90 หน้า อักสาเนา

แย่งน้อย เพ็ชรสุขสวัสดิ์ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนแบบใช้เกมและแบบธรรมดา วิทยานิพนธ์
ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525, 113 หน้า อักสาเนา

บุญเชิด วิทยุโชนันทพงษ์ การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 285 หน้า

บุปผา ชังพุก การศึกษาความยากง่ายในการเขียนและสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถม

ปีที่ 2 ในจังหวัดราชบุรี วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2524, 149 หน้า อักสาเนา

เบญจภรณ์ ฉัตรนระรัชต์ ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการใช้เครื่องสัมพันธ์ความ

กับความสามารถในการอ่านเอาความภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่หนึ่ง
วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524,

ประทีป รุ่งทรานนท์ การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

วิทยาลัยครู ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัย

วิชาการศึกษา ประสานมิตร 2517, 57 หน้า อักสำเนา

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ การสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา

2520, 360 หน้า

พัฒน์ น้อยแสงศรี ปัญหาการสอนเขียนอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียน สำนักพิมพ์พัฒนศึกษา

2525, 197 หน้า

ระวีวรรณ ศรีครามครัน ฝึกทักษะอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2527, 244 หน้า

ล้วน สายยศ และอัญญา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา ศึกษาพรการพิมพ์

2528, 314 หน้า

วิเชียร เกตุสิงห์ หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พิมพ์ครั้งที่ 3

เรือนอักษรการพิมพ์ 2524, 153 หน้า

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ ภาษาและภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2521,

237 หน้า

สมจิตร วรณวิไลย การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้วิชา

ภาษาอังกฤษโดยการสอนเสริมและไม่เสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

2527, 133 หน้า อักสำเนา

ณมบุรณ์ ชิตพงศ์ "การเขียนข้อสอบตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม" วารสารการวิจัยผล

การศึกษา 1(3) : 26 - 35 มกราคม - เมษายน 2523

สมุทร เชนขาวนิช เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษ สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

พิมพ์ครั้งที่ 4 2528, 160 หน้า

สามัญศึกษา, กรม ศึกษานิเทศก์ คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ ลำดับที่ 22/2522

โรงพิมพ์การศาสนา 2522, หน้า 132 - 166

สุภา ชาทรีนันท์ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบที่มีกิจกรรมเสริม
และการสอนตามคู่มือครู ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2527, 168 หน้า

สุไร พงษ์ทองเจริญ วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โรงพิมพ์มิตรสยาม
 2520, 170 หน้า

_____ วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน โรงพิมพ์ประมวลศิลป์ 2526,
 268 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521,
 จงเจริญการพิมพ์, 2520, 210 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง กองวางแผนการศึกษา รายงานการประชุมทางวิชาการ เรื่อง
ปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย ณ ห้องประชุมหอสมุดแห่งชาติ

กองวางแผนการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ม.ป.ป., 373 หน้า
 ศรีวัช สุธรรณกิติ วิธีสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก
 2522, 255 หน้า

อบรม สนิทบาล วิชาการศึกษา 122 : จิตวิทยาการศึกษา โอเคียนส์โตร์ ม.ป.ป.,
 188 หน้า

อุทัย ภิรมย์รัตน์ และเพ็ญศรี รังสิยากุล ปัญหาการสอนอ่านภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียน
 โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2521, 206 หน้า

อุไร แฉล้ม ความสามารถในการอ่านและเขียนของนิสิตและนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ
ในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2522, 77 หน้า อักษรสำเนา

อัจฉรา วงศ์โสธร "ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังและแรงจูงใจของนักศึกษาต่อผลสัมฤทธิ์
 ในวิชาภาษาอังกฤษ" วารสารภาษา 6 : (1 - 2) 2519

- Aber crombie, M.L.J. Aims and Techniques of Group Teaching Society for Research into Higher Education at the University of Surrey Guildford. Surry Guz SH, 1977. 82 p.
- Aboderin, Yemi. "Intergrating Reading and Writing," English Teaching Forum. 1 : 38 - 40, January, 1986.
- Arapoff, Nancy. "Writing : A Thinking Process," TESOL Quarterly. 1 : 33 - 39, June, 1967.
- Authority of the Ministry of Education, Victoria, B : C. English as a Second Language/Dialect Resource Book for K - 12. Province of British Columbia, Ministry of Education Curriculum Development Branch. 1981.
- Barrows, John and Zorn James. "Fifteen Concise Roleplays and How to Use Them," English Teaching Forum. 21(1) . 23 - 27, 32, January, 1983.
- Bartlett, Frederic C. and others. Remembering : A Study in Experimental and Social Psychology. Cambridge University Press, 1932. 396 p.
- Birkley, Marilyn. "Effecting Reading Improvement in the Classroom through Teacher Self - Improvement Program," Journal of Reading. 14 (November, 1974), 3 - 9
- Bond, Guy L. and Miles A. Tinker. Reading Difficulties : Their Diagnosis and Correction. New York, Appleton Century Crofts, 1957. 486 p.
- Boosakorn Vijchulata and Gan Siowek Lee. "A Survey of Students' Motivation for English Language," RELC Journal. 16(1), June 1985.
- Brain, Gray. Traeger Park Project - Reading Skills Evaluation. Department of Education, Northern Territory Southern Region, 1983.
- Brown, Dorothy F. "Group Why and How ?" Guidelines : A Periodical for Classroom Language Teachers. 4(2) : 10 - 18, December, 1982.
- Brown, Douglas H. Principle of Language Learning and Teaching. Prentice-Hall, Inc., 1981. 450 p.

- Calhoun, James L. "The Effect of Analysis of Essays in College Composition Classes on Reading and Writing Skills," Dissertation Abstracts International. 32 (October, 1971), 1971A - 1972A.
- Carroll, Brendan J. Testing Communicative Performance. Pergamon Press, 1980. 149 p.
- Chastain, Kenneth. Developing Second Language Skills : Theory and Practice. 2nd.ed., Chicago, Rand McNally College Publishing Co., 1976. 551 p.
- Carrel, Patricia L. "Background Knowledge in Second Language Comparison," Language Learning and Communication. 2 : 25 - 34, January, 1983.
- Clark, Mark A. and Sandra Silberstein. "Toward a Realization of Psycholinguistic Principles in the ESL Reading Class," Language Learning. 27 : p. 135 - 154, January, 1977.
- Coady, James. "A Psycholinguistic Model of the ESL Reader," in Reading in a Second Language. p. 5 - 12 ed., by Ronald Mackay and others. Rowley, Massachusetts, Newbury House Publisher, 1979.
- Collins, Allan M. and Ross Quillian. "How to make a Language User," in Organization of Memory. p. 310 - 315, by Endel Tuving and Wayne Donaldson. New York, Academic Press, 1972.
- Cruikshank, Donald R. A First Book of Games and Simulations. Selmont, California : Wadsworth Publishing Company, Inc., 1977.
- Dechant, Emerald V. Improve the Teaching of Reading. New Jersey, Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1970. 633 p.
- Department of Education. Making Big Books : Northern Territory, 1984.
- Language Project for Bush Schools Alice Springs : Northern Territory Southern Region, 1984.
- Dobson, Julis, "Making the Most of Reading," English Teaching Forum. XI (March - May; 1973), 3 - 9

- Easton, Lois Brown. "Strengthening the Reader as Writer and the Writer as Reader," Education Resources Information Centre. 39 . cs007 022, June, 1982.
- Evaneckho, Peter and others. "An Investigation of the Relationships between Children's Performance in Written Language and Their Reading Ability," Research in the Teaching of English. 8(Winter; 1974), 315 - 326.
- Fan, Chung Teh. Item Analysis Table. Educational Testing Service Princeton, New Jersey, 1952. 32 p.
- Ferguson, George. A Statistical Analysis in Psychology and Education. 3rd.ed., New York, McGraw-Hill Book Company, 1971. 492 p.
- Gardner R.C. and Lambert W.E. Attitude and Motivation in Second Language Learning. Newbury House Publishers. Inc., 1972. 316 p.
- Gates, Arthur I. Improve of Reading. 3rd.ed., New York, Macmillan, 1942. 657 p.
- Girard Denis. "Motivation : the Responsibility of the teacher," English Language Teaching Journal. 102, January, 1979.
- Glatthorn, Allen A. "The Small Group Instruction," Encyclopedia of Education. Edited by Lee C. Deightpn, VIII (1971)
- Goldenberg, Carl T. "Discussion and Writing Groups," English Teaching Forum. XX (2) : 43 - 44, April, 1982,
- Goodman, Kenneth S. "Analysis of Oral Reading Miscues : Applied Psycholinguistics," in Psycholinguistics and Reading. p. 158 - 176, New York : Holt, Rinehart and Winston, 1977.
- _____. "Reading : A Psycholinguistic Guessing Game," in Theoretical Models and Process of Reading. 1970. p. 489.
- _____. "The Know-More and the Know-Nothing Movements in Reading : A Personal Response," Language Arts. V.6, 1979. p. 657 - 663.

- Goodman, Kenneth S. Language Literacy. Boston, London and Hefley, Routledge & Regan Paul Ltd., 1982. 305 p.
- Goodman, Kenneth S., and Niels, Oliver S. eds. Reading : Process and Progress. Illinois : National Council of Teachers of English, 1970.
- Gully, Halbert E. "The Group in Discussion," in Discussion Conference and Group Process. p. 63, New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1963.
- Harris, Albert J. and Edward R. Sipay. How to teach Reading. New York, Longman Inc., 1979. 631 p.
- Harris, David. Testing English as a Second Language. New York, McGraw-Hill, 1969. 157 p.
- Heys, Frank. "The theme - a - week assumption : A report of an experiment," English Journal. 51(5) : 320 - 322, 1962.
- Hogan, Thomas P. "Students' Interests in Writing Activities," Research in the Teaching of English. 2 : 119 - 126, May, 1980.
- Hudson, Thom. "The Effects of Induced Schemata on the Short Circuit, in L2 Reading : Non-Decoding Factors in L2 Reading Performance," Language Learning. 32 : 1 - 31, January, 1982.
- Khamar, Nayef. "Motivation and the Young Foreign Language Learner," English Language Teaching Journal. 31 (July 1971) : 103 - 111.
- Krashen, Stephen D. "The case for Narrow Reading : Tesol Newsletter. 15 : 23, 1981.
- _____. Krashen, Stephen D. Writing : Research, Theory and Applications. 1st.ed., California, Pergamon Press, 1984. 49 p.
- Krashen, Stephen D. and Tracy D. Terrell. The Natural Approach : Language Acquisition in the Classroom. Oxford : Pergamon Press, 1983. 183 p.

- Lado, Robert. Language Testing, the Construction and Use of Foreign Language Test, a Teacher's Book. London, London, Longman, 1961. 389 p.
- Lado, Robert. Language Teaching : A Scientific Approach. New York, McGraw-Hill, 1964. 239 p.
- Mccrimon, P.M. James M. Writing with a Purpose Shorted. Boston : Houghton Millin Company, 1978.
- Medley, Frank W. "Reading Assignments Versus Reading Instruction : Native Language Strategies and Techniques for Use in the Foreign Language Classroom," in Personalizing Foreign Language Instruction : Learning Styles and Teaching Options. Renate A. Schulz Illinois : National Textbook Company, 1977. p. 30.
- Meyer, Bonnie J.F. David M. Brandt and George J. Bluth. "Use of Top-level Structure in Text : Key for Reading Comprehension of Ninth-grade Students," Reading Research Quarterly. 17(1) : 72 - 103, 1980.
- Miller, Bonnie L. "Reading and Writing : Is There a Connection ," Education Resources Information Centre. 44 : cs 207262, June, 1982.
- Moscowitz, Gertrude. Caring and Sharing in the Foreign Language Class : A Sourcebook on Humanistic Techniques. Mass, Newburry House Publishers, Inc., 1978. 343 p.
- Murray, Henry A. Exploration in Psychology : A Clinical and Experimental Study of Fifty Men of College Age. New York, Oxford University Press. 1983.
- Nalson Robert and Jacobovite, Leon A. Motivation in Foreign Language and the "New" Student. Reports of the Working Commuttees New York, Northeast Conference on Teaching of Foreign Language. 1970.
- New Well, Allen and Simon Herbert. Human Problem Solving New Jersy, Preitice-Hall Englewood Cliffs, 1970. 920 p

- Oleva, Peter F. The Teaching of Foreign Language. New Jersey, Practice Hall, 1969. 352 p.
- Patricia, Johnson. "Acquisition of Schema for Comprehension and Communication : A Study of the Reading - Writing Relationship in ESL. RELC Journal. 17(1) : 1 - 13, June, 1986.
- Patterson, C.H. Humanistic Education. New Jersey, Prentice-Hall, Inc., 1973. 293 p.
- Patty, Walter T., Dorothy C. Petty, and Marjorie F. Becking. Experience in Language : Tools and Techniques for Language Arts Methods. 4th.ed., Allyn and Bacon Inc., 1985. 498 p.
- Paulston, Christina Bratt, and Bruder, Mary Newman. Teaching English as a Second Language : Techniques and Procedures. Cambridge, Mass, Winthrop, 1976. 259 p.
- Pimsleur, Donald M. Sunlund, and Ruth M. McIntyre 1966. Under Achievement in Foreign Language. New York, Modern Language Association Materials center.
- Pinter, Donna Dac Kreweal. "The Effects of an Academic Game on the Spelling Achievement of Third Grades," Dissertation Abstracts International. 21710-A August, 1977.
- Quiocho, Alice M. "The Effects of Schema Development Strategies on fifth-sixth Graders' Comprehension of, Responses to, and Interest in Historical Fiction : A Classroom Study," Dissertation Abstracts International. V.45, May, 1985. 3315-A
- Raz, Hana. "Role-playing in Foreign Language Learning," TESOL Quaterly. 17(1) : 134, March, 1983.
- Read, Siew-Hean. "staging Group Activities in the Classroom," Guideline : A Periodical for Classroom Language Teachers. 4(2) : 1 - 9, December, 1982.
- Redfield, Michael. "Role-Play Dialogues : An Exellent Way to Practice Skill Using," English Teaching Forum. 19(3) : 36, July, 1981.

- Rigg, Pat. "Beginning to Read in English the LEA Way," in Reading English as a Second Language : Moving from Theory. p.81 - 90, Ed., by William Diehl and others. Monographs in Language and Reading Study 4. Bloomington. Indiana University, 1981.
- River, Wilga M. and Temperly, Marry S. A Practical Guide to the Teaching of English as a Second or Foreign Language. New York, Oxford University Press, 1978. 399 p.
- Rogers, Carl R. Freedom to Learn : A View of What Education Might Be. Columbus, Ohio, E.C. Merrill Publishing Co., 1969. 310 p.
- Ruth, Parker E. "Small Group Cooperative Learning Improving Academic Social Gains in the Classroom," MASS Bulletin. 69(479) : 48 - 56, March, 1985.
- Silberstein, Sandra. "Let's Take Another Look at Reading : Twenty-Five Years of Reading Instruction," FORUM. Volume XXV(4), October, 1987.
- Skelton, John. "Retelling Stories," English Teaching Forum. 19 : 2, Volume VXXII(4) : 11 - 13, October, 1984.
- Somboontakerng T. "Role playing and the Use of Oral Communication to Students from the Faculty of Fine Arts and Applied Arts," THAI/TESOL'S OCCASION PAPERS. 1 : 104 - 108, January, 1985.
- Stevenson, Robert M. "Using Slides to Improve Reading Comprehension," English Teaching Forum. 11 : 2 - 8, 1973.
- Stewart, Murray F, "Freshman Sentence - Combining : A Canadian Project," Research in the Teaching of English. 257 - 268, December, 1978.
- Strackbein, Deanna L. "Effects of Schema-Building Vocabulary Instruction on Word-Meaning knowledge and Reading Comprehension," Dissertation Abstracts International. V.45, February, 1985. p. 2468-A.

Thomas, Freddy Lavel. "The Extent of the Relationship between Reading Achievement and Writing Achievement among College Freshmen," Dissertation Abstracts International. 37(10) : 6320A, April, 1977.

Valette, Rebecca M. Modern Language Testing. A Handbook, New York, Harcourt, Brace, 1967. 200 p.

Verba, Sidney, Small Group and Political Behavior : A Study of Leadership. Princeto, New Jersey. Princeton University Press, 1961. 273 p.

Walker, Richard F. The English Used by Entering Children at Traeger Park School. Canberra : Australian Curriculum Development Centre Occasional Paper 11, 1983.

Walker, Richard F., B.J. Bartlett and S. Rattanavich. Teacher's Notes on a Program of Concentrated Language Encounter Teaching. October, 1984.

Weinberg, Carl, Humanistic Foundation of Education. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, 1972.

Williams, Joyce F. "An Investigation of the Effects of Two Methods of Survey on the Accuracy of Prereading Schema, when Controlling for Prior Knowledge and Ability," Dissertation Abstracts International. V.45, May, 1984. p. 634-A.

Wong, Chiung - Chu. "Roleplays in the English Classroom," English Teaching Forum. 21(1). 43 - 44, January, 1983.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- เนื้อหาที่ใช้ 3 เรื่อง
- แผนการสอนของกลุ่มทดลองจำนวน 3 แผน และกลุ่มควบคุมจำนวน 3 แผน

When You Talk to a Monkey

When you talk to a Monkey
He seems very wise.
He scratches his head,
And he blinks both his eyes;
But he won't say a word,
He just swings on a rail
And makes a big question mark
Out of his tail

Rowena Bennett

The Best Beast in the Jungle

One day, a lion wakes up in the jungle. He feels very good. He looks at himself in the mirror. "Oh, you are a beautiful beast," he says to himself. The sun is shining, so the lion goes for a walk.

Soon he meets a monkey. "Hey monkey," he says. "Who's the strongest beast in the jungle ?"

"You are," says the monkey.

"That's right," says the lion, and he walks on.

In a while, he meets a zebra. "Hey zebra," he shouts. "Who's the strongest and smartest beast in the jungle ?"

"You are," says the zebra.

"Right ." says the lion, and he walks on.

In a while, he meets a parrot. "Hey parrot," he cries. "Who's the strongest, smartest, and fastest beast in the jungle ?"

"You are," says the parrot.

"Right again !" says the lion, and he walks on.

In a while, he meets a snake. "Hey snake," shouts the lion. "Who's the strongest, smartest, fastest, and most beautiful beast in the jungle ?"

"You are," says the snake.

"That's exactly right ." Now the lion feels very, very good. He feels better than any other beast in the whole jungle !

BUT,.....

Now he meets an elephant. He meets the biggest, oldest, and strongest elephant in the whole jungle. And this elephant thinks he is the best beast in the jungle.

But the lion says, "Hey elephant ! Who's the strongest, smartest, fastest, most beautiful and most wonderful beast in the whole jungle ?"

The elephant looks at the lion for a minute. Then he picks up the lion with his trunk, throws him high into the air, and when he lands.....THURUMP ! jumps on him !

The lion gets up very slowly and says, "Gee, why are you so angry ? It's not my fault you don't know the answer !"

A PAPER WEIGHT OR ORNAMENT

You will need :

a stone as big as your fist from the beach or garden

poster paints

varnish

a small piece of felt

Step 1 Wash the stone well to remove any sand or earth.

Step 2 With a pencil, draw flowers on your own design on the stone.

Step 3 Paint your design with poster paints.

Step 4 When the paint is dry varnish the surface of the stone.

Step 5 Glue a circle of felt underneath the stone, so that it does not scratch the furniture.

แผนการสอนที่ 1 วิชา อ 021
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 กลุ่มทดลอง

เรื่อง When You Talk to a Monkey

เวลา 4 คาบ

จุดประสงค์การเรียนรู้

การอ่าน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน
3. นักเรียนสามารถ แปลความ ตีความ ขยายความ ประโยคและเหตุการณ์ของเรื่องได้อย่างถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องได้อย่างถูกต้อง
5. นักเรียนอ่านข้อความสั้น ๆ แล้วตอบคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่อ่านได้

การเขียน

1. นักเรียนสามารถสะกดยคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเติมคำที่พ้องในข้อความได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
3. นักเรียนใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนได้อย่างถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถเขียนประโยคและข้อความตามคำบอกได้
5. นักเรียนสามารถเรียงคำ หรือวลีให้เป็นประโยคที่ถูกต้องได้

อุปกรณ์

1. รูปภาพ	4. กระดาษแผ่นใหญ่
2. Worksheet	5. สีเมจิก
3. บัตรคำ	

กิจกรรมการเรียนการสอน

ภาพที่ 1

ขั้นที่ 1 ครูทักทายนักเรียน แล้วแสดงภาพลิงให้นักเรียนดู ครูอ่านโคลงซึ่งบรรยายลักษณะอาการของลิงพร้อมทั้งให้ความหมายด้วยคำพูดง่าย ๆ

ขั้นที่ 2 ครูอ่านและสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับโคลงไปทีละตอน เช่น

When You Talk to a Monkey

ครูถาม T : Have you ever seen a monkey ?

นักเรียน S : (.....)

- He seems very wise.

T : Do you think the monkey is wise ?

S : (.....)

- He scratches his head,

- And he blinks both his eyes;

T : What does the monkey do ?

S : (.....)

- But he won't say a word,

T : Can the monkey say ?

S : (.....)

- He just swings on a rail.

T : Where does he swing ?

S : (.....)

- And makes a big question mark.

- Out of his tail.

T : How does he make a big question mark ?

S : (.....)

T : Can you see a big question mark ?

S : (.....)

2.1 ครูอ่านโคลงซ้ำอีกครั้งและเน้นตอนที่สำคัญ ๆ ประโยคที่สำคัญ ๆ
หลาย ๆ ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านตามไปเรื่อย ๆ จนจบ

2.2 ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 10 คน เพื่อแสดงบทบาทสมมติ โดยแต่ละกลุ่ม
เตรียมการดังนี้ คือ นักเรียน 5 คน ออกมาแสดงเป็นลิง ทำท่าตามเพื่อนบรรยาย
นักเรียนที่เหลือจะเป็นผู้บรรยายพร้อมกับครู แล้วผลัดกันแสดงจนครบทุกคนและทุกกลุ่ม
จนนักเรียนสามารถจำเรื่องและจำข้อความสำคัญ ๆ ที่ต้องการเน้นได้แล้ว

คาบที่ 2

ขั้นที่ 3 ครูเขียนเรื่องที่อ่านลงในกระดานแผ่นใหญ่ ก่อนเขียนครูจะใช้คำถามถามนักเรียน
เสียก่อนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านเพื่อเป็นการเตือนความจำ ดังนี้

ครูถาม T : What is the story about ?

What does he do ?

Where does he swing ?

How does he make a big question mark ?

3.1 ครูลงมือเขียน ในขั้นตอนนี้ นักเรียนสามารถแตกศัพท์บางคำออกไปได้
เช่น เปลี่ยนแปลงตัวละครบางตัวหรือสถานที่ แต่ยังคงโครงสร้างประโยคเดิม การแตก
ศัพท์นั้นนักเรียนต้องยอมรับและเห็นพ้องต้องกันว่าเป็นแล้ว ครูเป็นผู้ตัดสินและลงมือเขียนให้
ด้วยตัวพิมพ์รวมทั้งเครื่องหมายวรรคตอนด้วย ทุกครั้งที่เขียนครูควรอ่านคำทุกคำที่เขียน
ไปพร้อม ๆ กับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความเคยชินกับตัวอักษรหรือคำต่าง ๆ
เหล่านั้น เมื่อช่วยกันเขียนเรื่องเสร็จแล้ว ครูอาจเว้นที่ไว้ในแต่ละตอนเพื่อให้นักเรียน
ออกมาวาดภาพประกอบให้ตรงกับข้อความที่เขียนแล้วนักเรียนช่วยกันอ่านเรื่องย้อนไป
ย้อนมาตามไปด้วยเพื่อเข้าใจความหมายของเรื่องได้อย่างแม่นยำ

ชั้นที่ 4 ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 10 คน ช่วยกันเขียนเรื่องตามเรื่องที่เขียนไว้ใน
ชั้นที่ 3 ลงในหนังสือเล่มใหญ่ (Big Book) โดยนักเรียนในกลุ่มแบ่ง
หน้าที่กันทำงาน เช่น เป็น บรรณาธิการ คนเขียนตัวอักษร คนวาดภาพประกอบ
คนระบายสี คนตัดต่อภาพ ฯลฯ ครูคอยช่วยเหลือและตรวจสอบความถูกต้อง

คาบที่ 3 และคาบที่ 4

ชั้นที่ 5 ให้นักเรียนเล่นเกมทางภาษา เช่น

5.1 ครูพูดคำศัพท์ในบทเรียน แล้วให้นักเรียนคนหนึ่งออกมาชี้คำ ๆ นั้น
ในหนังสือเล่มใหญ่ โดยให้นักเรียนที่เหลือเป็นผู้ตัดสินว่าถูกต้องหรือไม่

ครูถาม T : Point to the word "scratches".

S : (ชี้คำ)

ครูถาม T : Is it right ?

Class : Right. (ถ้าชี้ถูก)

5.2 ครูนำบัตรคำทั้งหมดใส่ไว้ในที่ธนาคารบัตรคำ ครูพูดคำศัพท์ในบทเรียน
ให้นักเรียนคนหนึ่งออกมาหยิบบัตรคำที่ธนาคารบัตรคำมาเทียบกับหนังสือเล่มใหญ่ว่า
เป็นคำคำเดียวกันหรือไม่ โดยให้นักเรียนที่เหลือเป็นผู้ตัดสินว่าถูกหรือไม่

5.3 ให้นักเรียนเล่นเกมโคลง โดยครูลองเอามือปิดคำบางคำในบทเรียน
เช่น ครูลองเอามือปิดคำว่า "wise" แล้วให้นักเรียนคนหนึ่งมาหยิบบัตรคำที่ธนาคาร
บัตรคำไปไว้แทนที่คำนั้น โดยให้นักเรียนคนอื่น ๆ เป็นผู้ตอบว่าถูกหรือผิด

5.4 เกม "tic tac toe" หรือการเล่นเกมจ้ำจี้ในภาษาไทย

ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม แต่ละกลุ่มได้บัตรคำคนละ 1 ชุด เอาบัตรคำทั้งหมด
เรียงคว่ำไปบนพื้น ช่วยกันร้องเพลง "Tic tac toe, here I go, where is
it I do not know" นักเรียนคนที่ชี้ตามเพลง เมื่อถึงคำว่า know ได้
บัตรคำใดก็หยิบขึ้นมาดูเทียบกับหนังสือเล่มใหญ่ว่าเป็นคำใด หรือจะนำบัตรคำมาต่อกัน
เป็นประโยค กลุ่มใดเสร็จก่อนเป็นผู้ชนะ

- 5.5 ให้นักเรียนคนหนึ่งออกมาพูดประโยคในบทเรียน เพื่อน ๆ ที่เหลือนำคำต่าง ๆ มาเรียงให้เป็นประโยค กลุ่มใดเสร็จก่อนเป็นผู้ชนะ
- ขั้นที่ 6 ประเมินผล ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านมีลักษณะเป็นแบบทดสอบโคลง ครูเป็นผู้แนะนำและอธิบาย หลังจากทำแบบฝึกหัดแล้ว

แผนการสอนที่ 2 วิชา อ 021

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มทดลอง

เรื่อง The Best Beast in the Jungle

เวลา 5 คาบ

จุดประสงค์การเรียนรู้

การอ่านและการเขียน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน
3. นักเรียนสามารถแปลความ ที่ความ ขยายความ ประโยคหรือเหตุการณ์ของเรื่องได้อย่างถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถเรียงลำดับ เหตุการณ์ของ เรื่องได้อย่างถูกต้อง
5. นักเรียนอ่านข้อความสั้น ๆ แล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
6. นักเรียนสามารถสะกดคำได้อย่างถูกต้อง
7. นักเรียนสามารถเติมคำศัพท์ลงในข้อความได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
8. นักเรียนสามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการ เขียนได้อย่างถูกต้อง
9. นักเรียนสามารถเรียงคำ วลี เครื่องหมายวรรคตอนให้เป็นประโยคที่ถูกต้องได้
10. นักเรียนสามารถเขียนประโยคและข้อความตามคำบอกได้

อุปกรณ์

1. รูปภาพ 8 รูป
2. Worksheet
3. บัตรคำ
4. กระดาษแผ่นใหญ่
5. สี ปากกาเมจิก

กิจกรรมการเรียนรู้

คาบที่ 1

ขั้นที่ 1 ครูทักทายนักเรียน ครูแสดงภาพประกอบเนื้อเรื่องให้นักเรียนดู แล้วอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง พร้อมทั้งอธิบายความหมายคำพ้องๆ

ขั้นที่ 2 ครูอ่านและถามหรือสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านไปที่ละตอน ดังนี้
ตอนที่ 1 (ครูอ่านพร้อมทั้งแสดงภาพประกอบ)

One day, a lion wakes up in the jungle. He feels very good. He looks at himself in the mirror. "oh, you are a beautiful beast," he says to himself. The sun is shining, so the lion goes for a walk,

คำถาม T : What does the lion think of himself ?

ตอนที่ 2 (ครูอ่านพร้อมทั้งแสดงภาพประกอบของตอนที่ 2)

Soon he meets a monkey. "Hey monkey," he says.

"who's the strongest beast in the jungle ?"

"You are," says the monkey

"That's right," says the lion, and he walks on.

In a while, he meets a zebra. "Hey Zebra," he shouts.

"Who's the strongest and smartest beast in the jungle ?"

"You are," says the zebra.

"Right " says the lion, and he walks on.

In a while, he meets a parrot. "Hey parrot," he cries. "Who's the strongest, smartest, fastest, and most beautiful beast in the jungle ?"

"You are," says the parrot.

"Right again!" says the lion, and he walks on.

In a while, he meets a snake. "Hey snake," shouts the lion. Who's the strongest, smartest, fastest, and most beautiful beast in the jungle ?"

"You are," says the snake.

"That's exactly right!" Now the lion feels very, very good. He feels better than any other beast in the whole jungle!

กรุณาม T : What does the lion ask the monkey, the zebra, the parrot and the snake ?

What do these animals answer him ?

How does the lion feel ?

ตอนที่ 3 (ครูอ่านพร้อมทั้งแสดงภาพประกอบของตอนที่ 3)

BUT...

Now he meets an elephant. He meets the biggest, oldest, and strongest elephant in the whole jungle. And this elephant thinks he is the best beast in the jungle.

But the lion says "Hey elephant! Who's the strongest, smartest, fastest, most beautiful AND most wonderful beast in the whole jungle ?"

The elephant looks at the lion for a minute. Then he picks up the lion with his trunk, throws him high into the air, and when he lands...THURUMP! jumps on him !

The lion gets up very slowly and says, "Gee, why are you so angry ? It's not my fault you don't know the answer!"

ครูถาม T : What animals doesn't agree with the answer ?

What does he do with the lion ?

What does he do when the lion land ?

What does the lion think ?

Do you agree with the answer ? Why ?

2.1 ครูอ่านเรื่องซ้ำอีกครั้งและเน้นข้อความหรือประโยคสำคัญ ๆ ที่ต้องการเน้นหลาย ๆ ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านตามไปเรื่อย ๆ จนจบ

ตอนที่ 2 และตอนที่ 3

2.2 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมาแสดงบทบาทสมมติจากเรื่องที่อ่าน

นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมาแสดงเป็นสัตว์ต่าง ๆ ตามเนื้อเรื่อง โดยนักเรียนที่เหลือเป็นผู้เล่าอ่านบรรยายเรื่องพร้อม ๆ กับครู ผลัดกันอ่านและแสดงจนกว่าครูจะเห็นว่านักเรียนจำเรื่องและจำข้อความสำคัญ ๆ ที่ต้องการเน้นได้แล้ว

ขั้นที่ 3 ครูเขียนเรื่องที่อ่านลงในกระดาษแผ่นใหญ่ ก่อนลงมือเขียนครูจะใช้คำถามซักถามนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านเสียก่อนเพื่อเป็นการเตือนความจำนักเรียนดังนี้

ครูถาม T : What kind of animals do you meet in the story ?

What does the lion think of himself ?

What kind of animals agree with him ?

What animals does not agree with him ?

Why ?

จากนั้นจึงเริ่มลงมือเขียน ก่อนเขียนครูจะถามนักเรียนว่า จะเขียนอะไร ต่อไป อย่างไร ในขั้นตอนนี้ นักเรียนสามารถแตกศัพท์ออกไปได้ แต่ยังคงโครงสร้างเดิมไว้ เช่น เปลี่ยนแปลงตัวละครบางตัว นักเรียนอาจเปลี่ยนจาก parrot เป็น crow โดยนักเรียนต้องยอมรับและเห็นพ้องต้องกันว่าถูกต้อง ครูเป็นผู้ตัดสินและช่วยเขียนให้

ด้วยตัวพิมพ์ รวมทั้งเครื่องหมายวรรคตอนด้วย ทุกครั้งที่เขียนครูอ่านคำทุกคำที่เขียนพร้อม ๆ ไปกับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความเคยชินกับตัวอักษรหรือคำต่าง ๆ เหล่านั้น เมื่อเขียนเรื่องเสร็จแล้ว ครูอาจเว้นที่ไว้ให้นักเรียนวาดภาพประกอบ แล้วนักเรียนช่วยกันอ่านเรื่องย้อนไปย้อนมาตามไปด้วยเพื่อความเข้าใจความหมายของข้อความนั้น ๆ ใค้อย่างแม่นยำ

ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ช่วยกันเขียนเรื่องที่ได้อ่านในขั้นที่ 3 ลงเป็นเล่มในหนังสือเล่มใหญ่ (Big Book) นักเรียนแบ่งหน้าที่กันทำงานภายในกลุ่ม เช่น เป็นบรรณาธิการ คนเขียนตัวอักษร คนวาดภาพประกอบ คนระบายสี คนคัดลอกภาพ ฯลฯ ครูคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ (นักเรียนสามารถทำนอกเวลาเรียนได้)

คาบที่ 4 และคาบที่ 5

ขั้นที่ 5 ให้นักเรียนเล่นเกมทางภาษา โดยครูนำหนังสือเล่มใหญ่ของนักเรียนมาจัดกิจกรรมทางภาษา ดังนี้

5.1 เกมโคลง โดยครูลองเอามือปิดกับางคำในหนังสือเล่มใหญ่ แล้วให้นักเรียนคนหนึ่งไปหยิบบัตรคำที่ธนาคารปริศนา มาเทียบดู โดยนักเรียนที่เหลือเป็นผู้ตอบว่าถูกต้องหรือไม่

5.2 เกมจั่วจี้ในภาษาไทย หรือเกม "Tic tac toe"

เอาบัตรคำทั้งหมดกว่าหน้าลงบนพื้น ช่วยกันร้องเพลง "Tic tac toe, here I go, where is it I do not know" นักเรียนคนที่ชี้ตามเพลงเมื่อถึงคำว่า know ได้บัตรคำใดก็หยิบขึ้นมา นำมาเทียบกับหนังสือเล่มใหญ่ว่าเป็นคำใด โดยนักเรียนที่เหลือเป็นผู้ตอบว่าถูกต้องหรือไม่

5.3 ครูแจกบัตรคำกลุ่มละ 1 ชุด ให้นักเรียนคนหนึ่งออกมาสุ่มประโยคหนึ่งในบทเรียนแต่ละกลุ่มนำบัตรคำมาเรียงกันให้เป็นประโยคที่ถูกต้องรวมทั้งเครื่องหมายวรรคตอนด้วย กลุ่มใดเสร็จก่อนเป็นผู้ชนะ

5.4 ให้นักเรียนเขียนตามคำบอก หลังจากนั้นครูเฉลยบนกระดานโดยให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจ

ขั้นที่ 6 ประเมินผล โดยทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านแบบโคลง ครูจะให้คำแนะนำและอธิบายเพิ่มเติมถ้านักเรียนมีปัญหา หลังจากทำแบบฝึกหัดแล้ว

แผนการสอนที่ 3 วิชา อ 021

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มทดลอง

เรื่อง A Paper Weight or Ornament

เวลา 4 คาบ

จุดประสงค์การเรียนรู้

การอ่านและการเขียน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน
3. นักเรียนสามารถ แปลความ ตีความ ขยายความ ประโยคหรือเหตุการณ์ของเรื่องได้อย่างถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถเรียงลำดับขั้นตอนในการประดิษฐ์สิ่งของได้ถูกต้อง
5. นักเรียนตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้
6. นักเรียนสามารถสะกटकาศัพท์ได้
7. นักเรียนสามารถเติมคำศัพท์ลงในประโยคหรือข้อความได้อย่างถูกต้อง
8. นักเรียนใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนได้อย่างถูกต้อง
9. นักเรียนสามารถเรียงคำ วลี เครื่องหมายวรรคตอนให้เป็นประโยคที่ถูกต้องได้

อุปกรณ์

1. หินทับกระดาษ
2. บัตรคำ
3. Worksheet
4. กระดาษแผ่นใหญ่
5. สี ปากกาเมจิก

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ตอนที่ 1

ขั้นที่ 1 ครูสาธิตวิธีทำหินหนักกระดาษ (ในการสาธิต ครูได้เตรียมของสำเร็จรูปไว้ตามขั้นตอนแล้ว) ครูเล่าขั้นตอนในการทำพร้อมทั้งอธิบายความหมายด้วยคำพูดง่าย ๆ

ขั้นที่ 2 ครูอ่าน ถามและสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ดังนี้

ครูอ่าน A Paper Weight or ornament

ครูถาม What do we use it for ?

ครูอ่าน You will need :

a stone as big as your fist from the beach or garden
poster paints
varnish
a small piece of felt

ครูถาม What will you need in Making A Paper Weight ?
(.....)

ครูอ่าน

step 1 Wash the stone well to remove any sand or earth.

step 2 With a pencil, draw flowers or you own design on the stone.

ครูถาม What do you do first ?

What do you do then ?

ครูอ่าน

step 3 Paint your design with poster paints.

ครูถาม Why must you draw flowers and paint them on the stone?
stone ?

step 4 When the paints is dry varnish the surface of the stone.

step 5 Glue a circle of felt underneath the stone, so that it does not scratch the furniture.

ครูถาม Why must you glue a circle of felt underneath the furniture ?

2.1 ครูอ่านขั้นตอนในการทำซ้ำอีกครั้งและเน้นข้อความหรือประโยคที่สำคัญ ๆ ที่ต้องการเน้นหลาย ๆ ครั้ง แล้วให้นักเรียนอ่านตามไปเรื่อย ๆ จนจบ

2.2 ครูให้นักเรียนประดิษฐ์หินทับกระดาษ (นักเรียนสามารถเอาไปทำนอกเวลา)

คาบที่ 2

ขั้นที่ 3 ครูเขียนขั้นตอนในการทำลงในกระดาษแผ่นใหญ่ ก่อนเขียนครูจะถามนักเรียนก่อนเสมอว่า จะเขียนอะไร อย่างไร ขั้นตอนใด เพื่อเป็นการเตือนความจำของนักเรียน จากนั้นครูลงมือเขียนให้ด้วยตัวพิมพ์ รวมทั้งเครื่องหมายวรรคตอนด้วย ทุกครั้งที่เขียนครูอ่านคำทุกคำที่เขียนไปพร้อม ๆ กับนักเรียนด้วย เพื่อให้ นักเรียนเคยชินกับตัวอักษรหรือคำต่าง ๆ เหล่านั้น เช่น

ครูถาม What will you need for making it ?

What do you do first ?

What do you do next ?

What do you do then ?

Why must you draw flowers on the stone ?

Why must you glue a circle of felt underneath the stone ?

ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ช่วยกันเขียนเรื่องในขั้นที่ 3 ลงในหนังสือเล่มใหญ่
นักเรียนภายในกลุ่มช่วยกันทำงานตามหน้าที่ เช่น เป็นบรรณาธิการ คนเขียน
ตัวอักษร คนวาดภาพประกอบ คนระบายสี ฯลฯ ครูคอยช่วยเหลือแนะนำ

คาบที่ 3 และคาบที่ 4

ขั้นที่ 5 ให้นักเรียนเล่นเกมทางภาษา โดยใช้หนังสือเล่มใหญ่ของนักเรียนเป็นพื้นฐาน

5.1 ครูพูดคำศัพท์ แล้วให้นักเรียนคนหนึ่งออกมาชี้คำคำนั้นในหนังสือเล่มใหญ่
นักเรียนคนอื่น ๆ จะเป็นผู้ตอบว่าถูกต้องหรือไม่

5.2 เล่นเกมโคลซ โดยครูลองเอามือปิดคำบางคำ และให้นักเรียนคนหนึ่ง
ไปหยิบบัตรคำที่ธนาคาร บัตรคำมาเทียบดู นักเรียนคนอื่น ๆ จะเป็นผู้ตอบว่าถูกต้อง
หรือไม่

5.3 เกมเรียงบัตรคำ แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม ๆ แต่ละกลุ่มจะได้บัตรคำกลุ่มละ
1 ชุด ให้นักเรียนคนหนึ่งออกมาพูดประโยคหนึ่งในบทเรียน นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกัน
ภายในกลุ่มนำบัตรคำมาเรียงกันเป็นประโยคนั้นให้ถูกต้อง กลุ่มใดเสร็จก่อนเป็นผู้ชนะ

ขั้นที่ 6 ประเมินผล โดยการทบทวนฝึกหัดทดสอบความเข้าใจ ครูให้นักเรียนทบทวน
ฝึกหัดโคลซ ครูจะให้คำแนะนำและอธิบายเพิ่มเติม หลังจากทบทวนฝึกหัดแล้ว

แผนการสอนที่ 1 วิชา อ 021

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มทวบกุม

เรื่อง When You Talk to a Monkey

เวลา 4 คาบ

จุดประสงค์การเรียนรู้

การอ่าน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน
3. นักเรียนสามารถแปลความ ที่ความ ขยายความ ประโยคและเหตุการณ์ของเรื่องได้อย่างถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องได้อย่างถูกต้อง
5. นักเรียนอ่านข้อความสั้น ๆ แล้วตอบคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่อ่านได้

การเขียน

1. นักเรียนสามารถสะกดคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเติมคำศัพท์ลงในข้อความได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
3. นักเรียนใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนได้อย่างถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถเขียนประโยคและข้อความตามคำบอกได้
5. นักเรียนสามารถเรียงกำหนดหรือวลีให้เป็นประโยคหรือข้อความได้อย่างถูกต้อง

อุปกรณ์

1. รูปภาพ
2. Worksheet
3. บัตรคำ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ภาพที่ 1

ขั้นที่ 1 ครูทักทายนักเรียน แล้วนำภาพเกี่ยวกับเรื่องที่จะสอนให้นักเรียนดู คือภาพลิง
ครูทักทายกับนักเรียนดังนี้

T : Good morning class. What is it ?

Where is it ?

What is it doing in this picture ?

ขั้นที่ 2 ครูแจ้งจุดประสงค์ในการเรียนว่า เพื่อความเพลิดเพลิน และนักเรียนควรจะ
มีความสามารถในการอ่านตลอดจนมีความสามารถทางการเขียนถึงจุดประสงค์
ที่กำหนดให้

ขั้นที่ 3 ครูทบทวนความรู้เดิมที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่จะเรียน ในคำค้นศัพท์
โครงสร้าง ส่วนต่าง ๆ เช่น คำค้นศัพท์ ครูจะทบทวนเกี่ยวกับชนิดของ
สัตว์ต่าง ๆ โดยถามว่า

T : What kind of animals do you see at the zoo ?

คำค้นโครงสร้าง ครูจะทบทวนเรื่อง Verb to be

ขั้นที่ 4 ครูเสนอบทเรียนใหม่ ครูอธิบายศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ ดังนี้

4.1 ครูอธิบายคำศัพท์โดยใช้บัตรคำ หรือบางคำใช้การแสดงท่าทางประกอบ
และให้นักเรียนจดคำศัพท์

wise = ฉลาด blink = กระพริบตา

scratch = เกาศีรษะ swing on a rail = ไต่บนราว

4.2 ครูอธิบายโครงสร้างไวยากรณ์ Present Simple Tense
ว่ามีรูปแบบดังนี้

ประธานเอกพจน์ + กริยาช่องที่ 1 (เติม s หรือ es) และอธิบาย
ลักษณะการใช้ที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง พร้อมทั้งยกตัวอย่างประโยคในเนื้อเรื่องประกอบคือ

He seems very wise.

He scratches his head.

4.3 ครูอ่านนำและให้นักเรียนอ่านตาม 2 ครั้ง พร้อมอธิบายความหมาย
ดังนี้

When You Talk to a Monkey.

(เมื่อท่านพูดถึงลิง)

He seems very wise

(ดูเหมือนว่ามีฉลาดมาก)

He scratches his head,

(มันเกาศีรษะ)

And he blinks both his eyes;

(และกระพริบตาทั้งสองข้าง)

But he won't say a word,

(แต่มันจะไม่พูดอะไรสักคำ)

He just swings on a rail

(มันกระโดดไปบนราว)

And makes a big question mark

(และทำเครื่องหมายคำถามอันใหญ่)

Out of his tail.

(ออกมาจากหางของมัน)

คาบที่ 2

ขั้นที่ 5 ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงด้วยตนเอง ครูจะคอยแก้ไขคำที่นักเรียนอ่าน
ไม่ถูกต้องโดยให้อ่านซ้ำ

5.1 ครูให้นักเรียนสรุปเรื่องที่อ่าน แล้วให้ตอบคำถามด้วยปากเปล่าจาก
คำถามที่ครูกำหนดให้ ดังนี้

1. What is the story about ?

2. What does he do ?

3. Can he say any words ?
4. Where does he swing ?
5. How does he make a big question mark ?

คาบที่ 3

ขั้นที่ 6 ให้นักเรียนอ่านเรื่องซ้ำอีกครั้ง และให้ทำแบบฝึกหัดลงใน worksheet แบบฝึกหัดมีลักษณะดังนี้

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน

ตอนที่ 2 เติมคำศัพท์ลงในประโยคให้ได้ใจความ

ตอนที่ 3 ให้นักเรียนเรียงคำ วลี เครื่องหมายวรรคตอนที่กำหนดให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง

คาบที่ 4

ขั้นที่ 7 ครูตรวจแก้ไขแบบฝึกหัดครั้งที่แล้ว โดยให้นักเรียนตรวจด้วยตนเองจากเฉลยบนกระดาน ถ้านักเรียนมีข้อสงสัยให้ถามได้ ครูจะให้คำแนะนำ

ขั้นที่ 8 ครูประเมินผลโดยการสังเกตจากการอ่านและการทำแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 9 ครูและนักเรียนสรุปร่วมกันอีกครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งทบทวนคำศัพท์ในบทเรียน โดยการเขียนตามคำบอก จากนั้นให้เปลี่ยนกันตรวจ โดยครูเฉลยบนกระดาน

แผนการสอนที่ 2 วิชา อ 021

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มควบคุม

เรื่อง The Best Beast in the Jungle

เวลา 5 คาบ

จุดประสงค์การเรียนรู้

การอ่าน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน
3. นักเรียนสามารถ แปลความ ที่ความ ขยายความประโยคหรือเหตุการณ์ของเรื่องได้อย่างถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องได้อย่างถูกต้อง
5. นักเรียนอ่านข้อความแล้วสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่อ่านได้

การเขียน

1. นักเรียนสามารถสะกดคำได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเติมคำศัพท์ลงในประโยคหรือข้อความได้อย่างถูกต้อง

และเหมาะสม

3. นักเรียนใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนได้อย่างถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถเรียงคำ วลี เครื่องหมายวรรคตอนให้เป็นประโยคที่ถูกต้องได้
5. นักเรียนสามารถเขียนประโยคและข้อความตามคำบอกได้

อุปกรณ์

1. บัตรคำ
2. Worksheet

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

คาบที่ 1

ขั้นที่ 1 เริ่มนำเข้าสู่บทเรียน โดยครูทักทายนักเรียน แล้วถามนักเรียนว่า

T : Have you ever gone to the jungle ?

What kind of animals are in the jungle ?

ขั้นที่ 2 ครูแจ้งจุดประสงค์ในการเรียนว่า เพื่อความเพลิดเพลิน และนักเรียนควรจะมีความสามารถในการอ่าน และการเขียนทั้งจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

ขั้นที่ 3 ครูทบทวนความรู้เดิมที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่จะเรียน ได้แก่ คำศัพท์ชนิดของสัตว์ต่าง ๆ เช่น monkey zebra lion bear tiger parrot snake elephant

ในคาบโครงสร้างไวยากรณ์ ครูทบทวนเรื่อง Present Simple Tense

ขั้นที่ 4 ครูเสนอบทเรียนใหม่ เรื่อง The Best Beast in the Jungle.

ครูอธิบาย คำศัพท์ ส่วนรวม โครงสร้างไวยากรณ์ ดังนี้

4.1 ครูอธิบายคำศัพท์ โดยการใช้บัตรคำ แสดงท่าทางประกอบหรือยกตัวอย่าง

wake up	= ตื่น	fastest	= เร็วที่สุด
feel	= รู้สึก	most beautiful	= สวยที่สุด
mirrow	= กระจก	most wonderful	= วิเศษที่สุด
beautiful	= สวย	exactly	= อย่างแน่นอน
beast	= สัตว์ป่า	better	= ดีกว่า
jungle	= ป่า	pick up	= เก็บ
go for a walk	= ไปเดินเล่น	high	= สูง
strongest	= แข็งแรงที่สุด	fault	= ความผิด
smartest	= สว่างงามที่สุด		

4.2 ในทำนโครงสร้างไวยากรณ์ ครูอธิบายเรื่อง A Comparison of Adjective

ขั้นเท่ากัน as as

ตัวอย่าง John is as tall as Bill. .

ขั้นกว่า adjective(or)+than/or more+adjective+than

ตัวอย่าง John is bigger than Jim./Siri is more beautiful than Suda.

ขั้นสูงสุด the + adjective(est)/the most + adjective

ตัวอย่าง The elephant is the biggest beast in the Jungle.

The lion is the most beautiful beast in the jungle.

ตอนที่ 2 - 3

4.3 ครูอ่านนำและให้นักเรียนอ่านตาม 2 ครั้ง หรืออธิบายความหมาย ดังนี้
(ยกตัวอย่าง 1 ตอน)

One day, a lion wakes up in the jungle.

(วันหนึ่ง เจ้าสิงห์ก็ตื่นขึ้นมาตอนเช้าในป่า)

He feels very good.

(มันรู้สึกสดชื่นมาก)

He looks at himself in the mirror.

(มันมองดูตัวเองในกระจก)

"Oh, You are a beautiful beast," he says to himself.

โอ้ ท่านเป็นสัตว์ที่สวยงามมาก มันพูดกับตัวเอง)

The sun is shining.

(พระอาทิตย์กำลังส่องแสง)

so the lion goes for a walk.

(มันจึงไปเดินเล่น)

Soon he meets a monkey.

(ในไม่ช้า มันพบลิงตัวหนึ่ง)

"Hey monkey," he says

(เฮ้ เจ้าลิง มันพูด)

"Who's the strongest beast in the jungle ?"

(ใครแข็งแรงที่สุดในป่านี้)

"You are," says the monkey.

(ท่านไงละ ลิงพูด)

"That's right," says the lion, and he walks on.

(ใช่แล้ว สิงห์โศกพูด และเดินต่อไป)

(ครูแปลจนจบเรื่อง)

ขั้นที่ 5 ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงด้วยตนเอง และให้นักเรียนสรุปเรื่องที่อ่าน

5.1 ครูกำหนดคำถามถามนักเรียนจากเรื่องที่อ่านและให้นักเรียนช่วยกันตอบ
ด้วยปากเปล่า คำถามมีลักษณะดังนี้

1. What does the lion think of himself ?
2. What kind of animals agree with him ?
3. What animal doesn't agree with him ?
4. Why doesn't the elephant agree with him ?
5. What does the elephant do with the lion ?

คาบที่ 4

- ขั้นที่ 6 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดลงใน worksheet แบบฝึกหัดมีลักษณะดังนี้
- ตอนที่ 1 ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน
 - ตอนที่ 2 เติมคำศัพท์ สำนวนลงในประโยคหรือข้อความให้ถูกต้องเหมาะสม
 - ตอนที่ 3 เรียงลำดับเหตุการณ์ให้ถูกต้องตามลำดับเนื้อเรื่องที่อ่าน
 - ตอนที่ 4 เรียง คำ วลี เครื่องหมายวรรคตอน ให้เป็นประโยคหรือข้อความที่ถูกต้อง

คาบที่ 5

- ขั้นที่ 7 ครูตรวจแก้ไขแบบฝึกหัด โดยเฉลยบนกระดาน นักเรียนตรวจด้วยตนเอง ถ้านักเรียนสงสัยให้ถาม ครูจะให้คำแนะนำและอธิบายเพิ่มเติม
- ขั้นที่ 8 ครูประเมินผลโดยสังเกตจากการอ่านและการทำแบบฝึกหัด
- ขั้นที่ 9 ครูและนักเรียนสรุปร่วมกันอีกครั้ง พร้อมทั้งทบทวนคำศัพท์ที่เรียนไปแล้วโดยให้เขียนตามคำบอก นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจ ครูเฉลยบนกระดาน

แผนการสอนที่ 3 วิชา อ 021

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มควบคุม

เรื่อง A Paper Weight or Ornament

เวลา 4 คาบ

จุดประสงค์การเรียนรู้

การอ่าน

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนเข้าใจความหมายเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน
3. นักเรียนสามารถ แปลความ ที่ความ ขยายความ ประโยคหรือเหตุการณ์ของเรื่องได้อย่างถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถเรียงลำดับขั้นตอนของเรื่องได้อย่างถูกต้อง
5. นักเรียนอ่านข้อความแล้วสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้

การเขียน

1. นักเรียนสามารถสะกดคำได้อย่างถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถเติมคำศัพท์ลงในประโยคหรือข้อความได้อย่างถูกต้อง

และเหมาะสม

3. นักเรียนใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนได้อย่างถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถเรียงคำ วลี เครื่องหมายวรรคตอนให้เป็นประโยคหรือข้อความที่ถูกต้อง

อุปกรณ์

1. บัตรคำ
2. Worksheet
3. หินที่แกะสลัก

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

คาบที่ 1

ขั้นที่ 1 เริ่มนำเข้าสู่บทเรียน โดยครูทักทายนักเรียนแล้วถามนักเรียนว่า

T : Have you ever made an ornament ?

What things do you make ?

1.1 ครูนำหินที่แกะสลักสำเร็จรูปแล้วให้นักเรียนดูแล้วถามนักเรียนว่า

What does it use for ? How does it make ?

Do you want to know ?

ขั้นที่ 2 ครูแจ้งจุดประสงค์ในการเรียนว่า เพื่อความเพลิดเพลิน และนักเรียนควรจะมีความสามารถในการอ่านและเขียนถึงจุดประสงค์ที่วางไว้

ขั้นที่ 3 ครูเสนอบทเรียนใหม่ โดยการอธิบายคำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ ดังนี้

3.1 ครูเสนอคำศัพท์ใหม่และบอกความหมายโดยการใช้น้บัตรคำ หรือยก

ตัวอย่างประกอบ

stone	=	หิน	earth	=	ดิน
beach	=	หาดทราย			
garden	=	สวน			
a piece of felt	=	ผ้าสักหลาด 1 ชิ้น			
wash	=	ล้าง			
remove	=	กำจัดออกไป			
sand	=	ทราย			
draw	=	วาด			
design	=	ออกแบบ			
poster paint	=	สีโปสเตอร์			
dry	=	แห้ง			
vanish	=	วานิชเคลือบเงา			

glue = กาว

circle = วงกลม

furniture = เฟอร์นิเจอร์

3.2 ในด้านโครงสร้างไวยากรณ์ ครูอธิบายเรื่อง Infinitive คือกริยาช่องที่ 1 เพราะในบทเรียนเรื่องนี้ โครงสร้างไวยากรณ์จะอยู่ในรูป Infinitive นำหน้าประโยค ตัวอย่าง

Draw flowers on the stone.

3.3 ครูอ่านนำและให้นักเรียนอ่านตาม 2 ครั้ง พร้อมอธิบายความหมายดังนี้

How to make "A Paper Weight or Ornament"

(การทำหินทับกระดาษหรือเครื่องประดับ)

You will need :

(ท่านจะต้องเตรียม)

a stone as big as your fist from the beach or garden

(หินหนึ่งก้อนใหญ่เท่ากับกำมือของท่าน หินนี้ได้มาจากหาดทรายหรือสวน)

poster paints

(สีโปสเตอร์)

varnish

(น้ำมันเคลือบเงาวานิช)

a small piece of felt

(ผ้าสักหลาดชิ้นเล็ก ๆ 1 ชิ้น)

step 1 Wash the stone well to remove any sand or earth.

ขั้นที่ 1 ล้างหินอย่างดีเพื่อกำจัดเศษทรายหรือเศษดิน

step 2 With a pencil, draw flowers or your own design on the stone

ขั้นที่ 2 ค่ายคินสอ วาดดอกไม้หรือตามแต่การออกแบบของท่านเองลงบนหิน

step 3 Paint your design with poster paints.

ขั้นที่ 3 ระบายสีรูปที่ออกแบบด้วยสีโปสเตอร์

step 4 When the paints is dry varnish the surface of the stone.

ขั้นที่ 4 เมื่อสีแห้งแล้ว ทาน้ำมันเคลือบเงาว่านหินที่พื้นผิวของหิน

step 5 Glue a circle of felt underneath the stone,

ขั้นที่ 5 หากทาบที่ผ้าสักหลาดซึ่งตัดเป็นวงกลมแล้วติดไปที่ข้างใต้หิน

so that it does not scratch the furniture.

เพื่อให้วามันจะไม่ทำให้เฟอร์นิเจอร์เป็นรอย

คาบที่ 2

ขั้นที่ 4 ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงด้วยตนเอง ครูคอยแก้ไขเมื่อนักเรียนอ่านไม่ถูกต้อง โดยให้อ่านซ้ำและให้ช่วยกันสรุปขั้นตอนในการทำ

4.1 ให้นักเรียนช่วยกันตอบคำถามด้วยปากเปล่าจากคำถามที่ครูกำหนดให้

1. What does it use for ?
2. What is it made from ?
3. Why does it look beautiful ?

คาบที่ 3

ขั้นที่ 5 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดลงใน worksheet แบบฝึกหัดมีลักษณะดังนี้

ตอนที่ 1 แบบฝึกหัดโคลง

ตอนที่ 2 เรียงลำดับขั้นตอนให้ถูกต้อง

ตอนที่ 3 เติมคำศัพท์ที่เหมาะสมลงในช่องว่างให้ได้ใจความเหมาะสม

ตอนที่ 4 เรียง คำ วลี เครื่องหมายวรรคตอนให้เป็นประโยคที่ต้องการ

ตอนที่ 4

- ขั้นที่ 6 ครูตรวจแก้ไขแบบฝึกหัดโดยให้นักเรียนตรวจเฉลยบนกระดาน ครูคอยแนะนำ
เมื่อนักเรียนมีข้อสงสัย
- ขั้นที่ 7 ครูประเมินผลจากการอ่านและการทำแบบฝึกหัด
- ขั้นที่ 8 ครูและนักเรียนสรุปร่วมกันอีกครั้ง พร้อมทั้งทบทวนคำศัพท์โดยการเขียนตาม
คำบอก ครูเฉลยบนกระดาน นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจ

ภาคผนวก ข

คุณภาพของเครื่องมือ

- คุณภาพของเครื่องมือเป็นรายข้อและทั้งหมดของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ
- คุณภาพของเครื่องมือเป็นรายข้อและทั้งหมดของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตาราง 6 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถ
ทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ

ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r
1	.73	.32	21	.76	.48
2	.82	.34	22	.45	.56
3	.45	.69	23	.76	.25
4	.57	.35	24	.75	.37
5	.60	.46	25	.73	.32
6	.74	.29	26	.44	.46
7	.76	.31	27	.77	.44
8	.79	.42	28	.69	.58
9	.75	.37	29	.67	.33
10	.58	.57	30	.69	.30
11	.78	.30	31	.77	.42
12	.64	.28	32	.61	.43
13	.71	.43	33	.30	.59
14	.76	.62	34	.59	.38
15	.75	.34	35	.71	.26
16	.54	.68	36	.60	.53
17	.61	.78	37	.28	.64
18	.63	.65	38	.64	.54
19	.44	.31	39	.60	.46
20	.43	.52	40	.40	.31

หาค่าความเชื่อมั่นจากสูตร KR - 20

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\}$$

$$n = 40$$

$$\sum pq = 8.1$$

$$s_t^2 = 55.17$$

$$r_{tt} = \frac{40}{40-1} \left\{ 1 - \frac{8.1}{55.17} \right\}$$

$$= 1.03 \times 0.85$$

$$= .87$$

ตาราง 7 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	X	S ²	X	S ²	
1	3.55	0.35	2.59	0.92	4.36
2	4.59	0.92	3.14	0.98	5.18
3	4.77	0.37	3.00	1.24	6.35
4	4.32	0.79	3.14	1.46	3.93
5	3.90	2.56	2.77	1.70	2.69
6	3.95	0.99	2.68	1.46	5.29
7	4.09	0.75	2.54	0.64	6.45
8	4.23	1.61	3.27	1.06	2.82
9	3.90	1.89	2.82	1.29	3.00
10	4.59	0.54	2.72	0.96	7.79
11	4.36	1.48	3.04	1.09	4.26
12	4.23	1.42	3.27	1.35	2.74
13	4.23	1.90	2.91	0.94	3.77
14	3.68	0.80	2.77	0.75	3.50
15	4.45	0.55	3.23	0.95	4.69
16	4.36	0.43	2.77	0.75	9.35
17	4.73	0.30	3.59	1.01	5.18
18	4.95	0.49	2.82	3.87	4.84
19	4.72	0.30	3.54	1.31	4.54
20	4.27	2.06	2.59	1.21	4.54

หาค่าความเชื่อมั่นจากสูตร

$$\infty = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

$$n = 20$$

$$s_i^2 = 33.08$$

$$s_t^2 = 223.11$$

$$= \frac{20}{20-1} \left\{ 1 - \frac{33.08}{223.11} \right\}$$

$$= .89$$

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบ

- ความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ
- แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและเขียน

ภาษาอังกฤษเสริมทักษะ 021

มัธยมศึกษาปีที่ 1

เวลา 1.30 ชั่วโมง

40 คะแนน

- ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่าน จำนวน 20 ข้อ
- จุดประสงค์ เมื่อกำหนดสถานการณ์ ข้อความ หรือบทความให้ นักเรียนสามารถ
แปลความ ตีความ ขยายความ หรือเรียงลำดับเหตุการณ์ได้อย่างถูกต้อง
และเหมาะสม
- คำสั่ง จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. There is one kind of animal who lives in a cave.
Their favorite food is honey.
We can guess that :
 - a. They are bears.
 - b. They are bees.
 - c. They are bats.
 - d. They are butterflies.
2. The sun goes down and it gets dark. There is something
that looks like a bird, but it is not a bird. It has
wings. It is a little animal that flies.
We can guess that :
 - a. It is a butterfly.
 - b. It is a flying fish.
 - c. It is an insect.
 - d. It is a bat.

3. The elephant puts some water on a lion.

This means that :

- a. The elephant gets some water in his trunk and puts it on the lion.
- b. The elephant gets some water in his mouth and puts it on the lion.
- c. The elephant gets some water in his nose and puts it on the lion.
- d. The elephant gets some water in his teeth and puts it on the lion.

4. Mr. Manat lives in the country, and there is a large garden round his house. He has a lots of bees in this garden, and they make honey for him. It is very good honey because there are a lot of flowers in his garden, and the bees make their honey from the flowers.

This passage tells us that :

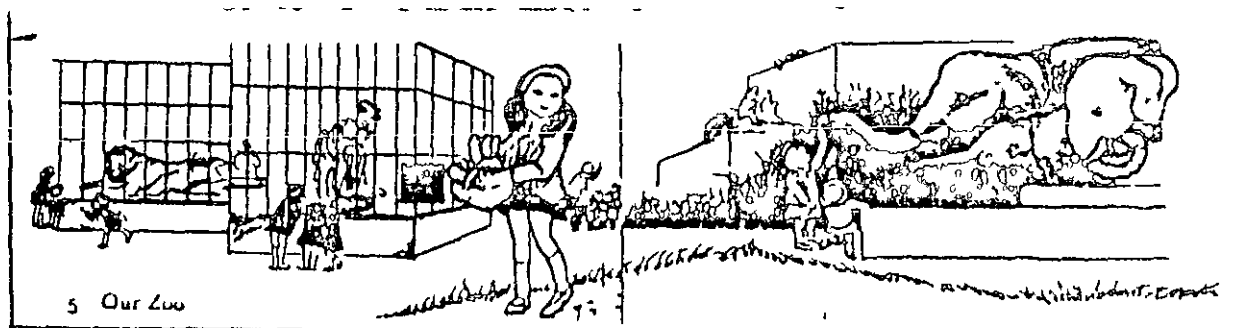
- a. The bees make good honey from a lot of flowers.
- b. The bees make good honey from a lot of flowers in Mr. Manat's garden.
- c. The bees make good honey from Mr. Manat's garden.
- d. The bees make a lot of honey from the flowers round Mr. Manat's garden.

5. It is hot. The sky is blue, and the sun is out.

"The sun is out" means :

- a. The sun is shining.
- b. The sun sets.
- c. The sun rises.
- d. The sun goes down.

Our Zoo

- 1 Jane's class is going to visit the zoo tomorrow.
- Our town has a big zoo with lots of animals in it. There are some beautiful tigers and two old lions. Lions and tigers are fierce animals, so when they are in the zoo.
- 5 They live in strong cages. They eat a lot of meat every day.

- There are also two big elephants and a baby one. Jane wants to ride on one of the elephants. The elephants are tame and kind. They eat a lot of grass every day.
- 10 They like children because they sometimes give them bread and bananas. Elephants like bananas very much.

6. The lion and the tigers live in strong cages because
 - a. they are big.
 - b. they are tame.
 - c. they are dangerous.
 - d. they are kind.
7. The passage tells us that :
 - a. The big animals are fierce animals that eat meat.
 - b. The fierce animals eat meat.
 - c. The big animals eat meat.
 - d. The fierce animals eat cake and meat.
8. Before the lions and the tigers are in the zoo, they
 - a. they were in the jungle.
 - b. they were in strong cages.
 - c. they were in caves.
 - d. they were in the park
9. In line 3 - 5, the sentence "Lion and tigers are fierce animals, so when they are in the zoo, they live in strong cages."

This sentence means that :

- a. We can't look at the lions and the tigers because they live in strong cages.
- b. We can look at the lions and the tigers in strong cages because they are fierce animals.

- c. We can look at the lions and the tigers. But cannot play with them or have them in the house. They are dangerous.
 - d. We can't look at the lion and the tigers in strong cages because they are fierce animals.
10. In line 8 - 9, the sentence "The elephants are tame and kind."

This sentence means that :

- a. They are dangerous.
- b. They are strong.
- c. They are big and dangerous.
- d. They are not dangerous.

Another day, Father and Mother take the two children to the zoo. They know that children like to go to the zoo to see many kinds of animals there.

"Let's see the monkey first," says Dave

They go to where the monkey live. Some of the monkey sit in the sun. Others jump from tree to tree.

One monkey takes a girl's hat. He runs away from another monkey who tries to take it from him.

"I like the little ones," says Sandra.

"Look at that one !

11. We can guess from the passage that :
 - a. Monkeys like to live where there are trees.
 - b. Monkeys like to live in the zoo.
 - c. Monkeys like to live with children.
 - d. Monkeys like to live in the cage.
12. In line 9, "the little ones" means
 - a. the small monkeys
 - b. the baby monkeys
 - c. the little children
 - d. the little babies

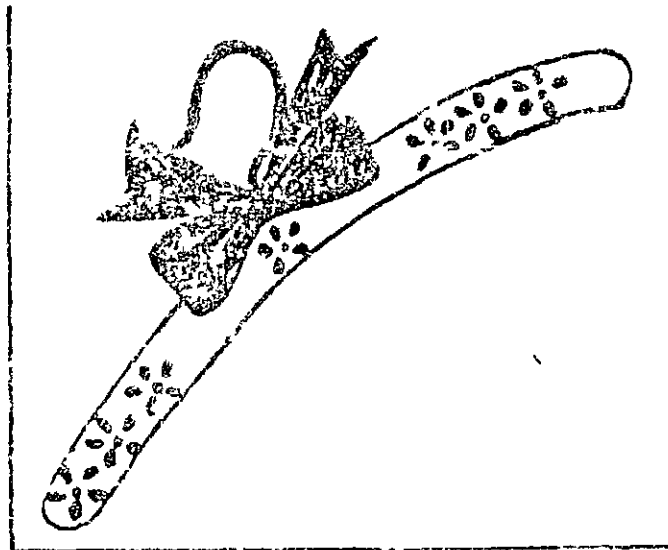
- a. I feed my dog.
- b. I make my bed and then I go to the bathroom.
- c. I have breakfast in the kitchen.
- d. I wash my hands and face.
- e. At eight o'clock I go to school.
- f. I get dressed for school.
- g. I have milk, bread, butter and cereal.
- h. I brush my teeth and comb my hair.
- i. I get up at seven o'clock every morning.

13. Look at the pictures and then arrange these sentences in the correct order.

I get up at seven o'clock every morning.

- a. b d h f c g a e
 - b. h f d c a g e b
 - c. h d b f c g e a
 - d. b c g a n d e f
14. Which sentence should be placed last ?
- a. e
 - b. a
 - c. b
 - d. f

Making a Decorated Coathanger

You will need :

a wooden coathanger	a piece of fine sandpaper
small tins of enamel	ribbon

These sentences are out of correct order :

- a. Now draw and paint flowers or your own design on both sides.
- b. Paint the hanger in a colour to match your bedroom colour scheme, and hang it up to dry.
- c. When this is dry, tie a matching ribbon round the hook.
- d. Take a plain wooden coathanger and sandpaper the wood until it is smooth all over.

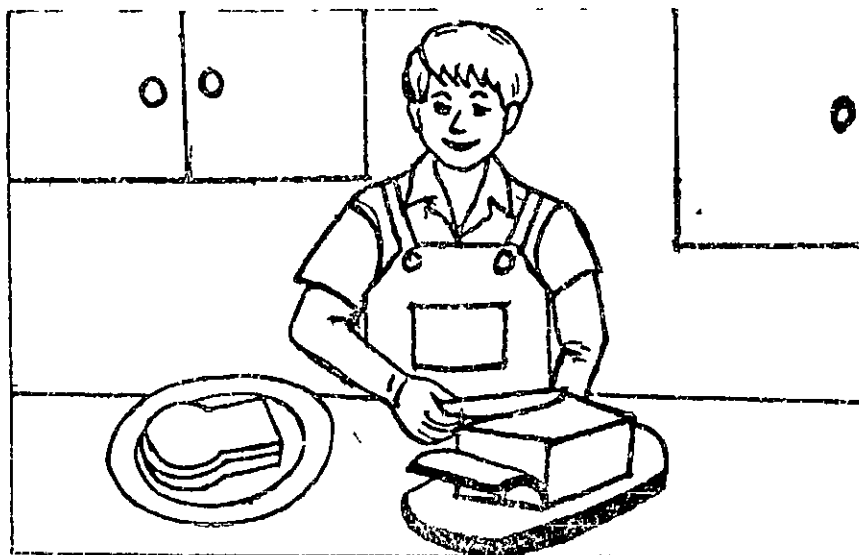
15. Which sentence is the beginning of the passage ?

- a. d
- b. c
- c. b
- d. a

16. Arrange the sentences above in the correct order.

- a. a b d c
- b. d b a c
- c. b d a c
- d. c b a d

Making Cheese sandwiches

These sentences are out of correct order :

- a. Cut it and put it on the plate.
- b. Put the cheese on the bread.
- c. Put one slice of bread on top of the cheese.
- d. We get the packet of bread and take out two slices and put them on the plate.
- e. Cut the cheese into slices.
- f. The things we need are some bread, some cheese, a knife and a plate

17. Which sentence is the beginning of the passage ?

- a. f
- b. e
- c. d
- d. b

18. Arrange the sentences above in the correct order.

- a. f c e a b d
- b. f d e b c a
- c. d c b e f a
- d. a b d e f c

19. "Cut it and put it on the plate."

"it" means

- a. bread
- b. cheese
- c. Cheese sandwiches
- d. sandwiches

20. Before cooking, you always

- a. cut everything first.
- b. wash your hand first.
- c. wash everything first.
- d. put on an apron first. (apron = ผ้ากันเปื้อน)

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน จำนวน 20 ข้อ

- จุดประสงค์
1. นักเรียนสามารถเติมคำศัพท์ลงในข้อความที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
 2. นักเรียนสามารถใช้ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษา
 3. นักเรียนสามารถเรียบเรียงคำหรือวลีให้เป็นประโยคที่ถูกต้องและเหมาะสม
 4. นักเรียนสามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนได้อย่างถูกต้อง
- คำสั่ง จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

21. The children like to go to because there are many kinds of animals there.
 - a. the zoo
 - b. the park
 - c. the jungle
 - d. the playground
22. The elephants pick up their food with
 - a. hands
 - b. trunks
 - c. noses
 - d. mouths
23. Most of the beast are in the
 - a. park
 - b. zoo
 - c. garden
 - d. jungle

24. He often goes to the on his vacation and picks up the stones to make the ornaments.
- a. beach
 - b. park
 - c. garden
 - d. playground
25. My mother gets two slices of bread, and spread margarine on them with a knife. Then she puts one slice of cheese on the bread.
- My mother is making
- a. cakes
 - b. cookies
 - c. cheese
 - d. cheese sandwiches
26. Dolphinthe water into the air.
- a. jumps out of
 - b. jumps from
 - c. jump out of
 - d. jump from
27. The children are with their mother and father.
- They all a car. They feel very good. They want to go to the zoo.
- a. get up
 - b. get off
 - c. get out
 - d. get in

28. ".....the big can, so that itnot dirty !"
the mother shouts.

- a. Cleans - is
- b. Cleans - has
- c. Clean - is
- d. Clean - has

29. Somchai is in the class.

- a. smartest boy
- b. the most smart boy
- c. the smart boy
- d. the smartest boy

30 - 32 เรียงกาหรือวลีที่กำหนดให้ ให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง

30. always / in the morning / he / early / wakes up /
1 2 3 4 5

- a. 2 4 3 1 5
- b. 3 2 1 5 4
- c. 3 1 5 4 2
- d. 2 3 1 4 5

31. their dogs / they / for a walk / with / go /
1 2 3 4 5

- a. 2 4 1 5 3
- b. 1 5 4 3 2
- c. 2 5 3 4 1
- d. 1 4 2 5 3

32. your / on / a circle / paper / draw /

1 2 3 4 5

a. 1 4 5 3 2

b. 3 5 2 4 1

c. 5 3 2 1 4

d. 1 5 4 3 2

คำที่ขีดเส้นใต้ต่อไปนี้ คำใดสะกดถูก

33. Something is on the man's head, so

a. he scratches his head.

b. he scrathces his head.

c. he scrachtes his head.

d. he scartches his head.

34 - 36 คำที่ขีดเส้นใต้ต่อไปนี้ คำใดสะกดผิด

34. a. The earht goes round the sun.

b. The monkey blinks both his eyes.

c. The bear can stand on two feet.

d. The benches are old.

35. a. The teacher is outside the room.

b. The birds fly throuhg the air.

c. The father stays inside.

d. The office is near the school.

36. a. Wanna can speak French well.
 b. Suda runs slowly.
 c. Somchai feels very angry.
 d. Bill throws the ball high into the air.

37 - 40 จงพิจารณาว่า ประโยคหรือข้อความใดใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้องที่สุด

37. a. "What do you want to do this morning."
 Jane asks Peter ?
 b. What do you want to do ~~this~~ morning ?
 Jane asks Peter.
 c. "What do you want to do this morning ?"
 Jane asks Peter.
 d. What do you want to do this morning ?,
 Jane asks Peter.
38. a. This is the elephant, the strongest smartest, most beautiful and most wonderful beast in the jungle.
 b. This is the elephant, the strongest, smartest, most beautiful, and most wonderful beast in the jungle.
 c. This is the elephant, the strongest, smartest, most beautiful and most wonderful beast in the jungle.
 d. This is the elephant the strongest, smartest, most beautiful, and most wonderful beast in the jungle.

39. a. Bill and his mother go to the zoo.
"I like the monkey." says Bill.
"Look at them !"
- b. Bill and his mother go to the zoo.
"I like the monkey," says Bill.
"Look at them."
- c. Bill and his mother go to the zoo.
"I like the monkey," says Bill.
"Look at them !"
- d. Bill and his mother go to the zoo.
"I like the monkeys." says Bill
"Look at them"
40. a. With a pencil, draw flowers and birds on your paper.
b. With a pencil draw flowers, and birds on your paper.
c. With a pencil. draw flowers, and birds on your paper.
d. With a pencil, draw flowers, and birds on your paper.

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อว่าพฤติกรรมหรือความรู้สึกในแต่ละข้อนั้นตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนมากหรือน้อยเพียงใด สิ่งที่สำคัญที่สุดคือขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนให้มากที่สุด
2. วิธีตอบแบบสอบถาม ในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องว่างให้นักเรียนเลือกตอบ 5 ช่อง คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้ออย่างละเอียดก่อน เมื่อคิดว่าจะตอบช่องใดก็ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับช่องนั้น ๆ
3. การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ไม่มีผลต่อคะแนนการเรียนของนักเรียนแต่ประการใด นักเรียนมีอิสระในการตอบอย่างเต็มที่ คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์มีคุณค่ามากที่สุดก็ต่อเมื่อนักเรียนตอบตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
(๐) เมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่น ๆ แล้ว ข้าพเจ้าชอบวิชาภาษาอังกฤษ					

คำอธิบาย

จากตัวอย่างข้อ (๐) แสดงว่า เมื่อข้อความที่ให้แสดงความรู้สึกเมื่อเปรียบเทียบกับวิชาภาษาอังกฤษกับวิชาอื่น ๆ แล้ว นักเรียนต้องการตอบว่า ชอบภาษาอังกฤษน้อย

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน นักเรียนมีความรู้สึกรู้สึกหรือการกระทำ
ตรงกับข้อความต่อไปนี้ มากหรือน้อยเพียงใด

ข้อความ \ ความรู้สึกหรือการกระทำ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. เมื่อข้าพเจ้าได้รับการบ้านวิชาต่าง ๆ แล้ว ข้าพเจ้าจะทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนวิชาอื่นบ่อยครั้ง					
2. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการต้องฝึกฝนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
3. ข้าพเจ้ามักจะลืมทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ บ่อยครั้ง					
4. ข้าพเจ้ามีความคิดและความต้องการที่จะหาวิธี เรียนวิชาภาษาอังกฤษให้ได้ดี					
5. ข้าพเจ้ามีความต้องการให้ตัววิชาภาษาอังกฤษ ออกจากหลักสูตร					
6. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการกิจกรรมในช่วงโมงภาษาอังกฤษ มักจะเป็นกิจกรรมที่สนุกสนานทำให้ข้าพเจ้า อยากเรียนยิ่งขึ้น					
7. เมื่อข้าพเจ้าเกิดปัญหาหรือเรียนภาษาอังกฤษ ไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจะใช้เวลาพยายาม ในการถามครูหรือเพื่อนจนกว่าจะเข้าใจ					

ข้อความ ความรู้สึกหรือการกระทำ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
8. กิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มักจะทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มีความสุขที่จะเรียน					
9. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเบื่อหน่ายวิชาภาษาอังกฤษ เพราะในช่วงเวลาเรียนภาษาอังกฤษข้าพเจ้าไม่ค่อยมี โอกาสที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรม					
10. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกง่วงนอนในช่วง ภาษาอังกฤษน้อย					
11. ในช่วงเวลาเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามีความสนใจ และตั้งใจเรียนในเรื่องที่ครูสอน					
12. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นที่จะเรียน ภาษาอังกฤษให้เก่ง					
13. ข้าพเจ้ามักจะใช้เวลาว่างพบทวนความรู้ ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไปแล้ว					
14. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าการอ่านและการเขียน เป็นเรื่องที่ยาก และข้าพเจ้าคงไม่สามารถ ทำได้ดีไปกว่านี้					
15. ข้าพเจ้าเรียนวิชานี้เพราะอยากเก่งภาษา อังกฤษคำอ่านและเขียน					
16. การเรียนภาษาอังกฤษตามวิธีที่ข้าพเจ้าได้ เรียน ทำให้ข้าพเจ้าอ่านและเขียน ภาษาอังกฤษดีขึ้น					

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
17. ข้าพเจ้าเชื่อว่าภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์ ต่อข้าพเจ้าอย่างมากในด้านการศึกษาต่อ หรือการทำงานในอนาคต					
18. ข้าพเจ้าติดต่อกับคนต่างชาติได้เพราะ ภาษาอังกฤษ					
19. ไม่ว่าข้าพเจ้าจะชอบภาษาอังกฤษหรือไม่ ก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะพยายามเรียนให้ได้คะแนน มาก ๆ					
20. ถ้าข้าพเจ้ามีโอกาส ข้าพเจ้าจะอ่านหนังสือ เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ					